Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016 Προκοπίου Μεγαλομάρτυρος, Θεοδοσίας Μάρτυρος, Δώδεκα Γυναικῶν Μαρτύρων, Θεοφίλου Ὁσίου τοῦ Μυροβλύτου | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2124

«Ὁ πάπας μποδίζει, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, τὴν καταστροφὴ τῆς Ὀρθοδοξίας

«Ἕνας πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας ἔχει γράψει «ὁ διάβολος πολλάκις ἄκων συνεργεῖ εἰς τὸ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Αὐτὸ ἦρθε στὸν νοῦ μου, μαθαίνοντας πὼς ὁ Πάπας, μ' ὅλους τοὺς ἐναγκαλισμούς, δὲν ἀφήνει εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴ τονίση τὴν πρωτοκαθεδρία Του. Κ ἔτσι, ὁ ἴδιος ὁ ἑωσφόρος τῆς ὑπερηφανείας, μποδίζει τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὸν κίνδυνο τοῦ νὰ συγχωνευθεῖ ἀπὸ τοὺς λατίνους, ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ τὴν πηγαίνει ὁ ἀνάξιος Πατριάρχης.

Δόξα τῷ Κυρίῳ, ποὺ μὲ τὴν πανσοφία του μᾶς εὐεργετεῖ καὶ σώζει τὴν ἀληθινὴ πίστη ἀπὸ τὴν καταστροφὴ μὲ τέτοιον ἀπρόβλεπτον τρόπο». **(ἴδε τὸ ἰδιόχειρον σημείωμα εἰς τὴν ὀπισθόφυλλον σελίδα)**

Διὰ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης

«Πρόδρομοι στοὺς νεωτεριστὲς ποὺ φανερώνονται στὶς πονηρὲς μέρες μας, σταθήκανε κάποιοι Ἀρχιερεῖς καὶ Πατριάρχες ποὺ εἶχανε πάρει «προοδευτικὲς» καὶ νεωτεριστικὲς ἰδέες ἀπὸ τὸ «ἐξωτερικό», καὶ θελήσανε νὰ «ἀναμορφώσουν» τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ τὴν προσαρμόσουν εἰς «τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς μας». Αὐτὴ τὴν ἀνάγκη «τῆς προσαρμογῆς» τὴν αἰσθάνονται, ἐπειδὴ βλέπουν πὼς ὁ κόσμος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ θρησκεία, καὶ προσπαθοῦν τάχα μὲ τὰ γιατροσόφια τῶν νεωτερισμῶν καὶ τῶν «προσαρμογῶν» νὰ τραβήξουν τοὺς ἄθρησκους. Ἀλλὰ ὁ ζῆλος τους εἶναι «ὁ μωρὸς ζῆλος», γιατὶ φανερώνει πὼς θέλουν νὰ στηρίξουν τὴ θρησκεία μὲ κάποιους νεωτερισμοὺς ποὺ τὴν καταργοῦν καὶ γι' αὐτὸ δὲν κάνουν τίποτα, ἐπειδὴ οἱ ἴδιοι εἶναι ἄπιστοι... Μιὰ σειρὰ λοιπὸν ἀπὸ τέτοιους ἐξευρωπαϊσμένους ρασοφόρους, ὅπως εἶναι οἱ κληρικοὶ τοῦ κλίματος τοῦ **Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων,** ἑτοιμάσανε τὸν δρόμο στοὺς σημερινοὺς παπολάτρες καὶ κάθε λογῆς νεωτεριστές, ποὺ πᾶνε νὰ καταργήσουν τὴν πίστη τῶν πατέρων μας. Κορυφαῖος νεωτεριστὴς στάθηκε ὁ Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης, ἀδίστακτος, ἀσεβὴς κι ἄθεος. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσει».

Πηγή: «Ο.Τ.», Μάρτιος 1965. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐγράφη διὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα «Ἐλευθερία», τῆς ὁποίας ὁ Φ.Κ. ἦτο ἐπὶ πολλὰ ἔτη τακτικὸς συνεργάτης. Ἀπερρίφθη ὅμως ὑπ' αὐτῆς καὶ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ «Ο.Τ.».

Φώτης Κόντογλου

51 ΕΤΗ ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΡΟΜΑΧΟΥ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Προφητικά κείμενα τοῦ Φωτίου Κόντογλου

Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Ο.Τ. ὡδήγησαν εἰς τὴν ματαίωσιν τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης...;

Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΞΕΠΛΗΡΩΣΕ ΣΤΟΧΟΥΣ ΤΩΝ ΗΠΑ;

Ὁ Ο.Τ. τὸ 2001 εἶχε γράψει μὲ σαφήνειαν ὅτι τὸ Φανάρι κατευθύνεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν. Παραμονὰς τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης τὸ πρωτοσέλιδον περὶ τῆς CIA καὶ ἄρθρα ποὺ κατεδείκνυαν τὴν ἐμπλοκὴν τῶν ΗΠΑ εἰς τὴν Σύνοδον προεκάλεσαν πανορθοδόξους ἀναταράξεις. Σήμερον αἱ δηλώσεις τοῦ Μητροπολίτου Βλαδιβοστὸκ ἐπιβεβαιώνουν ὅτι ὁ ἀγὼν τοῦ Ο.Τ. εὗρεν ἀπήχησιν.

Μὲ τὴν λῆξιν τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία ἐκόστισε 2.500.000 ἑκατομμύρια εὐρὼ (!) ποὺ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν κατὰ δήλωσιν τοῦ ὑπευθύνου εἰς θέματα διοργανώσεως π. Ἄλεξ. Καρλούτσου, ἀνέκυψαν τὰ σοβαρώτερα προβλήματα. Ἐὰν πρὸ τῆς Συνόδου αἱ ἀντιρρήσεις ἦσαν εἰς θεολογικὸν ἐπίπεδον τώρα ἐξ αἰτίας τῆς ἐμμονῆς τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως κλυδωνίζεται συθέμελα ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας.

Συγκλονιστικὰ εἶναι ὅσα ἐδήλωσεν ὁ Μητροπολίτης Βλαδιβοστὸκ κ. Βενιαμὶν περὶ τῆς ὑποψίας ὅτι ἡ Σύνοδος ἐξυπηρέτησε πολιτικοὺς σκοποὺς τῶν ΗΠΑ. Συμφώνως πρὸς τὸ Interfax τῆς 4ης Ἰουλίου 2016:

«Τὸ συνέδριον ποὺ προσφάτως συνεκλήθη εἰς τὴν Κρήτην τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖο σχεδιάστηκε ὡς Πανορθόδοξη Σύνοδος, εἶναι πιθανὸν νὰ ἔχει πολιτικοὺς στόχους, πιστεύει ὁ Μητροπολίτης Βενιαμὶν τοῦ Βλαντιβοστὸκ καὶ Πριμόρσκ. «Ὑποψιάζομαι ὅτι ἡ προετοιμασία τῆς συνεδρίασης στὴν Κρήτη δὲν ἀποσκοποῦσε μόνο σὲ ἐκκλησιαστικὰ ἀλλὰ καὶ πολιτικὰ συμφέροντα. Βλέπουμε ποιὰ ἰσχυρὴ ἐπιρροὴ ἔχουν οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως. Ἀμερικανοὶ εἰδικοὶ παρέχουν ἀκόμη καὶ βοήθεια γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ γεγονότος τῆς Κρήτης», δήλωσε ὁ Μητροπολίτης σὲ συνέντευξή του στὸ Rus Derzhavnaya Ἰουλίου.

Σύμφωνα μὲ τὸν ἴδιο, ὁ Πατριάρχης Κύριλλος καὶ ἡ Σύνοδος ἔλαβαν «μία πολὺ σοφὴ ἀπόφαση», ὅταν ἀρνήθηκαν τὴν ἀποστολὴ τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς Ρωσικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴν Κρήτη. «Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἡ ἀπόφαση νὰ μὴ συμμετάσχει στὴν λεγόμενη Πανορθόδοξη Σύνοδο ἀλλάξει στὸ μέλλον, εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὸ γιὰ ἐμᾶς νὰ εἴμαστε λογικοί, ὑπομονετικοί, ἀσκητικοί, ὄχι καταγγελτικοὶ ἢ νὰ προβαίνουμε σὲ βιαστικὲς δηλώσεις. Νὰ μὴ στέλνουμε ἀναθέματα», εἶπε ὁ Μητροπολίτης Βενιαμίν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀντίθετος στὴ συμμετοχὴ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας στὴ Κρήτη.

«Κανεὶς δὲν μᾶς πιέζει νὰ ὀπισθοχωρήσουμε ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη πίστη πρὸς τὴν αἵρεση. Ἂς ἀπέχουμε ἀπὸ κάθε κάλεσμα σὲ ἀνυπακοὴ καὶ σχίσματα... Θεέ, σῶσε μας ἀπὸ ἔριδες, διαφωνίες καὶ αἱρέσεις στὴν πολύπαθη χώρα μας», δήλωσε ὁ Μητροπολίτης. Πιστεύει ὅτι ὄχι μόνο οἱ ἁπλοὶ πιστοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς θὰ πρέπει νὰ εἶναι «ἐν Χριστῷ καὶ σταθεροὶ στὴν πίστη μας, νὰ μὴ τὴν προδώσουν, νὰ μὴ δώσουν αἰτία γιὰ πειρασμὸ καὶ διαίρεση μεταξὺ τῶν πιστῶν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας».

Μήπως τώρα ἐξηγεῖται τὸ γεγονὸς τῆς ἐμμονῆς εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς Συνόδου πάσῃ θυσίᾳ; Μήπως τώρα ἐξηγεῖται διὰ ποῖον λόγον ἐπιχειροῦν νὰ ἐπιβάλουν τὰς ἀποφάσεις της;

Ἐχάθη ἡ λογική!

Ἡ Σύνοδος ἐπεχείρησε προκαταβολικῶς νὰ δεσμεύση τὰς Τοπικὰς Ἐκκλησίας ἰσχυριζομένη διὰ χειλέων τοῦ Πατριάρχου ὅτι αἱ ἀποφάσεις θὰ καθίσταντο ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλους ἀκόμη καὶ τοὺς ἀπόντας! Ἡ ἐπιβολὴ ὅμως ἀποτελεῖ παπικὸν γνώρισμα καὶ μόνον ἕνας «Πάπας τῆς Ἀνατολῆς» θὰ ἠδύνα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

Ἡ «Σύνοδος» τοῦ Κολυμπαρίου Κρήτης καί ἡ σύμπλευσίς της μέ τόν Οἰκουμενισμόν

Οἱ ἀνησυχίες καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ ὑγιοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἔκβαση τῶν ἐργασιῶν τῆς λεγόμενης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπαληθεύθηκαν. Ἡ σύναξη αὐτὴ δὲν εἶναι οὔτε σύνοδος οὔτε ἁγία οὔτε μεγάλη.

Δὲν εἶναι σύνοδος, διότι δὲν ἔχει τίποτε κοινὸ μὲ τὶς συνόδους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· διακόπτει τὴν παράδοση τῶν ὀρθοδόξων συνόδων, δὲν ἀποτελεῖ συνέχειά τους, συνιστᾶ συνοδικὴ παρεκτροπὴ καὶ κανονικὴ καινοτομία. Ἡ ἐκκλησιολογικὰ κυνικὴ καὶ προκλητικὴ ὁμολογία τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας ὅτι «δὲν εἶναι ἀντίγραφο τῶν παλαιῶν συνόδων ἀλλὰ ἕνα νέο εἶδος συνόδου», ἐπαινεθεῖσα ἀπὸ τὸν πρωτοστάτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἰκουμενικὸ πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, τὸν καὶ πρόεδρο τῆς «Συνόδου», καθιστᾶ ὅλους τοὺς συμμετέχοντες ἀρχιερεῖς, ποὺ τὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ ἀλλαγὴ στάσεως τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν Μεγάλην Σύνοδον

Τοῦ ***Ἱερομονάχου Συμεὼν Β.***

Γιὰ πολλοὺς ἴσως φανεῖ περίεργη καὶ ἀναπάντεχη ἡ ἀλλαγὴ στάσεως τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὴ συμμετοχὴ στὴ Μεγάλη Σύνοδο. Ὑπῆρχαν ὅμως ἔντονες διεργασίες στὸ παρασκήνιο ποὺ ὁδήγησαν τελικὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγή.

Τὸ πρῶτο ρῆγμα ἔρχεται λίγες μέρες ἀργότερα, ἐκ τοῦ κύκλου περὶ τὸν ἰσχυρὸν ἄνδρα τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, τὸν πρώην Ἐρζεγοβίνης Ἀθ. Γιέφτιτς, προϊδεάζοντας τοιουτοτρόπως τὴν ριζικὴ ἀλλαγὴ στάσεως, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ συμβεῖ. Στὴν οὐσία ἤδη στὶς 12 Ἰουνίου, τρεῖς ἡμέρες νωρίτερα ἀπὸ τὴν τελευταία συνεδρίαση τῆς Συνόδου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας (ποὺ ἔλαβε χώρα στὶς 15 Ἰουνίου), ὅπου τελικὰ ἀποφασίστηκε συμμετοχὴ στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, ἐλέχθη ἀπὸ τὰ ἐπίσημα χείλη ἑνὸς ἐπισκόπου, ὅτι ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία θὰ συμμετάσχει στὴ Μεγάλη Σύνοδο, ὅτι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Παρηγκωνίσθη Ἡγούμενος τοῦ Ἁγ. Ὄρους

Στιγμιότυπον ἀπό τό συλλείτουργον, ὅπου προΐσταται ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως εἰς Βέροιαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως τοῦ ζητήματος τῆς νηστείας εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης τὸν λόγον ἐζήτησεν ἐκ μέρους τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα Ἀρχιμ. Τύχων. Ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως τοῦ ἀπήντησεν ὅτι συμφώνως πρὸς τοὺς κανονισμοὺς δὲν προβλέπεται νὰ ὁμιλοῦν οἱ σύμβουλοι καὶ δὲν τοῦ ἐδόθη ὁ λόγος! Τελικῶς, ὁ Πατριάρχης ἀντελήφθη τὸ σφάλμα του καὶ μὴ θέλων νὰ ἀθετήση τὸν κανονισμόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὑποστηρίξει, μετὰ τὴ λῆξιν τῆς συνεδρίας τοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήση. Δυστυχῶς, ὡς διεφάνη καὶ ἀπὸ τὰς δηλώσεις τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Πατριάρχου π. Ἰ. Χρυσαυγῆ, τὰς ὁποίας παρεθέσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, τὸ Πατριαρχεῖον ἀπαξιώνει τὴν γνώμην τῶν Ἁγιορειτῶν καὶ ἐνίοτε χρησιμοποιεῖ κολακείας μόνον διὰ νὰ κρατῇ τὸ Ἅγιον Ὄρος εἰς κατάστασιν ἐφησυχασμοῦ. Ἐμεῖς παραθέτομεν διὰ τὸ συμβὰν τὸ σχόλιον ἀπὸ τὸ ἱστολόγιον geron-nektarios-o-agioritis.blogspot.gr τῆς 26ης Ἰουνίου 2016:

«Ἂν συμμετεῖχε ὁ ἅγιος Παΐσιος στὴ Σύνοδο θὰ τοῦ ἔδιναν τὸν λόγο; ΟΧΙ γιατί δὲν προβλέπεται ἀπὸ τὸν κανονισμό! Ἂν γίνεται Πανορθόδοξη Σύνοδος καὶ οἱ κατ' ἐξοχὴν ἁρμόδιοι στὰ δογματικὰ θέματα Ἁγιορεῖτες ἢ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Αἱ σχέσεις Παπισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

Ὁ ἄλλοτε ἄγριος πόλεμος καὶ ἡ προσπάθεια διὰ εἰρήνευσιν

Βλέπε εἰς τὴν 5ην σελ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Πρὸς τὸν Οἰκουμενι(στὴν)κὸν Πατρ. Κων/πόλεως Βαρθολομαῖον.** *Τοῦ Ἀρχιμ. Μαξίμου Καραβᾶ* Σελ. 4
- **Αἱ «προοπτικαὶ» εἰς τὸ ὀλοέν αὐξανόμενον πρόβλημα τῆς Οὐνίας.** *Τοῦ κ. Β. Χαραλάμπους, θεολόγου* Σελ. 4
- **Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Καλλίνικος Γ΄καὶ ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος».** *Τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Λιναριτάκη* Σελ. 6
- **Ὁ δάσκαλος τοῦ Γένους Φώτιος Κόντογλου.** *Γράφει ὁ κ. Δημήτριος Νατσιός, Διδάσκαλος-Θεολόγος* Σελ. 6

«Φιλοσοφίας κατόρθωμα»

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Οἱ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ἄνθρωποι στοχεύουν στὴ δημιουργία ἐντυπώσεων, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνδιαφέρει ὁ τρόπος ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦν. Δὲν ἐξετάζουν ἄν παραπλανοῦν τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴ ζοφερὴ πραγματικότητα ποὺ ὑπάρχει μπροστά τους. Χρησιμοποιοῦν ὑπερβολικὰ λόγια καὶ μειώνουν τὴν ἀλήθεια. Κρίνουν καὶ κατακρίνουν ἐκείνους ποὺ θεωροῦν ὅτι εἶναι ἀνώτεροί τους, γιὰ νὰ προβληθοῦν οἱ ἴδιοι. Τὴν τακτικὴ αὐτὴ τὴ χρησιμοποιοῦν ἰδιαίτερα οἱ πολιτικοὶ καὶ γενικὰ ἐκεῖνοι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ κοινά, γιὰ νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν πολλὰ καὶ εἶναι εὐκολόπιστοι.

Κάτι παρόμοιο παρατηροῦμε καὶ ἀνάμεσα στοὺς χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὸ πάθος τῆς φιλοδοξίας, τῆς φιλαρχίας, τῆς φιλοχρηματίας κ.λπ. Πρέπει ὅμως νὰ καταπολεμηθεῖ αὐτὴ ἡ ἀρνητικὴ κατάσταση, γιατὶ ἡ ὑποκρισία καὶ ὁ δόλος δὲν ταιριάζουν στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀββᾶς Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἔλεγε: «Βίος χωρὶς λόγια εἶναι πιὸ ὠφέλιμος ἀπὸ λόγια χωρὶς βίο. Ὁ ἕνας μὲν καὶ σιγώντας ὠφελεῖ. Ὁ δὲ καὶ φωνάζοντας ζημιώνει. Ἂν ὅμως καὶ λόγια καὶ βίος συμπίπτουν, ἀποτελοῦν ἄκρας φιλοσοφίας κατόρθωμα». Ὅμως διερωτᾶται κανείς, ἄν στὶς δύσκολες μέρες μας ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ διδάσκουν μὲ τὰ ἔργα τους καὶ τὴν ἀκριβῆ τήρηση τῶν ἐντολῶν. Δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχουν πολλοί. Ὅπου ἀκούγονται πολλὰ λόγια, ὑπάρχουν ἐλάχιστες πράξεις. Ὁ ἀββᾶς Ἰάκωβος ἔλεγε ὅτι «δὲν χρειάζονται λόγια μόνο. Πολλὰ λόγια ἔχουν οἱ ἄνθρωποι στὸν καιρό μας. Ἔργα χρειάζονται. Αὐτὰ λείπουν καὶ ὄχι τὰ ἄκαρπα λόγια».

Οἱ κήρυκες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικοί. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διδάσκουν καὶ μὲ τὰ ἔργα τους. Διαφορετικὰ τὰ λόγια τους δὲν θὰ ἔχουν ἀπήχηση στὸ λαό. Ἡ ἁγία Συγκλητικὴ χρησιμοποιοῦσε ἕνα παράδειγμα, γιὰ νὰ τονίσει τὴν ἀξία τῆς προσωπικῆς ἀρετῆς σ' ἐκεῖνον ποὺ διδάσκει. Ἔλεγε συγκεκριμένα: «Εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ διδάσκει ὅποιος δὲν προόδεψε μὲ τὴν πράξη τῆς ἀρετῆς. Ὅπως ἕνας ποὺ ἔχει σαθρὸ οἴκημα, ὅταν ὑποδεχτεῖ σ' αὐτὸ ξένους, θὰ τοὺς κάνει κακὸ μὲ τὸ νὰ πέσει πάνω τους τὸ σπίτι, ἔτσι καὶ αὐτοί. Χωρὶς νὰ ἔχουν προηγουμένως οἰκοδομήσει τὸν ἑαυτό τους, κάνουν νὰ χαθοῦν μαζί τους καὶ ὅσοι πῆγαν σ' αὐτούς. Γιατὶ μὲ τὰ λόγια μὲν τοὺς κάλεσαν σὲ σωτηρία, μὲ τὴν ἁμαρτωλότητά τους μᾶλλον ἔβλαψαν ὅσους τοὺς ἀκολούθησαν».

Θαυμάζω τοὺς ταπεινοὺς τηρητὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ χαίρομαι, ὅταν τοὺς συναντῶ καὶ συνομιλῶ μαζί τους. Αἰσθάνομαι πολὺ μικρὸς μπροστά τους καὶ θέλω μὲ κάποιον τρόπο νὰ τοὺς ἐκδηλώσω τὸ σεβασμό μου. Καὶ ὅταν τὸ πετυχαίνω, ἐκεῖνοι ἀντιδροῦν ταπεινὰ ἐκδηλώνοντας τὸ δικό τους σεβασμὸ πρὸς τὸ ράσο μου!

Παιδεία καὶ Προσευχή

Δὲν ὑπάρχει μεγαλειωδέστερος συνδυασμὸς τῆς προσευχῆς μὲ τὴν παιδεία. Ἐφ' ὅσον παιδεία σημαίνει συνειδητὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ καταστεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνο, ποὺ ὀφείλει νὰ εἶναι, «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ» καὶ προσευχὴ εἶναι ἡ λογικὴ ἐπικοινωνία τοῦ ψυχοσωματικοῦ ὄντος, δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Δημιουργό Του, καθίσταται κατανοητὸν ὅτι ὑφίσταται οὐσιώδης σχέση καὶ στενὸς σύνδεσμος μεταξὺ παιδείας καὶ προσευχῆς.

Ἐν προκειμένῳ ὑπάρχει μία ἀλληλοπεριχώρηση. Ὁ δεχόμενος τὴν παιδεία ταυτόχρονα δέχεται καὶ τὴ φιλοθεΐα. «Ὁ τοίνυν τῷ ὄντι φιλόσοφος, καὶ φιλόθεος ἂν εἰκότως καλοῖτο» (Θεοδωρήτου Κύρου, PG 151:2c).

Ὡστόσο συχνὰ νομίζουμε ὅτι μπορεῖ νὰ σταθεῖ ἀπὸ μόνη της ἡ γνώση χωρὶς τὴν πίστη. Ἀλλ' ἡ ψυχὴ δὲν ἱκανοποιεῖται μονοδιάστατα. Ἀναζητεῖ τὸ «πλήρωμα τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. 3:20), ἄλλως ἡ ξηρὴ γνώση φέρει ἀλλοτρίωση αὐτοῦ τούτου τοῦ ἤθους τοῦ ἀνθρώπου. Συνελόντ' εἰπεῖν παιδεία καὶ προσευχὴ ὅ,τι τὸ ἄριστον. Ἐὰν συνεπῶς, τὴν πολιτιστικὴ παιδεία ἑνὸς λαοῦ τὴν κατεργάζεται ἡ ἀληθὴς παιδεία, τότε τὸ σκεπτικὸ γιὰ μία ἐκπαιδευτικὴ κοινότητα χωρὶς τὴν προσευχὴ προφανῶς δὲν κινεῖται στὴ σωστὴ κατεύθυνση. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες γνωρίζουν, ἔχουν παιδεία. Γι' αὐτὸ ἰσχύει: «μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου» (Παροιμ. 22:28).

Ἀρχιμ. Χρυσόστ. Παπαθανασίου
Ἱεροκήρυξ Καθεδρ. Ἱ. Ν. Ἀθηνῶν

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

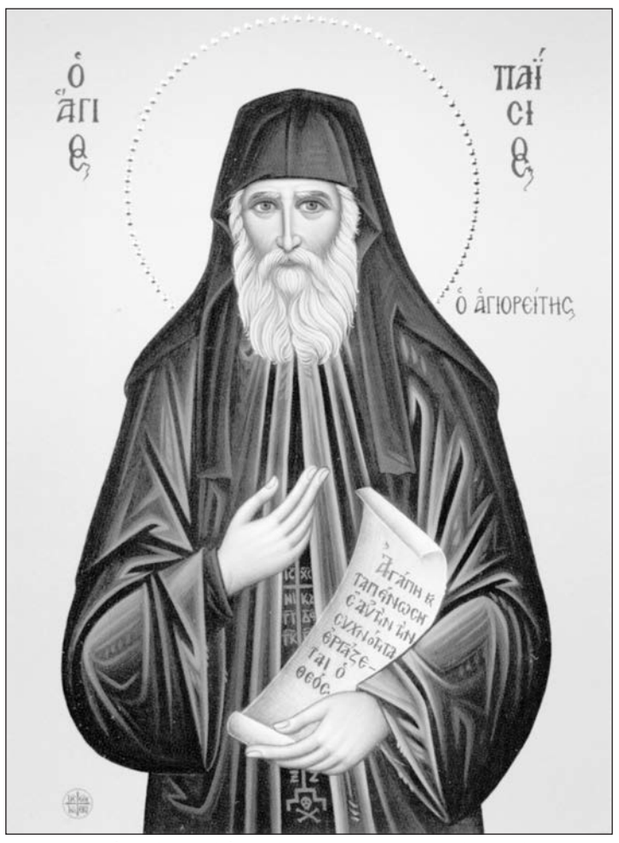

Τὴν 12ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου.

Εἰκὼν ἐκ τοῦ ἁγιογραφείου Ἱ. Ἡσυχ. «Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτὴ Θεσ/κης.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν Φαράσων τὸν γόνον, καὶ τοῦ Ἄθωνος κλέϊσμα, καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος ὁσίων, μιμητὴν καὶ ἰσότιμον, Παΐσιον τιμήσωμεν πιστοί, τὸ σκεῦος χαρισμάτων τὸ μεστόν, ὡς φυλάσσοντα ἐκ πάντων τῶν λυπηρῶν, τοὺς πίστει ἀνακράζοντας, δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Ἐρωτήματα διά τήν στάσιν τοῦ Σεβ. Ναυπάκτου

Παραθέτομεν κείμενον τοῦ Σεβ. Ναυπάκτου μέ τίτλον: "Διατί δέν ὑπέγραψα τό κείμενον «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον»" καί εἰς τήν συνέχειαν βαθυσεβάστως ὑποβάλλομεν πρός τόν Σεβασμιώτατον σκέψεις καὶ ἐρωτήματα.

«Ἔχουν δημοσιευθῆ διάφορα σχόλια σχετικά μέ τήν στάση πού τήρησα ὡς πρός τό κείμενο τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τίτλο: «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον». Ἄλλοι γράφουν ὅτι δέν τό ὑπέγραψα, ἄλλοι ὅτι τό ὑπέγραψα μέ ἐπιφυλάξεις καί ἄλλοι ὅτι τό ὑπέγραψα.

Μέ τήν δήλωσή μου αὐτή ἐπιβεβαιώνω ὅτι πράγματι δέν ὑπέγραψα αὐτό τό κείμενο, καί ἐπί πλέον ἐξέφρασα τίς ἐπιφυλάξεις μου γιά τά κείμενα «Ἡ ἀποστολή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ» καί «Τό Μυστήριον τοῦ Γάμου καί τά κωλύματα αὐτοῦ», σέ συγκεκριμένα σημεῖα, τά ὁποῖα ἀνέπτυξα κατά τίς Συνεδριάσεις.

Εἰδικά γιά τό πρῶτο κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον» θέλω νά πῶ ὅτι ὄντως δέν τό ὑπέγραψα μετά ἀπό βαθειά σκέψη, ἔχοντας θεολογικά κριτήρια.

Δέν εἶναι καιρός ἀκόμη νά ἀναπτύξω ὅλα τά ἱστορικά καί θεολογικά ἐπιχειρήματά μου, πρᾶγμα τό ὁποῖο θά τό κάνω, ὅταν ἀναλύσω γενικότερα ὅλες τίς διαδικασίες καί τήν ἀτμόσφαιρα πού διέγνωσα κατά τήν διεξαγωγή τῶν Συνεδριῶν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου. Ἐδῶ θά ἀναφέρω ἐπιγραμματικά μερικούς εἰδικούς λόγους.

1. Θεωρῶ ὅτι δέν πέρασαν ὅλες οἱ ὁμόφωνες ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὄχι μόνον ὡς πρός τήν φράση «ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία γνωρίζει τήν ἱστορικήν ὕπαρξιν ἄλλων Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν καί Κοινοτήτων» ἀλλά καί σέ τέσσερεις πέντε ἄλλες περιπτώσεις.

Ἐπέλεξα ἀπό τήν ἀρχή νά ἀποδεχθῶ τήν συμμετοχή μου στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο ὡς μέλος τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνέμενα ὅμως τίς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Μαΐου 2016 προκειμένου νά ἀποφασίσω τελικῶς γιά τό ἄν θά παραστῶ. Ὅταν διεπίστωσα ὅτι οἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας ἦταν σημαντικές καί

Γεγονότα καὶ σχόλια

Κοῦρδος βουλευτής: Ἡ Τουρκία εἶναι μία κλεμμένη γῆ!

ΜΙΑ φωνή, ποὺ «ἔβαλε» τοὺς Τούρκους «στὴ θέση τους» ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ Κοινοβούλιο. Ὄχι βέβαια ἀπὸ τὸ ἑλληνικό, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ τουρκικό! Ἰδοὺ τὶς αὐτονόητες ἀλήθειες ποὺ ἀκούστηκαν: «Ἡ Τουρκία δὲν εἶναι τίποτα παρὰ κλεμμένη γῆ Ἑλλήνων, Ἀρμένιων καὶ Κούρδων», τόλμησε νὰ φωνάξει μὲ θάρρος, ὁ βουλευτὴς τοῦ κουρδικοῦ HDP, Ἐνκού Φερχάτ. Ἡ ὁμιλία τοῦ Κούρδου βουλευτῆ συγκλόνισε τὴν κοινὴ γνώμη, ἐνῷ προκάλεσε καὶ μία αἴσθηση δικαιοσύνης τόσο στὸν λαό του, ὅσο καὶ σὲ Ἕλληνες καὶ Ἀρμένιους. Παρότι οἱ βουλευτὲς καὶ οἱ ὑπουργοὶ τῆς κυβέρνησης Ἐρντογάν ζητοῦσαν τὴν ἐκτέλεση τοῦ Κούρδου βουλευτῆ, ἐντὸς τῆς Βουλῆς, ἐκεῖνος δὲν δειλίασε καὶ συνέχισε νὰ παραθέτει παραδείγματα γιὰ τὶς ἀποτρόπαιες πράξεις τῶν Τούρκων. «Ἐμεῖς οἱ Κοῦρδοι ζοῦμε στὸ Κουρδιστάν, καὶ ὅταν ζούσαμε σὲ αὐτὴ τὴ γῆ, οἱ Τοῦρκοι ἤσασταν στὴ Μογγολία ἀπασχολημένοι μὲ τὰ ἄλογά σας, αὐτὴ εἶναι ἡ γῆ μας καὶ ἐμεῖς θὰ μείνουμε ἐδῶ. Ἡ σύγχρονη Τουρκία εἶναι μικρότερη τῶν 100 ἐτῶν, ἐνῷ τὸ Κουρδιστὰν εἶναι πάνω ἀπὸ 5000 ἐτῶν καὶ ὑπάρχουν δεκάδες ἀρχαῖα ἑλληνικὰ κείμενα ποὺ ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τῶν Κούρδων καὶ τοῦ Κουρδιστάν, ἐνῷ τὸ ὄνομα τῶν Τούρκων ἐμφανίστηκε μόνο στὸ βιβλίο τῆς ἱστορίας λιγότερο ἀπὸ 1000 χρόνια πρὶν" εἶπε ὁ Φερχάτ. […]. Ὁ ἀγανακτισμένος Κοῦρδος βουλευτὴς ἀποφάσισε νὰ βάλει στὴν «θέση» του τὸν Τοῦρκο πρόεδρο καὶ νὰ ἀποκαταστήσει ἔστω καὶ γιὰ λίγα λεπτά, τὴν ἐλευθερία λόγου ἐντὸς τῆς τουρκικῆς βουλῆς» (Ἴστ. Λόγια του ἀέρα)! Θὰ περιμέναμε νὰ ἀκούσουμε αὐτὲς τὶς ἀλήθειες καὶ στὸ ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο, ἀλλὰ δὲν ἀφήνουν οἱ «κουμπαριὲς» καὶ οἱ «ζεϊμπεκιὲς» τῶν «δικῶν» μας «ἐθνοπατέρων» μὲ τοὺς μεμέτηδες!

Πρώην προτεστάντης: Ἔγινα Ὀρθόδοξος διὰ τὴν Ἀλήθειαν!

ΟΤΑΝ οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστὲς δίνουν «γῆ καὶ ὕδωρ» στοὺς αἱρετικοὺς παπικοὺς καὶ προτεστάντες, ἔχουμε ἀθρόα μεταστροφὴ ἐκείνων πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία μας! Διαβάσαμε μία ὑπέροχη ὁμολογία ἑνὸς πρώην προτεστάντη καὶ νῦν ὀρθοδόξου ἱερέα, τοῦ π. Σεραφεὶμ Μπέλλ: «Ἔγινα Ὀρθόδοξος γιὰ ἕνα καὶ μόνο λόγο: Ἀπὸ ὑπακοὴ στὴν Ἀλήθεια. Και ὅλοι ἐκεῖνοι, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μου, ποὺ ἔγιναν Ὀρθόδοξοι μαζὶ μὲ μένα, ἔγιναν Ὀρθόδοξοι γιὰ ἕνα καὶ μόνο λόγο: ἀπὸ ὑπακοὴ στὴν Ἀλήθεια. Στὴν πραγματικότητα ἤμασταν ἀρκετὰ λυπημένοι· δὲν ἤμασταν χαρούμενοι ποὺ γινόμασταν Ὀρθόδοξοι· γιὰ μᾶς ἦταν μία σταύρωση. Ἔπρεπε νὰ πεθάνουν ὅλα ὅσα γνωρίζαμε. Ζήμαινε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπαρνηθοῦμε ὁτιδήποτε γνωρίζαμε ὡς χριστιανικὸ τρόπο ζωῆς καὶ μπαίναμε μέσα σ' ἕνα καινούριο περιβάλλον, τὸ ὁποῖο δὲν τὸ γνωρίζαμε καὶ ἦταν τελείως ξένο γιὰ μᾶς. Ἀλλὰ εἴχαμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν ἐπιλογή: νὰ ὑπακούσουμε στὸ Θεὸ ἢ νὰ δείξουμε ἀνυπακοή; Κι ἔτσι ὑπακούσαμε. Καί ἦταν μόνον, ἀφοῦ ὑπακούσαμε στὸ Θεὸ καὶ μπήκαμε μέσα στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ποὺ καταλάβαμε τί μεγάλος θησαυρὸς ἦταν αὐτός, τὸν ὁποῖο μᾶς εἶχε δώσει» (Ἴστ. Λόγια του Ἀέρα)! Ὑπάρχει μεγαλύτερο «χαστούκι» γιὰ τοὺς «δικούς» μας οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν «ἐκκλησίες» τὶς αἱρέσεις;

Μουσουλμανὶς ἠπείλησεν ὑπάλληλον καταστήματος, διότι ἐφόρει σταυρόν!

ΑΡΧΙΣΑΝ «τὰ ὄργανα», ἴσως νωρίτερα ἀπὸ ὅσο ὑπολογίζαμε, ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν «διερχομένων», οὐσιαστικὰ μονίμων, μουσουλμάνων στὴ Χώρα μας! Ὅπως ὑπαγορεύει ἡ θρησκεία τους, «γράφουν στὰ ὑποδήματά» τους τὴν ἔννοια τῆς φιλοξενίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς Χώρας, ποὺ τοὺς ἔδωσε ἄσυλο. Δεῖτε τὸ ἀκόλουθο περιστατικό, τὸ ὁποῖο εἶναι προάγγελος ὅσων θὰ ἐπακολουθήσουν λίαν προσεχῶς: «Εἶναι ἀπὸ τὰ ἀπίστευτα ποὺ κάποιοι δὲ θέλουν νὰ τὰ πιστέψουν, ἀλλὰ ἐμεῖς τὰ πιστεύουμε, γιατί ἡ πηγὴ εἶναι ἀστυνομική καὶ ἀσφαλής. Μουσουλμάνα, πῆγε νὰ ψωνίσει στὸ σοῦπερ μάρκετ Μασούτης, στὴ Νέα Χαλκηδόνα Θεσσαλονίκης. Μόλις ἔφτασε στὸ ταμεῖο, βλέποντας τὴν ὑπάλληλο νὰ φοράει τὸ σταυρὸ τῆς εἶπε: "Βγάλε τὸν, μὲ ἐνοχλεῖ. Δὲν σὲ πληρώνω"! (http://www.makeleio.gr)! Πάλι καλὰ ποὺ δὲν ἔβγαλε καὶ καμιὰ χατζάρα νὰ ἐπιτελέσει τὴ «θεάρεστη ἀντίστασή της» στὴν ἀνυποψίαστη ὑπάλληλο τοῦ καταστήματος! Ἀλλά, τὸ ἔχουμε ξαναγράψει, δὲν φταῖνε αὐτοί. Ἔτσι τοὺς ἔμαθαν, ὅτι μποροῦν νὰ «πᾶνε στὸν παράδεισο». Οἱ κυβερνῶντες μας ἔχουν ὅλη τὴν εὐθύνη, ποὺ δὲν τοὺς διαμηνύουν ὅτι ἂν τοὺς ἀρέσει, ἀλλιῶς νὰ πᾶνε πίσω στὴν πατρίδα τους. Ἀλλά ….

«Πάπας» Φραγκίσκος: Ἀναγκαία ἡ εἰσβολὴ μουσουλμάνων εἰς τὴν Εὐρώπην!

Ο «ΑΛΑΘΗΤΟΣ» καὶ «πρῶτος» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας», ὅταν δὲν ἀερολογεῖ, γίνεται τὸ πιστὸ φερέφωνο τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καὶ τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων». Ἀφοῦ ἐξίσωσε σὲ συνέντευξή του τὴν ἱεραποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὶς κατακτήσεις τοῦ Ἰσλάμ, χαρακτήρισε τὸν ἰσχυρισμὸ κάποιων γιὰ τὶς χριστιανικὲς ρίζες τῆς Εὐρώπης ὡς «ἀποικιοκρατία» τὴν εἰσβολὴ τῶν ἑκατομμυρίων μουσουλμάνων σὲ αὐτὴ ὡς «ἀναγκαία»! Δεῖτε τί δήλωσε: «Ὁ Πάπας δήλωσε ἐπίσης ὅτι εἶναι "ἐπίφοβο" αὐτὸ ποὺ ἀκούγεται σχετικὰ μὲ τὶς "χριστιανικὲς ρίζες τῆς Εὐρώπης", διότι, σὲ αὐτόν, αὐτὸ ἔχει μία "ἀποικιοκρατικὴ χροιὰ" καὶ κάλεσε τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη νὰ "ἐνσωματώσουν" τοὺς μουσουλμάνους μετανάστες στὴν ἤπειρο. "Ἡ ἐνσωμάτωση αὐτὴ εἶναι ἀκόμη πιὸ ἀναγκαία σήμερα, δεδομένου ὅτι, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐγωιστικῆς ἀναζήτησης γιὰ εὐημερία, ἡ Εὐρώπη ἀντιμετωπίζει τὸ σοβαρὸ πρόβλημα τῆς μείωσης τοῦ ποσοστοῦ τῶν γεννήσεων", δήλωσε. "Ένα δημογραφικὸ κενὸ πρόσφυγές του ... Σύντομα, θὰ τοὺς ποδοπατήσουμε κατάχαμα, μὲ τὴ θέληση τοῦ Ἀλλάχ", δήλωσε. "Σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη, ὅλες οἱ καρδιὲς ἐκφράζουν τὸ μῖσος πρὸς τοὺς μουσουλμάνους. Ἐπιθυμοῦν νὰ ἤμασταν νεκροί, ἀλλὰ ἔχουν χάσει τὴ γονιμότητά τους, ἔτσι ὥστε κοιτᾶνε νὰ βροῦνε τὴ γονιμότητα ἀνάμεσα μας". "Ἐμεῖς θὰ τοὺς δώσουμε τὴ γονιμότητα! Θὰ κάνουμε παιδιὰ μαζί τους, γιατί θὰ κατακτήσουμε τὶς χῶρες τους!» (Ἴστολ.redskywarning.blogspot.gr)! Αὐτὴ εἶναι δυστυχῶς ἡ τραγικὴ (σκοτεινὴ) πλευρὰ τῆς ἰσλαμικῆς κατάληψης τῆς Εὐρώπης. Ὁ θλιβερὸς «ἀλάθητος» καὶ ὁ δαιμονικὸς ἰμάμης εἶναι ἁπλὰ τὰ «τσιράκια» τῶν παγκοσμιοποιητῶν!

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος διὰ τὴν Παιδείαν τῶν παιδιῶν μας

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ἀπὸ τὰ «ἐλλείμματά» μας δὲν εἶναι τὸ ἔλλειμμα τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀλλὰ τὸ ἔλλειμμα τῆς παιδείας, ποὺ δίνουμε στὰ παιδιά μας. Καὶ ὅταν λέμε γιὰ παιδεία, δὲν τὴν περιορίζουμε μόνο στὰ σχολεῖα, ποὺ ἔτσι καὶ ἀλλιῶς δὲν γίνεται, ἀλλὰ καὶ στὰ σπίτια μας. Γιὰ χάρη δυστυχῶς τοῦ ἐπαγγελματισμοῦ μας παραμελήσαμε τὰ παιδιά μας! Ἀλλὰ δεῖτε τί λέει ὁ μεγάλος παιδαγωγὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, ἱερὸς Χρυσόστομος γιὰ τὴν ὑποχρέωσή μας ἀπέναντι στὰ παιδιά μας: «Ὅπως δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ δικαιολογηθοῦμε γιὰ τὰ προσωπικά μας ἁμαρτήματα, τὸ ἴδιο καὶ γι' αὐτὰ τῶν παιδιῶν μας. Καὶ εἶναι λογικό. Γιατί ἂν ἡ κακία ἦταν ἔμφυτη, θὰ ὑπῆρχε δικαιολογία. Εἶναι γνωστό, ὅμως, ὅτι μὲ τὴ θέλησή μας ἀκολουθοῦμε εἴτε τὸ δρόμο τῆς ἀμαρτίας εἴτε τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς. Πῶς θὰ δικαιολογηθεῖ ἐπομένως ὁ γονιός, ποὺ ἄφησε τὸ πιὸ ἀγαπημένο του πλάσμα, τὸ παιδί του, νὰ παραστρατήσει;

Ἂν τὰ παιδιὰ ἀνατραφοῦν μὲ καλὲς συνήθειες, δύσκολα ἀλλάζουν συμπεριφορὰ ὅταν μεγαλώσουν. Γιατί ἡ παιδικὴ ψυχὴ εἶναι σὰν τὸ κάτασπρο, τὸ ὁλοκάθαρο πανί, πού, ἂν τὸ βάψουμε μὲ κάποιο χρῶμα, βάφεται τόσο καλά, ὥστε, ὅσες φορὲς κι ἂν θελήσουμε νὰ τὸ ξαναβάψουμε, πάντα φαίνεται ἡ ἀρχικὴ βαφή. Ἔτσι, λοιπόν, εἶναι καὶ τὰ μικρὰ παιδιά. Ὅταν συνηθίσουν στὸ καλό, δύσκολα ἀλλάζουν»! Ἔτσι ἀκριβῶς εἶναι. Οἱ σημερινοὶ γονεῖς θέτουν ὡς πρώτη προτεραιότητα τὴν ἐπαγγελματική τους καριέρα καὶ τὴν ἱκανοποίηση τῶν ἀτομικῶν τους ὑποθέσεων καὶ ἰδοὺ ἡ κατάντια τῆς νεολαίας μας! Χριστιανοὶ γονεῖς ξυπνῆστε, ἀσχοληθεῖτε μὲ τὰ παιδιά σας!

«Ἀπαγορευμένον» τὸ «Πάτερ ἡμῶν» εἰς τὴν Μ. Βρεττανίαν!

ΠΩΣ ΝΑ μὴ εἰσβάλει στὴν Εὐρώπη τὸ Ἰσλάμ, μὲ τὶς χατζάρες ὑπὸ μάλης, ὅταν ἡ Εὐρώπη «ἄδειασε» ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό; Τὸ Ἰσλὰμ δὲν ἐκτόπισε τὸν Χριστιανισμὸ στὴ γηραιὰ ἤπειρο, γιὰ νὰ ἐγκατασταθεῖ αὐτό. Ἐγκαταστάθηκε ἐπειδὴ ἁπλὰ δὲ βρῆκε τὴν χριστιανικὴ πίστη! Δεῖτε ἕνα δεῖγμα, τὸ ὁποῖο μαρτυρεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει Χριστιανισμὸς στὴν Εὐρώπη: «Οἱ κορυφαῖες ἀλυσίδες σινεμὰ τῆς Βρεττανίας ἀρνήθηκαν νὰ προβάλουν ἕνα διαφημιστικὸ βίντεο ποὺ παρουσιάζει τὸ Πάτερ Ἡμῶν (Κυριακὴ Προσευχή), μὲ τὸ σκεπτικὸ ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι "προσβλητικὸ" γιὰ ἀνθρώπους μὲ διαφορετικὴ πίστη ἢ μὲ καθόλου πίστη. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία ἀνέθεσε τὸ διαφημιστικό, χαρακτήρισε τὴν ἀπόφαση αὐτὴ "ἀνατριχιαστικὴ ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐλευθερία τοῦ λόγου". Τὸ διάρκειας 60 δευτερολέπτων βίντεο εἶναι μοντέρνο καὶ στὰ πλαίσια τῆς πολιτικῆς ὀρθότητας, καθὼς παρουσιάζει τὴν Κυριακὴ προσευχὴ νὰ τὴν ἀπαγγέλλει ἕνα φάσμα ἀνθρώπων διαφόρων ἐπαγγελμάτων, ἡλικιῶν καὶ φυλῶν, ὅπως ἕνας ἀγρότης, ἕνας ἀρσιβαρίστας, τὰ μέλη ἑνὸς μαύρου συγκροτήματος gospel, παιδιὰ καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπουρι στὴν ἀρχὴ» (Ἴστ. http://redskywarning.blogspot.gr)! Μάλιστα, καλὰ διαβάσατε, δὲν βρέθηκαν κινηματογραφικὲς αἴθουσες νὰ προβάλουν τό, ἐπὶ πληρωμῇ, χριστιανικὸ «σπότ»! Ἰδοὺ ἡ κατάντια τῆς ἀποχριστιανοποιημένης Δύσης!

Καταποντίζεται ἡ χριστιανικὴ πίστις εἰς τὴν Εὐρώπην!

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ στὴν Εὐρώπη «κατεβάζει ρολά»! Χιλιάδες εὐρωπαῖοι ἐγκαταλείπουν τὶς «ἐκκλησίες» τους καθημερινά! Κερδισμένοι: ἡ ἀθεΐα καὶ τὸ Ἰσλάμ! Δεῖτε τί συμβαίνει στὴ Μ.. Βρεττανία: «Σὲ Ἀγγλία καὶ Οὐαλία ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς μειώνεται ἔναντι τῆς ἀθεΐας καὶ ἔτσι κερδίζει ἔδαφος τὸ Ἰσλάμ, τὸ ὁποῖο προωθεῖται ἀνοιχτὰ ἀπὸ τὸν νέο δήμαρχο τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας καὶ δὲν ἀποκλείεται, μὲ αὐτοὺς τοὺς ρυθμούς, νὰ γίνει κύρια θρησκεία τῆς χώρας. Τὸ ποσοστὸ τοῦ πληθυσμοῦ ποὺ προσδιορίζουν τὴν ταυτότητά τους ὡς "μὴ ἔχοντες καμία θρησκεία" – ἀναφέρεται ὡς "Nones" – ἔφτασε τὸ 48,5% τὸ 2014, σχεδὸν διπλάσιο ἀπὸ τὸ ποσοστὸ τοῦ 25% ποὺ ἦταν στὴν ἀπογραφὴ τοῦ 2011. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι αὐτοορίζονται ὡς Χριστιανοὶ -Ἀγγλικανοί, Καθολικοὶ καὶ ἄλλα δόγματα – ἀποτελοῦν τὸ 43,8% τοῦ πληθυσμοῦ. Τέσσερις στοὺς δέκα ἑνήλικες ἔχουν ἐγκαταλείψει τὴν οἰκογενειακὴ πίστη τους-εἴτε Ἀγγλικανοὶ εἴτε Καθολικοὶ- γιὰ νὰ γίνουν "Nones". Οἱ Ἀγγλικανοὶ χάνουν 12 πιστοὺς γιὰ κάθε ἄτομο ποὺ κερδίζουν, καὶ Καθολικοὶ 10 ἀνὰ κάθε ἄτομο. Ὅσο μάλιστα αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς μουσουλμάνων μεταναστῶν, τόσο θὰ μειώνεται ἐκεῖνος τῶν χριστιανῶν» (Ἴστ. prisonplanet.gr)! Αὐτὸ εἶναι ἕνα φαινόμενο, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ δοῦμε τὴν αἰτία, ἡ ὁποία εἶναι ὁ νόθος Χριστιανισμός, ποὺ ταλαιπωροῦσε τοὺς εὐρωπαίους τοὺς τελευταίους δέκα αἰῶνες!

βρίσκεται σὲ ἀνάπτυξη"» (Ἴστολ. redskywarning.blogspot.gr)! Αὐτὸς εἶναι ὁ «χριστιανὸς ἡγέτης τῆς Εὐρώπης», ὁ ὁποῖος «ἀποτιάζει» καὶ τελευταῖο ἴχνος ἀπὸ τὸ χριστιανικὸ παρελθόν της καὶ προσβλέπει στὴν ἀποίκησή της ἀπὸ τοὺς δαιμονικοὺς ἀλλόθρησκους τοῦ ἀντίχριστου Κορανίου! Δοξάστε τον!

Πάπας Φραγκίσκος καὶ ἰμάμης συμφωνοῦν διὰ τὴν ἰσλαμικὴν κατάκτησιν τῆς Εὐρώπης!

ΔΕΙΤΕ τώρα πῶς «δένουν» οἱ δηλώσεις τοῦ θλιβεροῦ «ἀλάθητου» μὲ τὶς δηλώσεις ἑνὸς κορυφαίου μουσουλμάνου μουλὰ γιὰ τὴν μουσουλμανικὴ ἀποίκηση τῆς Εὐρώπης: «Οἱ ἀπόψεις τοῦ κ. Φραγκίσκου εἶναι ἐντυπωσιακὰ παρόμοιες μὲ ἐκεῖνες τοῦ κορυφαίου Ἰμάμη Sheikh Muhammad Ayed (Σεΐχη Μουχάμαντ Ἀγιέντ), ὁ ὁποῖος εἶπε ὅτι οἱ μουσουλμάνοι θὰ πρέπει νὰ ἐκμεταλλευτοῦν τὴν "μεταναστευτικὴ κρίση" καὶ νὰ ἀναπαραχθοῦν μὲ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ νὰ "κατακτήσουν τὶς χῶρες τους". "Ἡ Εὐρώπη ἔχει γίνει γερασμένη καὶ ἐξαθλιωμένη καὶ χρειάζεται ἀνθρώπινη ἐνίσχυση ... δὲν ὁδηγοῦνται ἀπὸ συμπόνοια γιὰ τὸ Levant (Μ. Ἀνατολή), τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΦΙΛΟΣ Ο ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΣ

Στὶς 8 Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ Μυροβλύτου. Ὁ ὅσιος Θεόφιλος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ζίχνη τῆς Μακεδονίας καὶ γεννήθηκε τό 1460 ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς. Ὑπῆρξε ἀπό νεότητός του φρόνιμος καί ἀγαποῦσε τὴν μελέτη καί ἰδιαίτερα ἐκείνη τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Σέ νεαρά ἡλικία ἀπαρνήθηκε τὴν κοσμική ματαιότητα καί ἔγινε μοναχός, κατόπιν ἱερέας καί συγκατοίκησε μέ τόν εὐλαβῆ ἀρχιερέα Ἀκάκιο, ἐπίσκοπο Ρενδίνης, μέ τόν ὁποῖο ταξίδευε στήν πόλη τῆς Ἀλεξάνδρειας, στό θεοβάδιστο ὄρος Σινᾶ, στήν πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ, στήν Ἀντιόχεια καί ὅταν ἐπέστρεψαν πάλι στήν Ἱερουσαλήμ ὁ ἐπίσκοπος Ἀκάκιος κοιμήθηκε καί ἔτσι ὁ ὅσιος γύρισε στήν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ παρέμεινε ἀρκετό καιρό. Λόγῳ τῆς μόρφωσής του διορίσθηκε Νοτάριος καί Ἔξαρχος τῆς Πατριαρχείου, ἀγαπώμενος καί τιμώμενος ἀπό ὅλους. Κατόπιν πῆγε στόν Ἄθωνα, ὅπου παρέμεινε σέ διάφορες Μονές συνάζοντας τίς κατά Θεόν ἀρετές. Ἔτσι, ὁ ὅσιος Θεόφιλος ἔγινε περίφημος καί ὀνομαστός σέ ὅλο τό Ὄρος τόσο γιά τίς πρακτικές ἀρετές του ὅσο καί γιά τό χάρισμα τῆς διδασκαλίας πού τόν διέκρινε ἀλλά καί γιά τήν ἄριστη καλλιγραφία του καί μάλιστα ὁ τότε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπιχείρησε νά τόν κάνη ἐπίσκοπο Θεσσαλονίκης, ὁ ὅσιος ὅμως προτίμησε τήν ἡσυχία καί τήν ἄσκηση παραμένοντας στόν Ἄθωνα. Ποθώντας τήν τελεία ζωή κατοίκησε σέ ἕνα κελλί στά ὅρια τῆς Μονῆς Παντοκράτορος, τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καί ἐπιδόθηκε σέ μεγαλύτερους ἀγῶνες καί ἰδιαίτερα στήν νοερά προσευχή. Ἀφοῦ ἔγινε πλήρης ἡμερῶν καί προγνωρίζοντας τήν κοίμησή του κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ, τό δέ λείψανό του θείᾳ χάριτι ἀναβρύει εὐωδέστατο μύρο.

«Ἡ ὀντολογία τοῦ προσώπου»: ἡ συστηματική παρερμηνεία...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

όγος εἶχε ἐμπειρική γνώση τοῦ Θεοῦ, ἔφθασε στήν θεωρία τοῦ ἀκτίστου Φωτός καί στήν συνέχεια θεολογοῦσε μέσα ἀπό αὐτήν τήν ἐμπειρία. Κάποτε ὁ Στέφανος Νικομηδείας πού διακρινόταν ἀπό πολλά διανοητικά προσόντα, θέλησε νά ταπεινώση τόν ἅγιο Συμεών τόν Νέο Θεολόγο. Διακατεχόταν ἀπό ἔπαρση ἀλλά καί φθόνο, διότι ὁ λαός ἀγαποῦσε τόν ἅγιο Συμεών. Βρῆκε, λοιπόν, τόν ἅγιο Συμεών καί τοῦ ἔθεσε τό ἐρώτημα γιά τό πῶς χωρίζει τόν Υἱό ἀπό τόν Πατέρα, κατά ἐπίνοια, δηλαδή θεωρητικά, ἤ κατά τήν πραγματικότητα; Ὁ ἅγιος Συμεών τοῦ ζήτησε χρόνο γιά νά ἀπαντήση, ὕστερα ἀπό προσευχή. Πράγματι, προσευχήθηκε θερμά, δέχθηκε τήν ἔλλαμψη τοῦ Θεοῦ καί πληροφορήθηκε τό πρᾶγμα, πρᾶγμα τό ὁποῖο διατύπωσε γραπτῶς.

Στήν περίπτωση τῶν δύο αὐτῶν ἀνδρῶν συναντήθηκε ἡ χαρισματική - ἐμπειρική θεολογία μέ τήν λογική - φιλοσοφική καί, βεβαίως, ὑπερίσχυσε ἡ πρώτη.

Σέ ποίημά του ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος λέγει πολλά ἐνδιαφέροντα. Θά ἀρκεσθῶ σέ ὅσα μέ ἐνδιαφέρουν ἐδῶ. Γράφει:

«Βλέπω τόν Υἱόν, καί βλέπω τόν Πατέρα,

ὁρᾶται Πατήρ Υἱῷ ἀπαραλλάκτως,

πλήν ὁ μέν γεννᾷ, ὁ δέ ἀεί γεννᾶται.

–Τί χωρίς Πατρός ἐστιν, ὅπερ καί ἔστι; τί ἐστιν; εἰπέ, φράσον πᾶσιν ἀνθρώποις.–»[149]

Σέ ἄλλο σημεῖο γράφει:

«Τοῦτο (τό Ἅγιον Πνεῦμα) ὁ ἔχων ὄντως ἔχει τά τρία, ἀλλ' ἀσυγχύτως, εἰ καί ἀδιαιρέτως· ἔστι γάρ Πατήρ· καί πῶς Υἱός ὑπάρξει; Ἔστι γάρ ἀγέννητος τό κατ' οὐσίαν, ἔστι τε Υἱός· καί πῶς γένηται Πνεῦμα; Πνεῦμα τό Πνεῦμα· καί πῶς Πατήρ φανεῖται; Πατήρ ὁ Πατήρ, ὅτι ἀεί γεννήτωρ· πῶς δέ γίνεται ἡ ἀεί γεννησία; Ὅτι τοῦ Πατρός οὐ χωρίζεται ὅλως καί ὅλος προέρχεται ἀνερμηνεύτως, πάντοτε μένει ἐν τῷ πατρικῷ κόλπῳ καί προέρχεται πάντοτε ἀνεκφράστως. Υἱός ἐν Πατρί ἀενάως ὁρᾶται γεγεννημένος, ἀλλά συνηνωμένος· καί ἐν Υἱῷ γάρ ὁ Πατήρ καθορᾶται ἀδιαστάτως, ἀτόμως, ἀχωρίστως. Υἱός ὁ Υἱός, ὅτι ἀεί γεννᾶται καί πρό αἰώνων ἐστί γεγεννημένος, προερχόμενος οὐ τέμνεται τῆς ῥίζης, ἀλλά καί χωρίς ἀχώριστος τυγχάνει καί ἡνωμένος ὅλος Πατρί τῷ ζῶντι αὐτός τε ζωή πᾶσι τό ζῆν παρέχων. Ὅσα ὁ Πατήρ, καί ὁ Υἱός τοσαῦτα· ὅσα ὁ Υἱός, καί ὁ Πατήρ ὡσαύτως»[150].

Καί ἀλλοῦ γράφει:

«Ὁ προάναρχος Θεῷ τῷ συνανάρχῳ Υἱῷ καί Λόγῳ, τῷ ἐκ σοῦ γεννηθέντι, οὐκ ἐπινοίᾳ ἐκ σοῦ χωριζομένῳ, ἀλλά πράγματι ἀχωρίστῳ σου ὄντι. Εἰ δέ καί χωρίζεται, ἀλλ' οὐ τῇ φύσει, τῇ ὑποστάσει δέ μᾶλλον, εἶτ' οὖν προσώπῳ, τό γάρ πράγματι ἀσεβῶν καί ἀθέων, τό δ' ἐπινοίᾳ ὅλως ἐσκοτισμένων»[151].

Κατά τήν ἐμπειρία οἱ θεούμενοι γνωρίζουν ὅτι τά πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔχουν μία φύση, μία ἐνέργεια, μία θέληση - βούληση, ἕνα φῶς. Ἐπίσης, γνωρίζουν ὅτι ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα ἔχουν αἰτία τῆς ὑπάρξεώς τους τόν Πατέρα, ἀλλά ἔχουν ὅλα ὅσα ἔχει ὁ Πατήρ, χωρίς τό ὑποστατικό του ἰδίωμα. Αὐτή ἡ ἐμπειρική γνώση καταγράφηκε στά κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τά πατερικά κείμενα καί τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἡ φιλοσοφική ἀνάλυση καί ἡ «στοχαστική ἀναλογία» καί στοχαστική θεολογία ὁδηγοῦν σέ κακοδοξίες.

ε) Ἡ διδασκαλία τοῦ π. Ἰωάννου Ρωμανίδη διά τόν τρόπον ὑπάρξεως τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος

Ὁ π. Ἰωάννης Ρωμανίδης, ὁ κορυφαῖος κατά τήν γνώμη μου δογματικός θεολόγος, στήν Δογματική του κάνει μιά ἱστοροδογματική ἀνάλυση τῆς συζητήσεως πού ἔγινε τόν 4ο αἰώνα σχετικά μέ τά θέματα φύσεως καί θελήσεως. Ἀπό τήν ἀνάλυση αὐτή φαίνεται ὅτι οἱ Σαμοσατιανοί, οἱ Ἀρειανοί καί οἱ Νεστοριανοί πρέσβευαν «ὅτι ὁ Θεός ἔχει πραγματικάς σχέσεις πρός τά κτίσματα κατά βούλησιν καί οὐδέποτε κατ' οὐσίαν ἤ κατά φύσιν ἤ καί καθ' ὑπόστασιν, διότι ταῦτα σημαίνουν δι' αὐτούς κατ' ἀνάγκην. Προφανῶς εὑρισκόμεθα ἐνώπιον μιᾶς φιλοσοφοποιήσεως τῆς ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως γνωστῆς διακρίσεως οὐσίας καί ἐνεργείας ἐν τῷ Θεῷ»[152].

Ἔτσι ἄρχισε ἡ συζήτηση γιά τήν οὐσία καί τήν ἐνέργεια στόν Θεό, καί γιά τό πῶς προῆλθε ὁ Υἱός καί πῶς τά κτίσματα. Οἱ αἱρετικοί ἔλεγαν ὅτι ἐπειδή τό κατά φύσιν σημαίνει κατ' ἀνάγκη, γι' αὐτό ὁ Πατήρ μέ τήν ἐνέργειά Του, τήν βούλησή Του, γεννᾷ τόν Υἱό καί δημιουργεῖ τόν κόσμο. Ἡ βούληση - θέληση εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως, ἡ ὁμόφωνη διδασκαλία τῶν Πατέρων τῶν Α΄ καί Β΄ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἦταν ὅτι «φύσει καί οὐχί βουλήσει γεννᾷ ὁ Θεός τόν Λόγον» καί ὅτι «τά ὑπό τῆς τοῦ Θεοῦ φύσεως γεννᾶν δέν σημαίνει ἀνάγκῃ γεννᾶν»[153]. Ἀναφέρει δέ πολλά χωρία τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, γιά νά τεκμηριώση τό θέμα.

Ὁ Πατήρ γεννᾶ τόν Υἱό καί ἐκπορεύει τό Ἅγιον Πνεῦμα πρό χρόνων αἰωνίων. Ἡ βούληση - θέληση εἶναι ἐνέργεια τῆς φύσεως καί εἶναι κοινή σέ ὅλα τά πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος πού ἔχουν κοινή φύση καί ἐνέργεια. «Οἱ Πατέρες οὐδεμίαν ἐνέργειαν παρεμβάλλουν εἰς τόν τρ

Η στηλη της «Πανελληνιου ενωσεως θεολογων»

Γνωμοδότησις ἐγκρίτων νομικῶν καὶ ἐπιτίμων δικαστικῶν λειτουργῶν, ἐπὶ ἐρωτημάτων σχετικῶν μὲ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

4ον - Τελευταῖον

Ὡσαύτως, ἀπὸ ἔγκριτους καὶ εἰδήμονες Ἐπιστήμονες, ἀπὸ πλῆθος ἐγκύρων δημοσιευμάτων καὶ ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν, ἔχει σαφῶς ἀποδοκιμασθεῖ ἡ μετατροπὴ τοῦ ὀρθοδόξου μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σὲ πολυθρησκευτικό.

Νὰ προστεθεῖ τέλος ὅτι τὴν ἐπιχειρηθεῖσα καὶ στὴν Κύπρο μετατροπὴ τοῦ ἐκεῖ διδασκομένου Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σὲ πολυθρησκευτικὸ ἀποδοκίμασε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος καὶ γενικῶς, ὁ κλῆρος καὶ ὁ Ὀρθόδοξος λαὸς τῆς Κύπρου.

Τέλος, ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν πρόσφατη ἀπόφασή της, τῆς 9ης Μαρτίου 2016 ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας τοῦ τρέχοντος Ὀρθοδόξου μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν μὲ τὴ δική του μεθοδολογία, χωρὶς τὴν ἀπὸ κοινοῦ σύγχρονη διδασκαλία του μὲ ἄλλα θρησκεύματα, δεχθεῖσα παράλληλα ὅπως μερικὰ θρησκειολογικὰ κεφάλαια εἰσαχθοῦν σὲ κάθε βιβλίο τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ὄχι σὲ κάθε μάθημα, ἐπικυρώνοντας ἔτσι τὴν προηγηθεῖσα ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 13ης Ἰανουαρίου 2016.

3) Ἀναφορικὰ μὲ τὸ τρίτο τῶν ὑποβληθέντων αἰτημάτων, ἐὰν δηλαδή, μὲ βάση τὸ ἰσχῦον στὴν Ἑλλάδα νομικὸ καθεστώς, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει λόγο καὶ δικαίωμα ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸ τῆς ὕλης τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, πρέπει νὰ λεχθοῦν τὰ ἑξῆς:

Σύμφωνα μὲ τὸ δεύτερο ἄρθρο τοῦ νόμου 590/1977, Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεργάζεται μετὰ τῆς Πολιτείας, προκειμένου περὶ θεμάτων γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὡς τὰ τῆς Χριστιανικῆς ἀγωγῆς τῆς νεότητος» κ.ἄ. Περαιτέρω κατὰ τὸ ἄρθρο 9 τοῦ ἰδίου νόμου «Ἡ Δ.Ι.Σ. (Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος), ὡς διαρκὲς διοικητικὸν ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας, ἀσκεῖ τάς κάτωθι ἁρμοδιότητας... ε) Παρακολουθεῖ τὸ δογματικὸν περιεχόμενον τῶν διὰ τὰ σχολεῖα τῆς Στοιχειώδους καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως προοριζομένων διδακτικῶν βιβλίων τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν». Στὸ ἴδιο δὲ ἄρθρο, ὑπὸ τὸ στοιχεῖο ζ΄, ὁρίζεται ὅτι ἡ Δ.Ι.Σ. μεριμνᾶ περὶ τοῦ κατὰ Χριστὸν βίου τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος διὰ τῶν ἐνδεικτικῶς ἐκεῖ ἀναφερομένων μέσων, ὡς καὶ «διὰ παντὸς ἄλλου προσφόρου, κατὰ τὴν κρίσιν Αὐτῆς, μέσου», ἐνῶ ὁρίζεται στὸ τελευταῖο ἐδάφιο τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὅτι «Εἰς περίπτωσιν διαταράξεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δι' ἑτεροδιδασκαλίας ἢ ἄλλης ἐπεμβάσεως εἰς βάρος αὐτῆς, ἡ Δ.Ι.Σ. ζητεῖ τὴν ἐπέμβασιν τῶν Ἁρμοδίων Ἀρχῶν...». Ἀποτελεῖ δὲ ἑτεροδιδασκαλία ἡ νόθευση τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καὶ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο (βλ. Γ. Κρίππα ὅπ.π. κάτω σελ. 146).

Πρέπει δὲ νὰ λεχθεῖ ἐνταῦθα ὅτι οἱ προπαρατεθεῖσες διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ν. 590/1977) – ὡς καὶ ὁ ὡς ἄνω ν. 1566/1985 – δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταργηθοῦν, διότι ἀποτελοῦν στὴν πράξη ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 16 § 2 τοῦ Συντάγματος. Αὐτὸ ἔχει δεχθεῖ καὶ ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ κατάργηση νόμου, ἐκδοθέντος πρὸς ἐφαρμογὴν συνταγματικῆς διατάξεως καὶ συνεπῶς θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύει ὁ ἀντισυνταγματικῶς καταργηθεὶς νόμος (ΣτΕ 2056/2001 Διοικ. Δίκη, σελ. 87 ἐπ., Γ. Κρίππα «Τὸ Ἀτομικὸ Δικαίωμα τῆς Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας τῆς Ἐκκλησίας νὰ καθορίζει ἡ ἴδια τὴν ὕλη τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν» στὸ περιοδικὸ «ΚΟΙΝΩΝΙΑ» τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων, ἔτος 2013, τεῦχος 3, σ. 145 ἑξ. καὶ εἰδικότερα στὶς σελ. 146 καὶ 156, ὑποσημ. 4, ὡς καὶ ἰδίου Νομοθετικὸ κενὸ συνταγματικῶς ἀνεπίτρεπτο καὶ ἐντεῦθεν ὑποχρεώσεις τῆς κρατικῆς διοικήσεως, ὡς καὶ εἰς Καλλιαντέρη-Τουτζιαράκη, Ἡ ἀρχὴ τῆς νομιμότητος εἰς Ἐπιθ. Δημ. Δικ. 2001, σελ. 28).

Ἐν ὄψει ὅλων αὐτῶν, προκύπτει σαφῶς ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἶναι, μὲ βάση τὴν ἑλληνικὴ νομοθεσία (ἄρθρο 3 § 1 τοῦ Συντάγματος), φορέας τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ ὅτι τὸ δικαίωμά της αὐτὸ παραβιάζεται στὴν περίπτωση ποὺ ἡ Πολιτεία ἀποφασίσει νὰ διδάσκονται ὡς ὕλη τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὶς σχολικὲς μονάδες κείμενα, ποὺ ἡ Ἐκκλησία τὰ θεωρεῖ ἀσυμβίβαστα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, πρὸς τὶς ἀρχὲς τῆς διδασκαλίας της, ὅπως ἡ διδασκαλία της εἰδικότερα καθορίζεται καὶ κατοχυρώνεται στὶς καὶ μὲ τὶς προπαρατιθέμενες διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δικαιουμένης νὰ ζητήσει τὴν ἱκανοποίηση τοῦ δικαιώματός της τούτου ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη καὶ ἂν χρειασθεῖ καὶ ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, (βλ. σχετ. εἰδικότερα καὶ ἀναλυτικῶς εἰς Γ. Κρίππα, ἔνθ. ἀνωτ., σελ. 145 ἑπομ. 148, 149, ὡς καὶ πλούσια αὐτόθι διεθνῆ βιβλιογραφία καὶ ad hoc ἀπόφαση τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Γερμανίας, μετὰ σχετικῶν ἐπίσης ὑποσημειώσεων εἰς σελ. 149-156. Βλ., ὡσαύτως, εἰς Χρ. Σγουρίτσα Συνταγματικὸ Δίκ., τόμος Β΄, τεῦχος Α΄, σελ. 12, ὡς καὶ εἰς τὸ ἄρθρο «Περὶ τὰ Θρησκευτικά» τοῦ Ἀρχιμ. Κων. Ραμιώτη πτυχ. Θεολογίας – τ. Δικαστοῦ, εἰς «Ὀρθόδοξο Τύπο» τῆς 9.10.2015).

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ προκύπτει ὅτι, μὲ βάση τὴν Ἑλληνικὴ Νομοθεσία, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει τὸν κύριο καὶ ἀποφασιστικὸ λόγο καὶ δικαίωμα ἅμα γιὰ τὸν καθορισμὸ τῆς ὕλης τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Οἱ γνωμοδοτοῦντες

1. Βασίλειος Εὐτ. Νικόπουλος, Ἐπίτ. Πρόεδρος Ἀρείου Πάγου, Διδάκτωρ Νομικῆς. 2. Δημήτριος Λινός, Ἐπίτ. Εἰσαγγελέας Ἀρείου Πάγου. 3. Ἰωάννης Β. Σακελλαρίου, Ἐπίτ. Πρόεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους. 4. Ἀθανάσιος Γ. Κρητικός, Ἐπίτ. Ἀντιπρόεδρος Ἀρείου Πάγου. 5. Ἀνδρέας Γ. Τσόλιας, Ἐπίτ. Ἀρεοπαγίτης. 6. Γεώργιος Ἡ. Κρίππας, Διδάκτωρ Πολ. Ἐπιστημῶν – Συνταγματολόγος. 7. Κωνσταντῖνος Β. Χιῶλος, Διδάκτωρ Νομικῆς, Ἐπίτ. Δικηγόρος. 8. Ἀθανάσιος Θ. Νικολαΐδης, Ἐπίτ. Πρόεδρος Ἐφετῶν. 9. Παντελὴς Ν. Μαραγκούλας, Ἐπίτ. Πρόεδρος Ἐφετῶν. 10. Ἀπόστολος Φ. Βλάχος, Ἐπίτ. Πρόεδρος Ἐφετῶν

Ποῖον δρόμον νὰ ἀκολουθήσω;

Πάντα ὑπῆρχε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, ὁ προβληματισμός, πιὸ δρόμο νὰ ἀκολουθήσουμε. Ὁ μῦθος τοῦ Ἡρακλῆ, «τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας» τὸ μαρτυρεῖ. Ἐμεῖς ὅμως δὲν ἔχουμε τέτοιο προβληματισμό. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς μᾶς ἀπεκάλυψε τὸν δρόμο ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουμε: «εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ πολλοὶ οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς» (Ματθ. ζ΄ 13). Δηλαδή, προσπαθεῖτε νὰ μπῆτε στὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς διὰ τῆς στενῆς πύλης, ἀρνούμενοι τὴν ἁμαρτωλὴ ζωή. Διότι εἶναι πλατειὰ ἡ θύρα καὶ εὐρύχωρος ὁ δρόμος ποὺ σὲ ὁδηγεῖ στὴν ἀπώλεια καὶ πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ εἰσέρχονται σὲ αὐτήν. Καθαρώτατα μᾶς τὸ λέγει ὁ Χριστός μας. Ἀλλὰ ὅμως ἔχετε θάρρος «ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. ιστ΄ 33). Δηλαδή, ἐγὼ μὲ τὴν νίκη μου αὐτὴ ἐξασφάλισα καὶ σὲ σᾶς τὸν δρίαμβο καὶ τὴν δόξα. Μὴ φοβηθοῦμε λοιπὸν «Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς καὶ οὐ φοβηθήσομαι» (Ἑβρ. ιγ΄ 6).

Ποιὸ δρόμο λοιπὸν νὰ ἀκολουθήσω; Ἕνας γέροντας ἀσκητής, διαβάζουμε στὸν Εὐεργετινό, διηγήθηκε τὴν ἑξῆς ἱστορία. Ζοῦσε κάποτε μία μοναχή, ἡ ὁποία εἶχε προκόψει στὴν ἀρετή. Τὴν ρώτησε λοιπὸν ὁ ἀσκητὴς γιὰ ποιὸ λόγο ἀνεχώρησε ἐκ τοῦ κόσμου. Καὶ αὐτὴ εἶπε: «Ὅταν ἤμουν μικρή, δυμοῦμαι ὅτι ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, μαλακός, ἀρρωστιάρης, πολὺ καιρὸ ἦταν στὸ κρεββάτι, ἦταν ἁπλὸς καὶ καλλιεργοῦσε τὰ κτήματα. Ἦταν τόσο ὀλιγομίλητος, ὥστε τὸν περνοῦσαν γιὰ μουγγό.

Ἐντελῶς ἀντίθετη ἡ μητέρα μου. Ἦταν φιλοπερίεργη, ἀργόσχολη, φλύαρη, φιλόνικη, πολυέξοδη καὶ διεφθαρμένη. Παρ' ὅτι ζοῦσε τέτοια ζωή, οὐδέποτε ἀρρώστησε οὔτε κἂν πόνεσε λιγάκι, ἦταν τελείως ὑγιής κατὰ τὸ σῶμα.

Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας μου, σηκώθηκε τόσος φοβερὸς ἀέρας, ποὺ ἐσείετο ὅλος ὁ τόπος. Ἀστραπές, βροντές, βροχὴ ραγδαία καὶ ἀσταμάτητη, ὥστε δὲν μπορούσαμε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες νὰ τὸν κηδεύσουμε. Οἱ χωριανοὶ ἀναρωτήθηκαν τὶ κακὸ ἔχει κάνει ὁ ἄνθρωπος, ὥστε ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὸν θάψουν.

Ἀπὸ τότε ἡ μητέρα μου ζοῦσε ἐλεύθερη πλέον, μὲ περισσότερη ἀσωτία καὶ ἐπιδόθηκε μὲ ἀναίδεια στὰ ὄργια. Τόσο ἀποδρασύνθηκε, ὥστε μετέτρεψε τὸ σπίτι σὲ πορνεῖο. Ὅταν μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀπέθανε καὶ αὐτή, ἔγινε τέτοια ἐπιβλητικὴ καὶ λαμπρὴ κηδεία, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ φύση τὴν βοηθοῦσε.

Ἐμένα τότε, ἀφοῦ ἤδη εἶχα περάσει τὴν παιδικὴ ἡλικία, μοῦ ἦλθε μία σκέψη. Ποιὸ δρόμο νὰ ἀκολουθήσω;

- Νὰ προτιμήσω τοῦ πατέρα μου; Μὰ αὐτὸν παρ' ὅτι ἦταν ἕνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἦταν τόσο κατατρεγμένος ποὺ οὔτε νὰ τὸν ἐνταφιάσουν δὲν μποροῦσαν.

- Νὰ προτιμήσω τῆς μητέρας μου; Αὐτὴ γλέντησε καὶ ἀπήλαυσε τὴν ζωή της, ἦταν ὑγιὴς καὶ ἔφυγε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωή, τόσο ὡραῖα, ποὺ θὰ ζήλευαν πολλοί.

Σκέφθηκα λοιπὸν νὰ ἀκολουθήσω τὴν ζωὴ τῆς μητέρας μου. Ἔχοντας πάρει λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἀπόφαση, μιὰ νύκτα, ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ. Τότε μοῦ παρουσιάζεται ἕνας ἄνθρωπος τεραστίων διαστάσεων, καὶ μὲ ρώτησε μὲ ὀργὴ καὶ ἄγριο βλέμμα.

Πές μου, ποιὸ δρόμο διάλεξες; Ἐγὼ τόσο πολὺ τρόμαξα, ποὺ οὔτε νὰ τὸν δῶ δὲν μποροῦσα.

Μὲ ξαναρώτησε πάλι μὲ αὐστηρὸ ὕφος.

- Πὲς λοιπόν, τί ἀποφασίζεις;

Καθὼς μὲ εἶδε νὰ ἔχω παραλύσει ἀπὸ τὸν φόβο μου, μοῦ θύμισε μὲ λεπτομέρεια τί εἶχα σκεφθῆ.

Ἐγὼ μόλις συνῆλθα λίγο, ἄρχισα νὰ τὸν παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρέση.

Τότε ἐκεῖνος ἀφοῦ μαλάκωσε λιγάκι μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε.

Ἔλα νὰ δῆς ποὺ εὑρίσκονται ὁ πατέρας σου καὶ ἡ μητέρα σου. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα διάλεξε ποιὸ δρόμο θὰ ἀκολουθήσης.

Μὲ ἐπῆρε λοιπὸν καὶ μὲ ὡδήγησε σὲ ἕνα ἀπέραντο κῆπο, ὅπου ἦσαν φυτευμένα διάφορα ὡραῖα δένδρα, πανέμορφα, γεμάτα ἀπὸ διάφορους ὄμορφους καρπούς. Ἐκεῖ καθὼς βαδίζαμε μὲ συναντᾶ ὁ πατέρας μου! Ἐγὼ τότε τὸν ἀγκάλιασα μὲ χαρὰ καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μείνω κοντά του. Ὁ πατέρας μου τότε μὲ γλυκύτητα μοῦ ἀπαντᾶ.

- Τώρα, παιδί μου, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη αὐτό. Ἐὰν ὅμως θελήσης νὰ ἀκολουθήσης τὸν δικό μου τρόπο ζωῆς, δὲν θὰ περάση πολὺς καιρὸς καὶ θὰ ἔλθης καὶ σὺ ἐδῶ.

Καθὼς παρακαλοῦσα τὸν πατέρα μου, μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι ὁ Ἄγγελος ποὺ μὲ συνώδευσε καὶ μοῦ λέγει.

-Ἔλα νὰ δῆς τώρα καὶ τὴν μητέρα σου, γιὰ νὰ πληροφορηθῆς ἀπὸ τὰ ἴδια πράγματα ποιὸ δρόμο σὲ συμφέρει νὰ ἀκολουθήσης.

Ἀφοῦ λοιπὸν μὲ ὡδήγησε σὲ ἕνα κατασκότεινο τόπο, ἀπὸ ὅπου μεγάλη ταραχὴ καὶ βογγητὰ ἀκούγονταν, μοῦ δείχνει ἕνα ἀναμμένο καμίνι, τοῦ ὁποίου κάθε τόσο δυνάμωνε ἡ φωτιὰ καὶ ἔβραζε, ἐνῶ ἔξω ἀπὸ τὸ καμίνι στεκόντουσαν μερικοὶ ἀπαίσιοι καὶ φοβεροὶ στὴν ὄψη.

Καθὼς κοιτοῦσα φοβισμένη τὸν φοβερὸ ἐκεῖνο τόπο τῶν βασάνων, βλέπω τὴν μητέρα μου, βυθισμένη μέχρι τὸ λαιμὸ μέσα στὴν φλογισμένη κάμινο καὶ ἀναρίθμητα σκουλήκια νὰ τὴν κατατρώγουν ἀπὸ παντοῦ. Ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὴν φρίκη, ἐνῶ κτυποῦσαν καὶ ἔτριζαν τὰ δόντια της.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀπεφάσισα πλέον ὁριστικὰ νὰ ζήσω ὅπως ὁ πατέρας μου, τοῦ ὁποίου τὸν βίο ἐζήλωσα.

ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΝ

Μπορεῖτε νά βοηθήσετε καί ἐσεῖς τόν πνευματικό ἀγώνα τοῦ "Ὀρθοδόξου Τύπου", ἄν θέλετε. Πῶς; Νά γράψετε ἕνα νέο συνδρομητή στήν ἐφημερίδα αὐτή πού ἐμπιστεύεσθε καί ἀγαπᾶτε. Ἔτσι ἡ φωνή της θά φθάση μακρύτερα καί θά γίνη πιό δυνατή.

Σᾶς παρακαλοῦμε νά γράψετε ἕνα νέο συνδρομητή. Μπορεῖτε, ἄν θέλετε.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΤΕΡ. Δ΄ ΟΙΚ. ΣΥΝ.
17 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄8-15
Εὐαγγέλιον: Μτθ. ε΄ 14 - 19
Ἦχος: γ΄.– Ἑωθινόν: Δ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΜΕΓΑΛΑ ΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Τὴν θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἀναγνώσματος ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ στὴν Καπερναούμ τὴν ἀφηγοῦνται οἱ δύο Εὐαγγελιστὲς Ματθαῖος καὶ Λουκᾶς. Στὴ διήγησι τοῦ ἰδίου θαύματος ὑπάρχουν κάποιες διαφορὲς μεταξὺ τῶν δύο Εὐαγγελιστῶν, οἱ ὁποῖες βέβαια δὲν πρέπει νὰ ἑκληφθοῦν σὰν διαφωνία καὶ ἀντιθέσεις ποὺ ἀναιροῦν τὴν ἀλήθεια.

Σύμφωνα μὲ τοὺς Ἁγίους Πατέρες ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς παρουσιάζεται μὲ περισσότερες λεπτομέρειες, ἀπ' ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, τὸ ἴδιο θαῦμα, ποὺ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία, εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν κάθοδό του ἀπὸ τὸ ὄρος καὶ τὴν εἴσοδό του στὴ Καπερναούμ, ὅπου καὶ διέμενε.

Ὁ διαφορετικὸς τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο οἱ δύο Εὐαγγελιστὲς ἐκθέτουν τὸ ἴδιο θαῦμα, δὲν δείχνει κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, ἀνθρώπους ποὺ μάχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἀλλὰ συνεργαζόμενους, ποὺ ἀναπληρώνουν ὁ ἕνας τὶς παραλείψεις τοῦ ἄλλου.

Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Θεῖος Διδάσκαλος ἀνταποκρίνεται ἄμεσα στὸ αἴτημα τοῦ ἑκατοντάρχου, εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν τρόπο ἐκεῖνο καὶ τὴ συμπεριφορά του ἀπέναντι στὴ Χαναναία γυναίκα. Ὅμως, ὁ Πανάγαθος Θεὸς γνωρίζει καὶ ἔχει χίλιους τρόπους, μὲ τοὺς ὁποίους κάθε φορὰ ὁδηγεῖ καὶ σώζει τοὺς ἀνθρώπους.

Στὴν Καπερναούμ ὁ ἑκατόνταρχος πρὶν διατυπώση τὸ αἴτημά του τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Κύριος: «ἐγὼ ἀφοῦ ἔλθω θὰ θεραπεύσω τὸν ἄρρωστο». Καὶ ποὺ δὲν τὸ βλέπουμε σὲ κανένα ἄλλο θαῦμα τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελιστῶν. Σημειώνει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ὅτι «αὐτὸ ποὺ πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν τὸ ἔκανε προηγουμένως, τὸ κάνει ἐδῶ». Καὶ ἐξηγεῖ τὸ λόγο: «ἐνῶ σὲ ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις ἀκολουθοῦσε (ὁ Κύριος) τὴν θέλησι καὶ τὴν προαίρεσι αὐτῶν, ποὺ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς κάνη καλά, ἐδῶ τὸ ξεπερνάει αὐτό. Καὶ ὄχι μόνο ὑπόσχεται νὰ τὸν θεραπεύση, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στὸ σπίτι του. Καὶ αὐτὸ τὸ κάνει γιὰ νὰ μάθουμε τὴν ἀρετὴ τοῦ ἑκατοντάρχου».

Πολὺ εἰλικρινὴς καὶ συγκινητικὸς ἦταν ὁ τρόπος ποὺ ἀντέδρασε ὁ ἑκατόνταρχος στὸν λόγο τοῦ Κυρίου. Καὶ ἔχει μεγαλύτερη σημασία αὐτό, γιατὶ δὲν ἦταν Ἰσραηλίτης, ἀλλὰ ἐθνικός, εἰδωλολάτρης. «Κύριε, τοῦ εἶπε δὲν εἶμαι ἱκανὸς γιὰ νὰ εἰσέλθης στὸ σπίτι μου». Μπροστὰ στὸν ἅγιο Θεὸ ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος συγκλονίζεται ἀπὸ τὸ δέος καὶ δὲν βρίσκει τόπο νὰ σταθῆ μόνο κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῆς χάριτος καὶ τοῦ ἐλέους.

Ὁ ἑκατόνταρχος τῆς Καπερναούμ, ὁ ἐθνικὸς «προάγει» προωθεῖ, τοὺς χριστιανοὺς στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος μὲ τέτοια λόγια μᾶς προτρέπει σὲ μίμησι. «Ἂς ἀκούσωμε ὅσοι πρόκειται νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν Χριστό... Ἂς ἀκούσωμε καὶ ἂς ζηλέψουμε (μὲ τὴν καλὴ ἔννοια) καὶ ἂς τὸ δεχθοῦμε μὲ σπουδή» Πότε; ὅταν θὰ κοινωνήσωμε. Τότε πρέπει νὰ αἰσθανόμαστε τὴν ἀναξιότητά μας, ἀλλὰ πάντως καὶ νὰ κοινωνήσωμε.

Στὴ συνέχεια θὰ διαβάσουμε τὶς εὔστοχες παρατηρήσεις τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Κοζάνης κυροῦ Διονυσίου, ποὺ ἀφοροῦν στὸ πρόσωπο καὶ τὸν τρόπο σκέψεως καὶ ἐνεργείας τοῦ ἑκατοντάρχου.

«Ἡ θεία βασιλεία δὲν θὰ κινδυνεύση ποτὲ νὰ μείνη ἄνευ πολιτῶν· πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι... οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται".

Δὲν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὸν Ἰσραὴλ ἡ προειδοποίησις αὐτή. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐκπίπτουν τῆς βασιλείας ὅσοι ἀποδεικνύονται ἀνάξιοι τῶν θείων ἐπαγγελιῶν, ὅσοι κατέχουν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ "ἐν εὐδοκίᾳ". Ὁ Ἰούδας εἶχε θέσιν μεταξὺ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων καὶ εἶχε λεχθῆ καὶ περὶ τούτου τὸ "καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ", ἀλλὰ παρὰ ταῦτα εὗρεν εἰς αὐτὸν καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἐκπλήρωσιν ἡ προφητεία ἐν τοῖς Ψαλμοῖς ἡ λέγουσα· "γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτοῦ ἔρημος καὶ μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ" καὶ "τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος". Καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶπεν ὁ Κύριος ὅτι "πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς", πολλοὶ δὲ ἐξ ἡμῶν ἀκούσαντες τὸν λόγον τοῦτον ἐπαναπαύονται, ἐπειδὴ νομίζουν ὅτι διὰ τὴν ἐπαγγελίαν ὁ Θεὸς ὁπωσδήποτε δεσμεύεται ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία μὲν πράγματι δὲν θὰ ἡττηθῇ ποτὲ καὶ δὲν θὰ γνωρίσῃ θάνατον, ἀλλ' ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους, ὄχι μόνον ποὺ τὴν διώκουν ἀλλὰ καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων διώκεται ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι κυρίως αὐτοὶ ποὺ δὲν τῆς προσφέρουν τίποτε, ἀλλὰ τὴν ζημιώνουν μὲ τὸ νὰ ἔχουν κολλήσει εἰς αὐτὴν διὰ τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἄνεσίν των. Ἀλλ' οὔτε οἱ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἂς ἐπαναπαύωνται, ὅτι τάχα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκβληθοῦν οὔτε οἱ ἐκτὸς αὐτῆς ἂς περιπίπτουν εἰς ἀπόγνωσιν, ὡς ἐὰν δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσέλθουν».

(Μητροπολίτου Κοζάνης Διονυσίου, «ΟΙΚΟΔΟΜΗ», σελ. 214-215).

Στὴ συνέχεια θὰ ἀναγνώσουμε ἀπὸ τὸν ἱερὸ Συναξαριστὴ θαυμαστὸ γεγονὸς ἀπὸ τὴν βιογραφία τῆς Ὁσίας Μακρίνης Ἀδελφῆς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ποὺ δείχνει τὸ μέγεθος καὶ τὰ κατορθώματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

«Συνήθως οἱ ἅγιοι δὲν ἐπιχειροῦσαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὶς δικές τους ἀσθένειες. Ἡ ὁσία ὅμως Μακρίνα βρέθηκε σὲ φοβερὸ δίλημμα.

Ἕνας ὄγκος ἀναπτύχθηκε στὸ στῆθος της καὶ διαρκῶς μεγάλωνε. Ἡ μητέρα της, ἡ ἁγία Ἐμμέλεια, καθὼς καὶ οἱ ἀδελφὲς τῆς μονῆς της, τὴν προέτρεπαν καὶ τὴν παρακαλοῦσαν νὰ καλέσουν γιατρό. Αὐτὸ ὅμως ἡ ἡγουμένη ἤθελε ὁπωσδήποτε νὰ τὸ ἀποφύγη. Τὸ νὰ ἀποκαλύψη σὲ ξένα μάτια τὸ σῶμα της τὸ θεωροῦσε κακό, χειρότερο ἀπὸ τὸν καρκίνο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὅσο οἱ ὑποτακτικές της μάθαιναν ὅτι ὁ ὄγκος πλησιάζει στὴν καρδιά, τόσο τὴν ἱκέτευαν νὰ ζητήσουν τὴν βοήθεια γιατροῦ, ἀφοῦ ἡ ἰατρικὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀποκαλύφθηκε στοὺς ἀνθρώπους.

Κουρασμένη ἀπὸ τὰ πολλὰ παρακάλια τῆς μητέρας καὶ τῶν πνευματικῶν της θυγατέρων, ἡ ὁσία Μακρίνα μπῆκε ἕνα βράδυ στὸν ναό, γονάτισε καὶ πέρασε ὅλη τὴν νύχτα μὲ θερμὴ προσευχὴ στὸν παντοδύναμο Θεό, γιὰ νὰ τῆς χαρίση τὴν ὑγεία. Τὰ δάκρυά της μούσκεψαν τὸ ἔδαφος. Ἔκανε λίγο πηλὸ καὶ τὸν ἄπλωσε στὴν περιοχὴ τοῦ ὄγκου. Τὸ πρωϊ πῆγε στὴν μητέρα της, ποὺ δὲν ἔπαψε νὰ τὴν ἱκετεύη νὰ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

24ον
«Διαρθρωτικὰ» Ταμεῖα καὶ … ἐξαρθρωμέναι Χῶραι

Μετὰ τὴν ἀπαραίτητη παρέκκλιση τῆς προηγουμένης ἑβδομάδος, λόγω τῆς ἐπικαιρότητος καὶ τῶν ἐξελίξεων στὸ Ἡνωμένο Βασίλειο τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ τῆς Βορείου Ἰρλανδίας, ἐπανερχόμαστε στὴν μελέτη τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht καὶ ἰδιαιτέρως στὸ σημεῖο, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἵδρυση τῶν "διαρθρωτικῶν" Ταμείων. Ὅπως εἴχαμε δεῖ παλαιότερα[1], μέσῳ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως δόθηκαν ἀρκετὰ χρήματα μὲ τὴν μορφὴ ἐπιδοτήσεων **στὶς ἰσχυρὲς οἰκονομίες τῆς Ἕνωσης,** ἐνῷ στὶς ἀδύναμες –συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἑλλάδος– **δωροδοκήθηκαν οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ κομματικοί τους ἀκόλουθοι,** προκειμένου νὰ ἀκολουθήσουν τὴν μέθοδο τῆς διασπάθισης τῶν ἐπιχορηγήσεων καὶ τὴν σύναψη δανείων μὲ σκοπὸ –τάχα– τὴν ἀνάπτυξη τῆς Οἰκονομίας τῆς Χώρας. Αὐτό, φυσικά, ἔγινε ἠθελημένα καὶ ἀποτελεῖ ἐπιδίωξη τῶν ἰθυνόντων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ποὺ ὅπως φάνηκε στὴν συνέχεια εἶχαν συγκεκριμένο πλάνο καὶ σκοπό.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸν τὸν στόχο τους, οἱ δημιουργοὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ μορφώματος δημιούργησαν τὰ ἐπονομαζόμενα "διαρθρωτικὰ" Ταμεῖα, ποὺ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ οἱ Δούρειοι Ἵπποι τῆς εἰσβολῆς τους στὶς Εὐρωπαϊκὲς οἰκονομίες. Οἱ προβλέψεις γιὰ αὐτὰ τὰ Ταμεῖα ἀναφέρονται στὰ ἄρθρα:

(α) 130[Γ]: *«Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Ταμεῖο Περιφερειακῆς Ἀνάπτυξης συμβάλλει στὴ διόρθωση τῶν κυριότερων περιφερειακῶν ἀνισοτήτων στὴν Κοινότητα, μέσῳ συμμετοχῆς στὴν ἀνάπτυξη καὶ* ***στὴ διαρθρωτικὴ ἀναπροσαρμογὴ τῶν περιοχῶν ποὺ παρουσιάζουν καθυστέρηση στὴν ἀνάπτυξή τους*** *καθὼς καὶ στὴ μετατροπὴ τῶν* ***βιομηχανικῶν περιοχῶν ποὺ βρίσκονται σὲ παρακμή»,***

(β) 130[Δ]: *«Μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τοῦ ἄρθρου 130 Ε, τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας ὁμόφωνα, προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετὰ ἀπὸ σύμφωνη γνώμη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου καὶ διαβούλευση μὲ τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὴν Ἐπιτροπὴ τῶν Περιφερειῶν, ὁρίζει τὰ καθήκοντα, τοὺς πρωταρχικοὺς στόχους καὶ τὴν ὀργάνωση τῶν διαρθρωτικῶν ταμείων, γεγονὸς ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιφέρει συνένωση τῶν ταμείων. Τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μὲ τὴν ἴδια διαδικασία, καθορίζει ἐπίσης τοὺς γενικοὺς κανόνες ποὺ θὰ ἐφαρμόζονται στὰ ταμεῖα καθὼς καὶ τὶς ἀναγκαῖες διατάξεις προκειμένου νὰ διασφαλιστεῖ ἡ ἀποτελεσματικότητά τους καὶ ὁ συντονισμὸς τῶν ταμείων μεταξύ τους καὶ μὲ τὰ ἄλλα ὑφιστάμενα χρηματοδοτικὰ μέσα.*

Τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μὲ τὴν ἴδια διαδικασία, ἱδρύει, πρὶν τὶς 31 Δεκεμβρίου 1993, ἕνα ταμεῖο συνοχῆς ποὺ θὰ συμμετέχει χρηματοδοτικῶς σὲ σχέδια περιβάλλοντος καὶ διευρωπαϊκῶν δικτύων στὸν τομέα τῆς ὑποδομῆς τῶν μεταφορῶν», καὶ

(γ) 130[Ε]: *«Οἱ ἐκτελεστικὲς ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Ταμεῖο Περιφερειακῆς Ἀνάπτυξης λαμβάνονται ἀπὸ τὸ Συμβούλιο, ποὺ ἀποφασίζει σύμφωνα μὲ τὴ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 189 Γ καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὴν Ἐπιτροπὴ τῶν Περιφερειῶν.*

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Γεωργικὸ Ταμεῖο Προσανατολισμοῦ καὶ Ἐγγυήσεων, τμῆμα Προσανατολισμοῦ, καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινωνικὸ Ταμεῖο, ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν ἀντιστοίχως τὰ ἄρθρα 43 καὶ 125».

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ στὸ Εὐρωπαϊκὸ Ταμεῖο Περιφερειακῆς Ἀνάπτυξης (ERDF) ἀλλὰ καὶ στὰ ὁλέθρια ἀποτελέσματα τῆς πολιτικῆς, ποὺ χρηματοδότησε προκειμένου νὰ ἐφαρμοστεῖ ἰδιαίτερα στὶς ἀσθενέστερες οἰκονομίες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης, τὰ εἴδαμε ἀναλυτικὰ καὶ μὲ συγκεκριμένα στοιχεῖα κατὰ τὴν ἀναφορά μας στὶς ἐπιπτώσεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως στὴν Ἑλληνικὴ βιομηχανία[2].

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Γεωργικὸ Ταμεῖο Προσανατολισμοῦ καὶ Ἐγγυήσεων (EAGF), ἀλλὰ καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Γεωργικὸ Ταμεῖο Ἀγροτικῆς Ἀνάπτυξης (EAFRD), ποὺ προστέθηκε μὲ τὴν πάροδο τῶν ἐτῶν, ἦταν καὶ παραμένουν τὰ ὄργανα, ποὺ ἔχουν ὡς ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς στὸν πολὺ κρίσιμο τομέα τῆς γεωργίας.

Ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη γράφει στὶς νομοθετικὲς προτάσεις της[3] σχετικὰ μὲ **τὴν οἰκοδόμηση ἑνὸς ἰσχυροῦ καὶ αὐτόνομου κράτους, πὼς τὰ θεμέλιά του πρέπει νὰ εἶναι ἡ δική του παραγωγή, καί, κυρίως ἡ γεωργία.** Δὲν εἶναι ἄλλωστε τυχαῖο τὸ ὅτι ἡ Ρωσία ἐδῶ καὶ δύο χρόνια προχώρησε σὲ σημαντικὴ ἐνίσχυση τῶν δαπανῶν στήριξης καὶ ἀνάπτυξης τῆς γεωργίας, τῆς κτηνοτροφίας καὶ τῆς ἀλιείας, αὐξάνοντας κατὰ 27,5 δισεκατομμύρια ρούβλια (708.400.000 δολλάρια) τὰ κονδύλια τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ προϋπολογισμοῦ, σὲ ὅτι ἀφορᾶ στὴν διετία 2015-2017.

Οἱ ἰθύνοντες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο Ταμεῖα πέτυχαν τὸν ἀπόλυτο ἔλεγχο τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς τῶν κρατῶν μελῶν. Ἐπιπλέον, δέσμευσαν τὶς οἰκονομίες τῶν κρατῶν μελῶν ἀφαιρώντας τους τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαχείρισης τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς τους. Γίνεται ἀντιληπτό, ἀκόμα καὶ στὸν πλέον ἀδαῆ περὶ τὰ οἰκονομικὰ καὶ τὴν πολιτική, πὼς ὁ ἔλεγχος τῆς γεωργίας ἀπὸ τὴν Ἕνωση σημαίνει παράλληλα **τὴν παράδοση ἑνὸς ἀκόμα κυριαρχικοῦ δικαιώματος** ἐκ μέρους τῶν κρατῶν μελῶν, ποὺ καθίστανται ἄβουλα καὶ ἀνίσχυρα μέλη ἑνὸς σχηματισμοῦ ποὺ τὰ διαλύει.

Στοὺς ὑποστηρικτὲς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους ὅσοι, καλόπιστα ἢ μή, ἰσχυρίζονται πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν γνωστὰ ἐκ τῶν προτέρων ἀλλὰ προέκυψαν ἐκ τῶν ὑστέρων, θὰ ἀναφέρουμε, μόλις, τὰ δύο πρῶτα ἐδάφια τοῦ ἄρθρου 43, ποὺ ἀναφέρει ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht.

«1. Γιὰ τὴ χάραξη τῶν κατευθυντηρίων γραμμῶν κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς, ***ἡ Ἐπιτροπὴ συγκαλεῖ συνδιάσκεψη τῶν Κρατῶν μελῶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συνθήκης, γιὰ νὰ προβεῖ σὲ σύγκριση τῆς γεωργικῆς πολιτικῆς τους, ἰδιαίτερα διὰ τῆς ἀπογραφῆς τῶν παραγωγικῶν δυνατοτήτων καὶ ἀναγκῶν τους.***

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ λαμβάνοντας ὑπόψη τὶς ἐργασίες τῆς συνδιασκέψεως ποὺ προβλέπει ἡ παράγραφος 1, κατόπιν διαβουλεύσεως μὲ τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συνθήκης, ***ὑποβάλλει προτάσεις γιὰ τὴ διαμόρφωση καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων ἀγορᾶς*** *ἀπὸ τὶς μορφὲς κοινῆς ὀργανώσεως τοῦ ἄρθρου 40 παράγραφος 2, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν μέτρων ποὺ εἰδικὰ προβλέπονται στὸν παρόντα τίτλο».*

Τὰ πάντα ἦσαν γνωστὰ ἐκ τῶν προτέρων, τουλάχιστον σὲ αὐτοὺς ποὺ ἐπικύρωσαν μὲ τὶς ὑπογραφές τους ὅλες τὶς Συνθῆκες τῆς Ἑνώσεως. Τὰ πάντα ἔγιναν βάσει σχεδίου καὶ προσεκτικῆς μελέτης.

Σὲ ὅτι ἀφορᾶ στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινωνικὸ Ταμεῖο (ESF), αὐτὸ ὑποτίθεται πὼς δημιουργήθηκε:

«α) γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει στοὺς ἐργαζομένους μία παραγωγικὴ ἐπαναπασχόληση: διὰ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐπανεκπαιδεύσεως· καὶ δι' ἀποζημιώσεων ἐπανεγκαταστάσεως·

β) γιὰ νὰ χορηγήσει ἐνισχύσεις ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων, τῶν ὁποίων ἡ ἀπασχόληση ἔχει μειωθεῖ ἢ ἀναταλεῖ προσωρινά, ὁλικῶς ἢ μερικῶς, συνεπείᾳ τῆς μετατροπῆς τῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς ἄλλη παραγωγή, ὥστε νὰ δυνηθοῦν νὰ διατηρήσουν τὸ ἴδιο ἐπίπεδο ἀμοιβῆς ἐν ἀναμονῇ πλήρους ἐπαναπασχολήσεώς τους».

Ὅμως, σύμφωνα μὲ τὴν Eurostat, τὸ μέσο ποσοστὸ ἀνεργίας στὶς χῶρες τῆς ζώνης τοῦ Εὐρὼ κατὰ τὸν Μάϊο τοῦ 2016 ἦταν στὸ 10,1% τοῦ πληθυσμοῦ, ἔναντι τοῦ 11%, ποὺ ἦταν τὸ ἀντίστοιχο ποσοστὸ τοῦ Μαΐου τοῦ 2015.

Στὴν Ἑλλάδα, μὲ βάση τὰ τελευταῖα διαθέσιμα στοιχεῖα (Μάρτιος 2016), τὸ ἀντίστοιχο ποσοστὸ **εἶναι ὑπερδιπλάσιο** φτάνοντας στὸ 24,1%, ἐνῷ τὸν Μάϊο τοῦ 2015 ἦταν στὸ 25,7%. Ἐπιπλέον, **ἡ Ἑλλάδα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸ μοναδικὸ κράτος μέλος τῆς Ε.Ε., ποὺ ἡ ἀνεργία τῶν νέων ὑπερβαίνει τὸ 50% (ἀκριβὲς ποσοστὸ 50,4%).** Ἀμέσως μετὰ τὴν Ἑλλάδα, τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ ἀνεργίας στὴν Εὐρώπη ἐμφανίζεται στὴν Ἱσπανία μὲ 19,8%, ἔναντι τοῦ 22,5% τοῦ προηγουμένου ἔτους.

Σὲ ὅτι ἀφορᾶ στὰ ὑπόλοιπα κράτη μέλη τῆς Ε.Ε., ἡ ἀνεργία τὸν Μάϊο τοῦ 2016 ἦταν στὸ 8,6%, ἔναντι τοῦ περσινοῦ 9,6%, μὲ τὰ μικρότερα ποσοστὰ ἀνεργίας νὰ ἐμφανίζονται στὴν Τσεχία (4%), στὴν Μάλτα (4,1%) καί, φυσικά, στὴν Γερμανία (4,2%).

Αὐτὰ τὰ θλιβερὰ στοιχεῖα εἶναι σταθερὰ κατὰ τὴν τελευταία ἐπταετία στὴν Πατρίδα μας, ἀλλὰ τὸ **Ταμεῖο δὲν ἔχει καμία οὐσιαστικὴ συμβολή.** Μπορεῖ νὰ δόθηκαν σὲ μία μικρὴ μερίδα ἀνέργων κάποιες ἐλάχιστες ἐπιδοματικὲς ἐπιχορηγήσεις, ὡστόσο δὲν ὑπῆρξε ἡ παραμικρὴ προσπάθεια ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ε.Ε. γιὰ τὴν δημιουργία νέων θέσεων ἐργασίας. Ἀπεναντίας, ἡ πολιτικὴ τῆς λιτότητος, ποὺ ἐπιβάλλει ἡ Ἕνωση στὶς ἀσθενέστερες οἰκονομίες, ἔχει (ἐκτὸς τῶν ἄλλων) ὡς ὀδυνηρὸ ἀποτέλεσμα τὴν συρρίκνωση τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ.

Τὰ εὑρήματα δὲν σταματοῦν ἐδῶ! Ὅσο προχωράει ἡ μελέτη τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, ἀλλὰ καὶ τῶν Συνθηκῶν ποὺ προέκυψαν ἀπὸ αὐτήν, τόσο πιὸ πολὺ ἀποκαλύπτεται τὸ πῶς ὁδηγηθήκαμε στὴν σημερινὴ ἀδιέξοδη κατάσταση. Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔπαψαν ποτὲ νὰ μάχονται ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Ἡ διαφορὰ εἶναι πὼς στὴν σημερινὴ ἐποχὴ τὰ ὅπλα ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ τὴν ὑποκρισία, τὸ ψέμα, τὴν προπαγάνδα, τὴν πλύση ἐγκεφάλου καὶ τὴν δημιουργία ἑνὸς ἀνήθικου ἤθους, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ὑποτάξει καὶ νὰ ἐξαφανίσει τὴν Ἀλήθεια.

Ἐπειδὴ ἡ μόνη Ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός μας, εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβουμε πὼς ὅ,τι συμβαίνει εἶναι, τελικά, **ἡ ἀέναη μάχη τοῦ διαβόλου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ** καὶ κατὰ συνέπεια καὶ ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση, οἱ οἰκουμενιστές, οἱ πρεσβεύοντες τὴν εἰρήνη χωρὶς τὸν Θεό, τὴν ἕνωση ὅλων τῶν αἱρετικῶν καὶ τῶν ἀλλοθρήσκων μὲ τὴν Ὀρθοδοξία, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ **οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκφραστὲς τῆς τακτικῆς τοῦ διαβόλου,** ποὺ ἐπιθυμεῖ διακαῶς νὰ πάρει τὴν θέση τοῦ Θεοῦ, ὄχι γιὰ νὰ ὑπηρετήσει τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσει!

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. Ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθμὸς τεύχους 2122, 24 Ἰουνίου 2016.

2. Ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθμὸς τεύχους 2121, 17 Ἰουνίου 2016.

3. «ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ: ΗΑΚΑ3b», Ἐκδόσεις «ΥΠΑΚΟΗ», 2013.

Αἱ «προοπτικαὶ» εἰς τὸ ὁλοέν αὐξανόμενον πρόβλημα τῆς Οὐνίας

Τοῦ ***κ. Β. Χαραλάμπους,*** *θεολόγου*

Δυστυχῶς τὸ πρόβλημα τῆς Οὐνίας, ὁλοένα αὐξάνεται καὶ ὀξύνεται. Οἱ Παπικοὶ Οὐνίτες, ἐκμεταλλεύτηκαν καὶ ἐκμεταλλεύονται τὰ πολιτειακὰ προβλήματα ποὺ ἀνακύπτουν κυρίως μετὰ τὴ πτώση τῶν ἀντιθέων κομμουνιστικῶν καθεστώτων, καὶ μεταχειρίζονται διάφορους τρόπους, γιὰ νὰ ὁδηγήσουν στὴ αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ ἀνυποψίαστους Ὀρθόδοξους Χριστιανούς.

Νὰ ὑπενθυμίσομε ὅτι ὁ Πάπας Πίος XII (1939 - 1958), μὲ ἐγκύκλιό του γιὰ τὴν ἔνταξη τῶν Οὐνιτῶν τῆς Ρουθηνίας στὸν Παπισμό, οἱ ὁποῖοι στὶς ΗΠΑ παρουσιάζονται ὡς «Βυζαντινὴ καθολικὴ ἐκκλησία», δὲν ἀρκεῖται μόνο νὰ ἀναφερθεῖ στὴν ὑποδοχὴ τῶν οὐνιτῶν αὐτῶν στὸν Παπισμό, ἀλλὰ ἐκφράζει καὶ τὴν λύπη του ὅτι δὲν ἔχει ἔρθει ἡ «εὐτυχισμένη μέρα ὅπου ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς θὰ «ἐπιστρέψουν» στὴν παπικὴ «ποίμνη». Δὲν παρέλειψε φυσικὰ νὰ ἀναφερθεῖ καὶ στὸ παπικὸ πρωτεῖο ἐξουσίας, τὴν «προεδρία τοῦ Πέτρου» ὡς τὸ κέντρο τῆς «Καθολικῆς ἑνότητας» ὅπως τὴν χαρακτήρισε. Σημείωσε ἐπίσης στὴν ἐγκύκλιό του, τὴν ἀγωνία τοῦ προκατόχου του Πίου X, λόγῳ τῆς μετανάστευσης τῶν Οὐνιτῶν τῆς Ρουθηνίας στὶς ΗΠΑ, ἐπειδὴ δὲν γνώριζαν τὶς λατινικὲς τελετές.

Προστάτης τῆς Οὐνίας ἔχει ἀναδειχθεῖ ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ΄ (1958 – 1963), μὲ τὸ σχετικὸ Διάταγμα τῆς Β΄ Βατικανῆς συνόδου, «Orientalium Ecclesiarum», γιὰ τὶς «Ἀνατολικὲς Καθολικὲς Ἐκκλησίες», ὅπως καλοῦν οἱ Παπικοὶ τὶς Οὐνίτικες ἐκκλησίες.

Ὁ Πάπας Παῦλος I (1963 – 1978) σὲ διάταγμά του (21/11/1964), γιὰ τὶς ἱεροτελεστίες τῶν καλουμένων «Ἀνατολικῶν ἐκκλησιῶν», τῶν Οὐνιτῶν δηλαδή, στὸ ὁποῖο προεξάρχει ἡ πρότεταξη τοῦ Παπικοῦ ἐξουσιαστικοῦ πρωτείου καὶ ἡ «ὑπεροχὴ τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκος», ἀναφέρεται στὸ ρόλο τῶν Οὐνιτῶν στὴν «προώθηση τῆς ἑνότητας τῶν χριστιανῶν».

Νὰ ὑπενθυμίσομε ὅτι ὁ νῦν Πατριάρχης Μόσχας Κύριλλος ἀκύρωσε συνάντηση τοῦ τότε Πατριάρχη Μόσχας Ἀλεξίου Β΄ στὸ Γκρὰτς τῆς Αὐστρίας μὲ τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄, λόγῳ τῆς προσέλκυσης Ὀρθοδόξων στὴν Οὐνία. Ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄ (2005 – 2013) τὸ ἔτος 2008 γιὰ ὀλίγιστους οὐνίτες στὴν Ἀθήνα διόρισε Παπικὸ «ἐπίσκοπο. Νὰ σημειώσουμε ὅτι οἱ Οὐνίτες, δὲν ἀρκοῦνται μόνο σὲ αὐτὴ τὴ δόλια τακτική, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς Ναοὺς Ὀρθοδόξων ἔχουν ἀρπάξει μὲ βίαιο τρόπο.

Γέλωτος ἀξία εἶναι ἡ προσφάτως ἐκφρασθεῖσα λύπη τῶν Οὐνιτῶν τῆς Οὐκρανίας γιὰ τὴν ἀναφορὰ σὲ συμφιλίωση στὴν Οὐκρανία, στὴ συνάντηση τοῦ Πάπα Φραγκίσκου μὲ τὸν Πατριάρχη Μόσχας Κύριλλο στὴν Κούβα.

Προστρέχοντας κανεὶς σὲ Παπικὲς πηγές, θὰ ἀντιληφθεῖ τὸ δόλιο τῆς δημιουργίας τῶν οὐνιτῶν. Οἱ οὐνιτικὲς «ἐκκλησίες», στὸ Das Typisch Katholisch Lexicon, ἀναφέρονται δολίως ὡς «ἐκκλησίες ποὺ ἔχουν τὴν ὀρθόδοξη παράδοση», προσθέτοντας ὅτι εἶναι ἑνωμένοι μὲ τὴ Ρώμη.

Δυστυχῶς ἐνῷ καταδικάστηκε ἡ Οὐνία στὴ Βιέννη στὴ συνάντηση Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν (1990) καὶ στὸ Freising (1990), μὲ τὸ κείμενο τοῦ Balamand, οἱ Οὐνίτικες «ἐκκλησίες» καλοῦνται «Καθολικὲς Ἀνατολικὲς Ἐκκλησίες», ἀναιρώντας τὴν προηγούμενη καταδίκη τους. Δυστυχῶς ἡ Παπικὴ «προστασία» τῆς Οὐνίας, δὲν ἀφήνει περιθώρια ἐλπίδας γιὰ ἀλλαγὴ τῆς στάσης τῶν Παπικῶν στὸ θέμα αὐτό.

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Τὴν 14ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου.

Ἀπὸ τὴν «Ἐθνικὴν Ἑνότητα» τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς τὴν «Κοινωνικὴν Συνοχὴν» τοῦ Hobbes

Τοῦ ***κ. Χρύση Μιχαηλίδη***

Εἶναι φανερὸ ὅτι αὐτὲς οἱ δύο ἔννοιες (Ἐθνικὴ Ἑνότητα καὶ Κοινωνικὴ Συνοχὴ) ἐνῷ κυριαρχοῦν στὸ πολιτικὸ λεξιλόγιο ὅλων μας (ἀκόμα καὶ τῶν κομμάτων), ἔχουν ἀσαφῆ σύνορα καὶ πολὺ παρεξηγημένο περιεχόμενο, γεγονὸς ποὺ τὶς καθιστᾶ ἀκόμα πιὸ δυσνόητες στὴν μέσο πολίτη. Ἴπταται δέ ταυτοχρόνως καὶ μία ὑποψία ὅτι ἡ ἐννοιολογικὴ αὐτὴ ἀσάφεια ἐξυπηρετεῖ τὴν προσπάθεια τοῦ δεύτερου τῆς Κοινωνικῆς Συνοχῆς νὰ καλύψει καὶ νὰ ὑποσκελίσει τὸ πρῶτο τὴν Ἐθνικὴ Ἑνότητα.

Ἂς ἐπισκεφθοῦμε ὅμως τὴν ἔννοια τῶν ὅρων καὶ τὸ ἱστορικό τους περιεχόμενο, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσομε πρῶτα, ἂν ὑπάρχουν πραγματικὰ διαφορετικὲς προσεγγίσεις στὴν ἔννοια τῆς ΕΝΟΤΗΤΑΣ ἢ ἁπλῶς καὶ οἱ δύο ὅροι ἐκφράζουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ὡς «ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ» ἐννοοῦμε τὴν ἀναγκαία συνοχὴ ἐντὸς ἑνὸς Ἔθνους, δηλαδὴ ἐντὸς μιᾶς κοινωνικῆς ὁμάδας ποὺ ἱκανοποιεῖ τὸν ὁρισμὸ τοῦ ΗΡΟΔΟΤΟΥ περὶ Ἔθνους «Εἶναι δὲ τόσο μεγάλη ἡ ἀπόσταση ποὺ χωρίζει τὴν πολιτεία μας ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ὡς πρὸς τὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξη καὶ τὴν τέχνη τοῦ λόγου, ὥστε οἱ μαθητές της ἔχουν γίνει διδάσκαλοι τῶν ἄλλων καὶ κατόρθωσε ὥστε τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων νὰ εἶναι σύμβολο ὄχι πλέον τῆς καταγωγῆς ἀλλὰ τῆς πνευματικῆς ἀνυψώσεως, καὶ νὰ ὀνομάζονται Ἕλληνες ἐκεῖνοι ποὺ παίρνουν τὴ δική μας μόρφωση καὶ ὄχι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια καταγωγή».

Αὐτὸ ἀποδεικνύει, τὴν ὕπαρξη ἐνιαίας π.χ. ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ σὲ ὅλο τὸν ἀρχαῖο Ἑλληνισμό, (ἀπὸ τὸν Πόντο μέχρι τὶς Συρακοῦσες) πέραν τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ Ἕλληνες τότε ἦσαν ὀργανωμένοι σὲ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ-ΚΡΑΤΗ μὲ συγκρουόμενα πολλὲς φορὲς πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ συμφέροντα.

Μὲ βάση αὐτό, ὁ ὅρος «ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ» ἀποκτᾶ ἕνα πολιτισμικὸ περιεχόμενο ποὺ καθορίζει ἕνα κοινὸ ὑπαρξιακὸ τρόπο ζωῆς, ὡς κοινὸ ἄξονα τῆς ἐπιζητούμενης ΕΝΟΤΗΤΑΣ τῶν πολιτῶν. Ἐδῶ λοιπὸν ἔχομε τὴν Ἀριστοτελικὴ προσέγγιση τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ, ποὺ ἐκφράζει μία συνοχὴ ποὺ βασίζεται στὸ ὅτι ὅλοι ἐμεῖς οἱ συμπολίτες μοιραζόμαστε κοινὲς παραδόσεις, κοινοὺς μύθους, κοινὰ ἱερὰ καὶ ὅσια, κοινὲς μορφὲς ζωῆς, κοινὲς ὑπαρξιακές ἀντιλήψεις γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν κόσμο καὶ γιὰ τὸ ἀγαθὸ καί, ἔχοντας συνείδηση ὅλων αὐτῶν τῶν κοινῶν στοιχείων, τρέφουμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον συναισθήματα ἀνάλογα μὲ αὐτὰ ποὺ τρέφουμε γιὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογένειάς μας.

Προχωρώντας τώρα πρὸς τὴν δεύτερη, καινοφανῆ ἔννοια τῆς «ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΧΗΣ», ἡν ὁποία πρόταξε ὁ δυτικὸς Hobbes, ἔχοντας ὁ ἄνθρωπος ὑπόψη του τὸ σημερινὸ δυτικὸ ὀλιγαρχικὸ κράτος καὶ τὶς σημερινὲς στημένες πολυεθνικὲς κοινωνίες τῆς δύσης, προβάλλοντας τὸ ἐπιχείρημα ὅτι πρέπει νὰ ἀρκούμαστε νὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὴν ὀργάνωση τῆς συμβίωσής μας μόνο τὴν ἐπίτευξη κοινωνικῆς εἰρήνης γιατί, ἂν ζητήσουμε περισσότερα, οἱ διαφωνίες ποὺ θὰ προκύψουν μεταξὺ μας κινδυνεύουν νὰ μᾶς κάνουν νὰ χάσουμε καὶ αὐτὸ τὸ στοιχειῶδες.

Δηλαδή, διαπιστώνοντας ὁ Hobbes, ὅτι ἡ καπιταλιστικὴ-καταναλωτικὴ κοινωνία δὲν χαρακτηρίζεται πλέον μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ χαρακτηριστικὰ πολιτισμοῦ ποὺ φέρουν οἱ ἐθνότητες μαζί τους, ἀλλὰ ἀντιστρόφως ὡς ἕνα μεγάλο χωνευτήρι πολιτισμῶν οἱ σημερινὲς «κοινωνίες» οἰκονομικῶν καὶ παρανόμων μεταναστῶν, εἶναι ἀνομοιογενεῖς καὶ συγκρουσιακὲς , καταλήγει στὸν μέγα τάχα συμβιβασμὸ τῆς ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΧΗΣ μὲ μόνο στόχο τὴν ΕΙΡΗΝΗ (μᾶλλον τὴν ΑΝΟΧΗ), μία εἰρήνη ποὺ νὰ ἐξυπηρετεῖ μόνο τὴν παραγωγικὴ διαδικασία. Τὸ τί θὰ γίνεται στὶς γειτονιὲς καὶ τοὺς δρόμους, ὅπου ζοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ μετανάστες, δὲν τὸ σχολιάζει (βλέπε τὸ τί γίνεται στὰ γκέτο τῶν μαύρων στὶς ΗΠΑ).

Ἀποφάσεις καὶ πράξεις (π.χ. πολιτισμικοῦ περιεχομένου) λοιπὸν ποὺ εἰκάζεται ὅτι θέτουν σὲ κίνδυνο τὴν κοινωνικὴ συνοχὴ – κοινωνικὴ ἀνοχὴ θεωροῦνται ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγονται πάσῃ θυσίᾳ καί, ἂν παρ' ἐλπίδα ἔχουν ἤδη συντελεστεῖ, νὰ ἀνακαλοῦνται πάραυτα, ἐνῷ ἀντίθετα ἡ ὑφιστάμενη κοινωνικὴ συνοχὴ καὶ οἱ παράγοντες στοὺς ὁποίους εἰκάζουμε ὅτι στηρίζεται (ὅπως ἡ στοιχειώδης ἱκανοποίηση τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν) θεωροῦνται ὅτι πρέπει νὰ προστατεύονται μὲ κάθε τρόπο καὶ νὰ τοποθετοῦνται στὴν ὑψηλότερη βαθμίδα τῆς ἱεραρχίας τῶν πολιτικῶν μας στόχων. Ἐνῷ ὅμως τὸ ἐπιχειρηματολογικὸ βάρος ποὺ ἀποδίδουμε στὴν ἐπίκληση τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς εἶναι τόσο μεγάλο, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἐξίσου μεγάλη, ἂν ὄχι μεγαλύτερη, εἶναι ἡ ἀσάφεια καὶ ἡ σύγχυση ποὺ ἐπικρατεῖ ὡς πρὸς τὸ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ

Αἱ σχέσεις Παπισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

Ὁ ἄλλοτε ἄγριος πόλεμος καὶ ἡ προσπάθεια διὰ εἰρήνευσιν

8ον.-Τελευταῖον

-Ὁ Καρδινάλιος RATZINGER (ὁ μετέπειτα Πάπας) «φρενάρει» τὴν συμφιλίωσιν…

Ἡ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν προσπάθεια Παπικῶν καὶ Τεκτόνων γιὰ τὴ συμφιλίωση μεταξύ τους, ἡ ὁποία ἄρχισε διελὰ-διελὰ κατὰ τὸ ἔτος 1928, κορυφώθηκε τὸ 1983, μὲ μία ἠπιότερη διατύπωση ἑνὸς σκληροῦ κανόνα γιὰ τοὺς προσερχόμενους στὴ Μασονία καθολικούς. Οἱ Τέκτονες τότε δὲν ἔκρυψαν τὴ χαρά τους καὶ ἔγραψαν ὅσα ἔγραψαν στὰ περιοδικά τους, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχουμε παρουσιάσει ἤδη ἐδῶ, σὲ προηγούμενα φύλλα.

Βλέποντας λοιπὸν οἱ συντηρητικοὶ ἐκ τῶν Παπικῶν τοὺς «προοδευτικοὺς» ἀδελφούς των νὰ πηγαινοέρχονται στὶς Τεκτονικὲς Στοὲς δυσαρεστήθηκαν καὶ «φρενάρησαν» τοὺς καινοτόμους αὐτοὺς καὶ τοὺς πολλοὺς ἐνθουσιασμούς των…

1985

…Καὶ τὸ ἔτος λοιπὸν 1985 (δύο μόλις χρόνια μετὰ τοὺς τεκτονικοὺς πανηγυρισμοὺς γιὰ τὴ «συμφιλίωση»), στὴν ἐφημερίδα Καθολικὴ τῶν Ἀθηνῶν βλέπουμε τὸ παρακάτω σημαντικὸ -σχετικῶς - δημοσίευμα, μαζὶ καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ Καρδινάλιου RATZINGER (καὶ μετέπειτα Πάπα Βενέδικτου). Τὸ διαβάζουμε ὁλόκληρο.

Η ΑΓΙΑ ΕΔΡΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΟΧΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΣΟΝΙΑΝ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος γιὰ τὴν Διδασκαλία τῆς Πίστεως μὲ ἀνακοίνωσή της ποὺ δημοσιεύτηκε στὸν «Ρωμαῖο Παρατηρητὴ» τὴν 26η Φεβρουαρίου [1985] **χαράζει μὲ αὐστηρότητα τὰ ὅρια τοῦ διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας μὲ τοὺς μασονικοὺς συλλόγους. Πιστὴ στὸ γενικὸ διάνοιγμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας** [μετὰ τὴν Β΄ Βατικανὴ Σύνοδο], **«δὲν παραγνωρίζει μὲν τὶς προσπάθειες ὅσων ἐπεχείρησαν μὲ τὴν ἔγκρισή της νὰ διεξαγάγουν διάλογο μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Μασονίας», ὅμως ἐπαναλαμβάνει ὅτι «οἱ ἀρχὲς τῆς Μασονίας εἶναι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστες πρὸς τὶς ἀρχὲς τῆς χριστιανικῆς πίστεως».**

«Ἐπειδὴ θὰ μποροῦσε νὰ διαδοθεῖ ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς ἡ ἐσφαλμένη γνώμη ὅτι ἡ προσχώρηση σὲ στοὰ μασονικὴ ἦταν πράξη νόμιμη, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔκρινε καθῆκον της νὰ γνωστοποιήσει τὴν αὐθεντικὴ σκέψη τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐπιστήσει τὴν προσοχή τους». Γι' αὐτὸ δηλώνει σὲ ὅσους καθολικοὺς εἶναι μέλη μασονικῶν στοῶν ὅτι ἐναντιώνονται πρὸς τὴν θρησκεία τους, ὅταν ὑποτάσσουν τὴν ἐν Χριστῷ πίστη τους στὸν νόμο τῆς σχετικότητος.

Ἐπίσης, ἡ Ἁγία Ἕδρα ὑπενθυμίζει στὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς κάθε τόπου ὅτι μποροῦν μὲν νὰ ὁρίζουν ἀπέναντι κάθε μασόνου συμπεριφορὰ ἀνάλογη μὲ τὶς διαθέσεις του ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας, ὅμως δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀποφαίνονται περὶ τῆς Μασονίας καθ' ἑαυτὴν οὔτε νὰ ἀποφασίζουν ἀντίθετα πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου γιὰ τὴν διδασκαλία τῆς πίστεως. (Παράθεμα ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα Καθολική, στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο τῆς 19/3/1985).

2007

Μετὰ τὴ συντηρητικότερη αὐτὴ ἡμιστροφή, τὴν σκλήρυνση - θὰ λέγαμε - παπικῶν κύκλων μὲ πρωτοβουλία τοῦ Καρδιναλίου Ratzinger, ὅπως εἴδαμε παραπάνω, μερικοὶ μασόνοι «ἐθύμωσαν» καὶ τὴν συντηρητικότερη αὐτὴ θέση τοῦ Καρδινάλιου (καὶ Πάπα πλέον!) Βενέδικτου Ratzinger παρομοίασαν μὲ τὴν παλιὰ **Ἱερὰ Ἐξέταση**!

Ἰδοὺ ἡ μασονικὴ αὐτὴ «ἀγριάδα», ἔτσι ὅπως διατυπώνεται στὸ τεκτονικὸ περιοδικὸ Ὁ Διαβήτης, ἔκδοση τῆς Ἐθνικῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος, ἔτος 2007, τεῦχος 23, σελ. 20. Διαβάζουμε, ἐκεῖ:

…Ὑπῆρξε περίοδος προσεκτικῆς προσεγγίσεως [Παπισμοῦ καὶ Τεκτονισμοῦ], **ποὺ ὅμως διεκόπη τὸ Νοέμβριο τοῦ 1983, λόγῳ τῆς δημοσιεύσεως καὶ ἐφαρμογῆς ἀπὸ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία ἑνὸς κώδικα μὲ τίτλο «Διακήρυξις περὶ τῶν Τεκτονικῶν Σωματείων», μὲ ὑπογραφὴ τοῦ Προκαθημένου τοῦ Ἱεροῦ Συνεδρίου γιὰ τὴν Πίστη καὶ τὸ Δόγμα, τότε καρδιναλίου Ratzinger (καὶ νῦν Πάπα). Ἡ ἐργασία συνεχίζει καλύπτοντας τὶς ἀντιδράσεις ποὺ ἀκολούθησαν τὴν παραπάνω δημοσίευση, καὶ συγκεκριμένα τὸ ἀνυπόγραφο ἄρθρο ποὺ δημοσιεύτηκε τὴν 23 Φεβρουαρίου 1985 στὴν Observatore Romano, τὴν πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἐφημερίδα τοῦ Βατικανοῦ, ἡ ὁποία ἀναμφίβολα ἐκφράζει τὶς ἀπόψεις τοῦ πάλαι ποτὲ Ἁγίου Ὑπουργείου (Ἱερὰ Ἐξέτασις)!**

Ἡμέτερο σχόλιο:

Φαίνεται λοιπόν, ὅτι τοὺς πείραξε τοὺς μασόνους - ἀλλὰ καὶ τοὺς «προοδευτικοὺς» ἐκ τῶν παπικῶν - ἡ συντηρητικότερη αὐτὴ θέση τοῦ Πάπα Βενέδικτου XVI (Ratzinger), στὴν ἀγωνιώδη, νεοεποχίτικη προσπάθεια μιᾶς ἰσοπεδωτικῆς συμφιλίωσης Παπισμοῦ καὶ Μασονίας.

Ἔχομεν ὅμως καὶ νεώτερον δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος Καθολικὴ (Φύλλον τῆς 16/3/2010)…

Διαβάζουμε:

«Ἡ θέση τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς Μασονίας εἶναι ρητή, γραπτὴ καὶ σαφέστατη: ἡ χριστιανικὴ ταυτότητα εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὴ φιλοσοφία καὶ τὴν πράξη τῆς μασονικῆς στοᾶς. Βασικὴ αἰτία αὐτῆς τῆς ἀρνητικῆς θέσεως εἶναι ἡ ἄρνηση τῆς Μασονίας νά… «ἀνοίξει τὰ χαρτιά» της, δηλαδὴ νὰ διακηρύξει ἀνοικτὰ καὶ ρητὰ ποιὰ εἶναι ἡ κοσμοθεωρία της, ποιοὶ εἶναι οἱ στόχοι της, ποιὲς εἶναι οἱ σκέψεις της καὶ ποιὲς εἶναι οἱ δράσεις της… Ὅλα αὐτὰ εἶναι αὐστηρὰ κλειδωμένα στὰ ἄβατα τῶν κτηρίων της, τῶν τελετῶν της, τῶν μυημένων της. Αὐστηροὶ φρουροὶ περιφρουροῦν κάθε συνάθροισή της, καὶ ἀλίμονο στὸν μυημένο της, ὁ ὁποῖος θὰ τολμήσει νὰ «προδώσει» τὰ μυστικά της.

Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀνάλογα πῶς μποροῦν νὰ συμβιβασθοῦν μὲ τὸν λόγο καὶ τὰ ἔργα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ὅταν ἀνακρίθηκε αὐστηρότατα ἀπὸ τὸν Ἄννα, τὸν ἀρχιερέα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, λίγο πρὶν τὴ σταύρωσή Του, ἀπάντησε: Ἐγὼ μίλησα φανερὰ στὸν κόσμο…»

Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ δημοσίευμα τῆς Καθολικῆς κλείνει ὡς ἀκολούθως:

«…Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος γιὰ τὴ Διδασκαλία τῆς Πίστεως, μὲ πρόεδρο τὸν τότε Καρδινάλιο Ἰωσὴφ Ράτσιγκερ (τὸν σημερινὸ [τὸ 2010] **Πάπα Βενέδικτο ΙΣΤ΄), καὶ μὲ εἰδικὴ ἔγκριση τοῦ μεγάλου Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β', δήλωσε ἐπίσημα «Παραμένει ἀπαράλλακτη ἀρνητικὴ ἡ κρίση τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι μασονικῶν συνδέσμων, ἐπειδὴ οἱ ἀρχές τους θεωροῦνται πάντοτε ἀσυμβίβαστες μὲ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἑπομένως ἡ ἐγγραφὴ σ' αὐτοὺς τοὺς συνδέσμους παραμένει ἀπαγορευμένη. Οἱ πιστοὶ ποὺ ἀνήκουν στοὺς μασονικοὺς συνδέσμους βρίσκονται σὲ βαρὺ ἁμάρτημα καὶ δὲν μποροῦν νὰ προσέλθουν στὴ Θεία Κοινωνία (πρβλ. ΑΑ5. LXXVI [1984] 300)».** (παράθεμα στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο τῆς 15/5/2010).

Αὐτὰ ἀναφέρονται (1985 καὶ 2010) στὴν ἐφημερίδα Καθολικὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Σχόλιο τοῦ γράφοντος, ὡς ἐρευνητοῦ: Τὸ κείμενο ποὺ διαβάσαμε - κυρίως ὡς πρὸς τὴν κατακλεῖδα του - εἶναι σαφέστερο ἀπ' ὅσα σχετικῶς ἰσχύουν στὴν ἑλλαδικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας…

Ἡ κόντρα μεταξὺ Παπισμοῦ καὶ Μασονίας συνεχίζεται ἐντὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἑνώσεως;

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια προέκυψε ἕνα Σχέδιο Πανευρωπαϊκοῦ Συντάγματος, συγκείμενο ἀπὸ 400 περίπου σελίδες. Τὸ Σύνταγμα αὐτὸ δὲν ἰσχύει ἀκόμη.

Κατὰ τὴ σύνταξή του, ὅμως, φαίνεται πὼς προέκυψαν διαφωνίες μεταξὺ τῆς Παπικῆς - κυρίως - Ἐκκλησίας καὶ κάποιων τεκτονικῶν δυνάμεων, ὡς συνεχιστῶν, ἐν μέρει, τοῦ ἀντικληρικοῦ πνεύματος τοῦ παλιοῦ εὐρωπαϊκοῦ «Διαφωτισμοῦ».

Καὶ ἐνῶ οἱ ἐκκλησιαστικὲς δυνάμεις τῆς Εὐρώπης θὰ ἤθελαν νὰ ἀναφερθοῦν στὸ πανευρωπαϊκὸ Σύνταγμα οἱ «χριστιανικὲς καταβολὲς τῆς Εὐρώπης», αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελαν κάποια ἀπὸ τὰ Τεκτονικὰ Σώματα τῆς ἠπείρου μας.

Εἰκάζουμε ἐπίσης ὅτι τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦταν - εἶναι - ἕνας ἀκόμη λόγος εἰς τὸ νὰ μὴ ὁλοκληρωθεῖ ἡ «συμφιλίωση» μεταξὺ τοῦ Τεκτονισμοῦ καὶ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἂς διαβάσουμε μαζὶ κάτι, ποὺ μᾶς δίδει τὸ νῆμα νὰ διατυπώσουμε τὶς παραπάνω σκέψεις:

…Πολλὲς χῶρες μὲ ἐπικεφαλῆς τὴ Γαλλία ἀλλὰ καὶ τὸ Βέλγιο ἀρνήθηκαν ἔντονα αὐτὴ τὴν ἐπιστροφὴ στὸ θρησκευτικὸ στοιχεῖο. Γιατί νὰ μὴ ὑπάρξει μόνο ἀναφορὰ στὶς ἀνθρωπιστικὲς ἀξίες, οἱ ὁποῖες θὰ μποροῦσαν νὰ συμφιλιώσουν τοὺς πρωταγωνιστές; (…) Τὸ Βατικανὸ ἔχασε αὐτὴ τὴ μάχη, ἀλλὰ ἐνῷ ἡ Συνταγματικὴ Συνθήκη ναυάγησε, ἕνας νέος στασιαστικὸς ἄνεμος ἄρχισε νὰ πνέει στὶς χῶρες τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς στὸν Θεό, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἀποτυπωθεῖ σ' αὐτὸ τὸ Ἱδρυτικὸ κείμενο.

(…) Τὸ Βατικανὸ δὲν διστάζει νὰ δηλώσει ὅτι «πρέπει νὰ κατανοήσουμε καλὰ τὸ ἑξῆς: αὐτὸς ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς θὰ εἶναι ἢ καθαρὰ χριστιανικὸς καὶ καθολικὸς ἢ θὰ ἀναλωθεῖ ἀπὸ τὴν καταστροφικὴ φωτιὰ ποὺ ὑπολογίζει μόνο τὴ μᾶζα καὶ τὴ φυσικὴ δύναμη…».

Οἱ ἀντιχριστιανικὲς δυνάμεις ἐπιμένουν, ὡστόσο, καὶ λένε:

«…Ὁ ἔμπρακτος θρησκευτικὸς φανατισμὸς στοὺς κόλπους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης εἶναι μέχρι σήμερα χριστιανικός…».

Ἰδοὺ καὶ αἱ ἀπειλαὶ ἀντιποίνων!

Διαβάζουμε, φοβούμενοι καὶ διαποροῦντες, καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«…Δὲν ὑπάρχει σήμερα στὴν Εὐρώπη διαρθρωμένη κοσμικὴ τάξη ποὺ νὰ ἐπιτρέπει ἕνα σαφῆ διαχωρισμὸ μεταξὺ πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐξουσίας. Ἀντίθετα, οἱ Ἐκκλησίες διεξάγουν ἕνα καθημερινὸ ἀγῶνα, γιὰ νὰ διεισδύσουν στὰ γρανάζια ὅλων τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν θεσμῶν, ἐνῷ τὰ ἀντίποινα τῶν κοσμικῶν δὲν εἶναι ἀνάλογα τῶν διεισδύσεων ποὺ πραγματοποιοῦνται…»!

Φοβεροί, πράγματι, εἶναι οἱ λόγοι αὐτοί, ποὺ δείχνουν τὸ πραγματικὸ πρόσωπο τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης, στὰ πόδια τῆς ὁποίας ἡ δύσμοιρη Χώρα μας σέρνεται συνεχῶς γιὰ δανεικά! **Ἀντίποινα** λοιπὸν θὰ μᾶς ἔλθουν καὶ ὄχι εὐάρεστα πράγματα… Οἱ ἴδιοι τὸ ἔγραψαν, οἱ «προοδευτικοὶ» εὐρωπαῖοι!

Ποῦ ἐλέχθησαν ὅμως τὰ παραπάνω φοβιστικά;

Ἐλέχθησαν σ' ἕνα Διεθνὲς Τεκτονικὸ Συνέδριο ποὺ ἔγινε στὴν Ἀθήνα, κατὰ τὸ ἔτος 2008, τὸ δὲ κεντρικὸ θέμα ἐκείνου τοῦ Συνεδρίου εἶχε τὸν σημαντικὸ τίτλο **«Κτίζοντας τὴν Εὐρώπη - Κτίζουμε τὸν κόσμο»**!

Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς «κτίζεται» ἐτοῦτος ὁ κόσμος!

««Ἄξιο» πολλῆς προσοχῆς καὶ περίσκεψης…»

Ἄξιο πολλῆς προσοχῆς καὶ περίσκεψης εἶναι, ὅτι τὸ μασονικὸ ἐκεῖνο Διεθνὲς Συνέδριο,

«Ἄνοιξε τὶς ἐργασίες του μὲ ἐπίσημο μήνυμα [ἑνὸς ἐκ τῶν τότε ἰσχυρότατων ἡγετῶν] **τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης…»!** (Πηγή: «Εἰς Δόξαν Τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος Τοῦ Σύμπαντος, ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ἔτος 2008, τεῦχος 11, Ἐλευθερία-Ἰσότης-Ἀδελφότης, Μεγάλη Μικτὴ Στοὰ τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Διεθνοῦς Τεκτονικοῦ Τάγματος «Δελφοί», σελίδες 67-95).

Ἡμέτερο σχόλιο;

-Τί σχόλια, ἀλήθεια, νὰ ψιθυρίσει κανείς, χωρὶς ἀληθινὰ νὰ τρομάξει γιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἔρχονται;

Ἐπίλογος μὲ δύο παρατηρήσεις…

1. Γιατί ὅμως ἐπιμείναμε τόσο πολὺ (μὲ 7 συνέχειες) γιὰ νὰ παρουσιάζουμε τὴν προσπάθεια συμφιλίωσης Μασονίας καὶ Παπισμοῦ; Ἀπάντηση: Διότι οἱ κινήσεις αὐτές, ὡς ἀπόρροια τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου εἶναι ἐνδεικτικὲς γιὰ τὸ ποῦ τὸ πάει, γενικότερα, ὁ Συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμός.

Ἄν, τώρα, δὲν προσέξουν οἱ ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν τῆς εὐρύτερης Ἐκκλησίας μας, οἱ παραδοσιακοὶ ὀρθόδοξοι Ἱεράρχες μας, καί, κατὰ τὴν Πανορθόδοξη ἐτούτη Σύνοδο ἔχουμε ἀπαράδεκτες **καινοτομίες,** τότε, πιθανὸν ἡ Πανορθόδοξη αὐτὴ Σύνοδος νὰ ἀποβεῖ μία ἀπὸ τὶς «οὐρὲς» τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου (1962-1965) τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ὅ μὴ γένοιτο!

2. …Καὶ στὴν Ἑλλαδίτσα μας, ὅπου ἀκόμη λειτουργεῖ διασωζόμενη ἡ παραδοσιακὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, τί γίνεται; Τί θὰ γίνει;

-Νὰ ἀποτολμήσουμε, λοιπόν, μία πικρὴ ἀπάντηση ἐπ' αὐτοῦ;

-Ναί, μὲ τὴν ἄδειά Σας:

-Ἀφοῦ στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο καὶ τὸν εὐρύτερο ἑλληνικὸ τόπο μας εἴχαμε 20[1] Πρωθυπουργοὺς καὶ 3[2] Πατριάρχες Μασόνους - κατὰ τὰ ἀναφερόμενα σὲ τεκτονικὰ ἔντυπα! - τί θὰ θέλατε νὰ γινόταν, τί θέλετε νὰ γίνει εἰς τὸ ἑξῆς;

…Μὰ θ' ἀλληθωρίζουμε ὅλο καὶ περισσότερο, ὄχι πρὸς τὸ ὑγιὲς τμῆμα τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοσηρὸ ἐκεῖνο «μέρος» αὐτῆς, εἰς **συγκυλισμὸν** τῆς ἔσχατης παρακμῆς.

-Γιὰ τὶς «ἀστοχίες» μας βεβαιότατα καὶ ἡμῶν, τοῦ λαοῦ. Κλήρου καὶ λαοῦ…

(Προσεχῶς ἄλλα, ἐκ τῶν ὁμοίων, χωρὶς φόβο καὶ πάθος)

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Σημειώσεις:

1. Τεκτ. περ. Πυθαγόρας, ἔτος 1980, τεῦχος 18, σελ. 201. 2. Βλ. Ὀρθόδοξος Τύπος ἀπὸ 29/1/2016 ἕως 25/3/2016.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ Ο.Τ.

Τὰ ἐπίγεια βασίλεια τῶν ἑνώσεων διαλύονται

Τοῦ ***κ. Λαζάρου Ἀραβανῆ***

Ὁ μακαριστός π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος στό: **Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΕΞΗΓΗΜΕΝΗ** μᾶς λέγει τά κάτωθι: «Στήν ἕκτη φιάλη. Ὁ πόλεμος τῆς ἡμέρας τῆς μεγάλης. Ἀπό ἐδῶ ἀρχίζει ἡ περιγραφή τοῦ μεγαλύτερου καί τρομακτικώτερου πολέμου. Ὁ πόλεμος αὐτός δέν εἶναι σύγκρουσις μεταξύ ἀπίστων καί πιστῶν. Εἶναι σύγκρουσις μεταξύ τῶν βασιλέων τῆς γῆς τῶν κοσμικῶν καί τῶν ἀδιαφόρων, ἀλλά καί τῆς Βαβυλῶνος, τῆς ἕδρας, δηλαδή τοῦ Ἀντιχρίστου, τῆς ἁμαρτωλῆς Βαβυλῶνος.» Καί συνεχίζει ὁ μακαριστός ἱερεύς, «Ὁ Σατανάς, ἐκμεταλλευόμενος τίς εὐαισθησίες τῶν ὑποχειρίων τῶν βασιλέων κατά τό τέλος τοῦ κόσμου, θά συγκεντρώση ὅλους αὐτούς τούς βασιλεῖς, καί θά τούς ἀνάψη τό μένος τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ καί τό μένος ἐναντίον τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.» Εἶναι ὁλοκάθαρο λοιπόν πὼς ὁ μακαριστός ἱερεύς (Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος), εἶχε πνεῦμα Θεοῦ, καί ἐρμήνευσε τήν ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ παρά πολύ σωστά. Μᾶς λέγει μέ λίγα λόγια ἐκεῖνα πού βγαίνουν μέσα ἀπ' τά διδάγματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πώς ὅλα τά βασίλεια τῆς γῆς, ἐάν καί ἑνωμένα μεταξύ τους, θά ἀλληλοσφαγοῦν, γιατί ἁπλούστατα ἀρχηγός αὐτῶν τῶν Βασιλείων εἶναι ὁ διάβολος, ὁ διάβολος μέ τίς αἱρέσεις τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ διάβολος μέ τίς πλανεμένες θρησκεῖες καί διάφορες θρησκευτικές πλανεμένες δοξασίες, πού θά τούς συγκεντρώσει ὅλους σέ πόλεμο, γιά νὰ αὐτοκηρυχθεῖ τελικά ὁ τρισάθλιος ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΝΥΧΤΑΣ ΤΩΝ. Μιᾶς νύχτας μεσανυχτίου, μαύρου μεσονυκτίου του, πού ὡς μπράβος-προστάτης θά τούς ζητᾶ τήν προστασίαν τους, γιά νά μή τούς ἀφήνει καί ἀλληλοσπαράσσονται. Ὁ πόλεμος ἐδῶ στό παρόν συγγραφικό πόνημα, ἀγαπητοί ἀναγνῶστες καί ἀναγνώστριες, ἀρχίζει μέ τόν πόλεμο τῆς μεγάλης Βρεττανίας κατά τῶν τοπικῶν της βασιλείων, εἶναι κατά τήν εἰδησοδημοσιογραφία τό μεγάλο γεγονός, ὄχι μόνον τῆς μεγάλης αὐριανῆς ἀλλαγῆς καί «μεγάλων» θλιβερῶν ἡμερῶν πού ἔρχονται, ἀλλά ὁ πόλεμος ὁ ἀρχόμενος τῶν μεγάλων βασιλείων, ἀρχῆς γενομένης μέ τήν διάλυσιν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἕνωσης.

Τὸ Brexit

Ἡ Μεγάλη Βρεττανία μέ τίς γενιές της σέ κάθε ἤπειρο, (Ἀφρική, Ἀμερική, Εὐρώπη, Ὠκεανία) στόν κόσμο μας σήμερα ἀπέκτησε καί ἐγκαθίδρυσε πολλά βασίλεια, γιά νά ἀπολαμβάνει σήμερα τόν πλοῦτον της, ἐκμεταλλευόμενη τά ἀγαθά τῆς ξένης γῆς πού ἐπολιόρκησε μέ τόν πανίσχυρο ναυτικό στόλο της. Ἔτσι ἄρχισε τότε τό μονοπώλιο μέ τά μπαχαρικά τῶν Ἰνδιῶν, νά καταλήξει στά διαμάντια καί τόν χρυσό, τό πετρέλαιο (τά πρωταξαδέρφια τους οἱ ἀμερικανοί), κ.λπ., καί νά φθάσει σήμερα στό παιγνίδι τῶν μονοπωλίων τῶν χρηματιστηριακῶν ἀξιῶν (βλέπετε: χρηματιστήριο, πού ἀνεβοκατεβάζουν κατά βούλησιν) μέ κάθε μορφῆς ἀρχηγικούς καθηγητικούς τύπους, τύπους «Ἀϊνστάϊν», τῆς οἰκονομικῆς καί πολιτικῆς ἀπάτης πού προσλαμβάνουν, γιά νὰ τούς διεκπεραιώσουν τίς πολιτικές καί οἰκονομικές ἀπολαβές τους. Ἔφθασαν νά εἰσχωρήσουν καί μέχρι τά νομισματικά βασίλεια, ἐκμεταλλευόμενοι (κατά ὑπόδειξιν τῶν οἰκονομικῶν «Ἀϊνστάϊν» τους) τά νομίσματα τῆς κάθε χώρας, νά κάνουν μετά τήν εὐρωπαϊκή νομισματική ἕνωση μέ τούς Γερμανούς, νά ἐκμεταλλευτοῦν τό εὐρώ, καί νά ἀποχωρήσει σήμερα ἡ μεγάλη Βρεττανία ἀπό αὐτήν τήν εὐρωπαϊκή ἕνωση ὁλοκληρωτικά, καθώς διαπίστωσε, συνειδητοποίησε ὁ μητρικός λαός της (Μ. Βρεττανία) ὅτι τό κάθε ἕνα, ἐδῶ καί ἐκεῖ βασίλειό τους, (σέ κάποια ἄλλη ἤπειρο καί ἄλλη χώρα) πολεμοῦν τελικά τό μητρικό βασίλειό τους, πολεμοῦν τήν Μεγάλη Βρεττανία. Καί τήν πολεμοῦν μέ πολλούς τρόπους, κυρίως ὅπως μέσῳ τῆς μεταναστευτικῆς πολιτικῆς τῆς Ε. Ε., δηλαδή μέσῳ τῶν μετακινούμενων πληθυσμῶν στίς ἐμπόλεμες χῶρες μέσα στίς χῶρες τους, δηλαδή ἐκεῖνοι πού θέλουν νά μεταναστεύσουν ἐξ αἰτίας τῶν πολέμων, ἀλλά καί ἄλλων πολλῶν καί ποικίλων λόγων καί κακόδοξων τρόπων. Ἐτρόμαξαν (ὁ λαός ἐτρόμαξε)· αὐτήν τήν μορφή παγκοσμιοποίησης, τήν εἶδαν πλέον σάν καθαρή ἀπειλή, καί ἀντίκρυσαν φοβισμένοι τήν πολτοποίηση τῆς χώρας τους νά μεταβάλεται σέ ἐπερχόμενο σφαγεῖο, δηλαδή σέ μελλοντικά ἄμεσα ἐγκλήματα τρομοκρατίας. Φοβήθηκε τόσο τήν μετανάστευση τρομοκρατῶν ἡ Ἀμερική, ὅσο καί ἡ «μαμά» τους ἡ Μ. Βρεττανία, γι' αὐτό καί ἀποφάσισαν νά ἀποχωρήσουν ἀπό αὐτό τό βασίλειο (τήν Ε. Ε.). Τό πείραμα «ΦΤΙΑΞΤΕ ΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΕΥΡΩΠΗΣ» κατά τό πρότυπο τῶν Η.Π.Α. ἀπέτυχε. Ἡ ἴδια ἡ Η.Π.Α. ἔχει ἀποτύχει στήν ἀποφυγή καί ἐξάλειψη τῆς τρομοκρατίας μέσα στή χώρα της· δεῖτε τά ἐγκλήματα πού συμβαίνουν ἐκεῖ μέ τήν ἐλεύθερη ἀγορά ὅπλων· εἶναι μία κλασσική μορφή ἀρχῆς τῆς τρομοκρατίας. Η ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΓΟΡΑ ΟΠΛΩΝ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΔΥΜΗ ΕΞΙΣΩΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗΣ ΠΛΗΘΥΣΜΩΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΜΠΟΛΕΜΕΣ ΖΩΝΕΣ. Τά ὅπλα παίρνουν μορφή, καί εἶναι οἱ μορφές ἀνθρώπων, τῶν μελλοντικῶν τρομοκρατῶν, αὐτήν τήν ἐξίσωση τήν μαθηματική τήν ἐννόησε φαίνεται ὁ συμφεροντολογικός νοῦς τῶν βρεττανῶν, καί ξεσπάθωσαν. Μορφή τρομοκρατίας λοιπόν ἀρχικά ἐγχώριας, ὅπου καί κάπου κάπου θά παίρνουν μέρος καί οἱ ἐκ ἔξω (οἱ ἐκτός Ἀμερικῆς κάτοικοι). Τά βασίλεια ὅπου τό ἕνα θά ἐπιτίθεται στό ἄλλο τό βλέπουμε σέ πλήρη ἐφαρμογή, δηλαδή οἱ ἐπερχόμενοι πόλεμοι, πού τό ἕνα Ἔθνος θά ἐπιτίθεται στό ἄλλο, χωρίς σταματημό, καί αὐτό μᾶς τό πληροφόρησε πρῶτα ἡ Ἁγία Γραφή (στήν Ἀποκάλυψη), μᾶς το ἀποκάλυψε ὁ ἀληθινός Λόγος Τοῦ Θεοῦ.

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστῖνος εἶχε πεῖ στὶς 6 Φεβρουαρίου 1972:

«ΠΡΟΦΗΤΕΥΩ· Η ΕΟΚ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας νὰ γίνῃ Ὀρθόδοξος

Ἂς προσευχηθοῦν οἱ ὀρθόδοξοι ὅπου γῆς, νά κατανοήσουν οἱ Ἄγγλοι πολίτες ὅτι ὀρθῶς ἔφυγαν ἀπό τήν Ε. Ε. καθώς ἦταν ἕνα ψεύτικο βασίλειο, ἀλλά γιά νά ἐδραιώσουν καί τό ἐπίγειο αὐτό μητρικό βασίλειο τους, **γιατί ὁ Χριστός καί Θεός μας μᾶς λέγει πρῶτα νά ζητῆται τήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καί ἔρχονται κατόπιν καί τά ὑπόλοιπα, τά γήινα.** Θά πρέπει λοιπόν, ναί θά τό τολμήσω, θά πρέπει πρώτη καί καλύτερη θά πρέπει νά ἀσπασθῆ καί τό ἀληθινό πνευματικό Βασίλειο, τήν ὀρθόδοξη πίστη **ἡ βασίλισσα της, Ναί! ἡ βασίλισσα αὐτοῦ τοῦ βασιλείου, ἡ Ἐλισάβετ.** Στή Βασίλισσα Ἐλισάβετ, ἐάν ζοῦσε ὁ μακαριστός Αὐγουστίνος Καντιώτης ΔΕΝ θά δίσταζε (θαρρῶ) νά τῆς τό ζητήσει !, διότι ὡς Ἕλληνες διδάσκαλοι τῶν Ἐθνῶν καθῆκον μας εἶναι. Ὁ ἅγιος Νεκτάριος μᾶς ἀποκαλεῖ ἐμᾶς τούς ὀρθοδόξους **διδασκάλους τῶν Ἐθνῶν,** ὁ ἴδιος προσπάθησε νά συμβουλέψει τούς παπικούς, τό θεωροῦσε καθῆκον του. Πολλοί πραγματικοί χριστιανοί συμβούλεψαν βασιλεῖς καί ἄρχοντες, ὅπως σωθῆ ἡ ψυχή τους, καί ἀπαλλάξουν τούς ὑπηκόους τους ἀπό τά βάσανα καί τίς ἐπερχόμενες δυστυχίες. Καθῆκον μας εἶναι λοιπόν καί δικό μας λοιπόν, ἀφοῦ εἴμεθα βαπ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Καλλίνικος Γ΄ καὶ ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος»

Τοῦ ***κ. Ἐμμανουὴλ Λιναριτάκη***

«Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου **λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου** καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν. διὸ γρηγορεῖτε». Γνωστὸ τὸ κείμενο, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅμως συγκλονίζομαι, ἡ σκέψη μου πάει ἀμέσως στὴν Κρήτη στὴν «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο» καὶ εὐθὺς ἀμέσως θυμᾶμαι τὸν ἐκ Ζαγορᾶς τοῦ Πηλίου Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Καλλίνικο Γ' (Δ') 1713-1791… ὁ Πατριάρχης ἀναφερόμενος στοὺς Λατίνους γράφει ὅτι: Μετακινοῦν «ὅρια εὐαγγελικὰ καὶ ἀποστολικά, ὧν μηδὲ πύλαι ἅδου κατισχύουσιν». Εἶναι παραχαράκτες τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως καὶ ἀρνοῦνται τὴν Ἁγία Τριάδα.

Σὰν ξένους πρὸς ἐμᾶς καὶ τὴν Ὀρθοδοξία τοὺς θεωροῦμε καὶ δὲν τοὺς καλοῦμε ἀδελφούς, ἀλλὰ «ἑτεροδόξους αἱρετικοὺς παράφρονας, ἀθέους κακοδόξους / καὶ τοῦ θεοῦ ἡγούμεθα ἐχθροὺς τῆς ἀληθείας». **Δὲν τοὺς δέχεται ὁ Πατριάρχης οὔτε κἂν ἀδελφούς μας,** διότι ἐμεῖς θεωροῦμε ἀδελφούς μας ὅσους φρονοῦν τὰ ἴδια μὲ ἐμᾶς, βαπτίσθηκαν ὅπως ἐμεῖς, ἔχουν Ὀρθόδοξο φρόνημα, φυλάττουν καὶ τηροῦν ἀπαραποίητο τὸ σύμβολο τῆς πίστεως καὶ κρατοῦν εὐσεβῶς τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ διδασκαλία του, φυλάττουν τὶς ἱερὲς διατάξεις τῶν ἀποστόλων καὶ πατέρων, τὶς ἑπτὰ Οἰκουμενικὲς Συνόδους καὶ ὅλο τὸ χορὸ τῶν ἁγίων ποιμένων καὶ ὁσίων. Ὅπως τονίζει ὁ Πατριάρχης, ἡ ἀνατολικὴ θεολογία, δηλαδὴ αὐτὴ ἡ θεία διδασκαλία ποὺ στηρίζεται στὴν ἐμπειρία τῶν Ἀποστόλων καὶ ἁγίων της «ἔχει συνήθειαν νὰ ἀναβιβάζει τὸν νοῦν τῶν μυουμένων ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ εἰς τὰ νοήματα καὶ ἀπὸ τὰ ὁρατὰ εἰς τὰ μὴ ὁρώμενα». Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι «ἀετὸς ἐν πτήσει». Δὲν ἰσχύει ὅμως αὐτὸ καὶ γιὰ τοὺς ἐνδοκοσμικοὺς Λατίνους, διότι αὐτοὶ«ἀληθῶς σφάλλονται, σφάλλονται δὲ εἰς τὴν ἄνω θεολογίαν». Κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον ποὺ ἐπισημαίνει τὴ διαφορὰ μεταξὺ αἱρετικῶν καὶ σχισματικῶν, αἱρετικοὺς θεωρεῖ «τοὺς ὁπωσδήποτε σφαλλομένους εἰς τὴν θεολογίαν, σχισματικοὺς δὲ τοὺς εἰς τὰ ἔθη διαφερομένους». Οἱ Λατῖνοι **σφάλλονται καὶ στὴ θεολογία καὶ στὰ ἔθη** γιὰ τοῦτο, κατὰ τὸν Καλλίνικό, εἶναι καὶ αἱρετικοὶ καὶ σχισματικοί. Αὐτοὶ κατὰ τὸν Καλλίνικο εἶναι οἱ ψευδόχριστοι καὶ οἱ ψευδοπροφῆτες καὶ προσπαθοῦν νὰ καταπτείθουν, (τοὺς Ὀρθοδόξους), τὸν ἀντίχριστο πάπα νὰ προσκυνήσουν γιὰ ἐπίτροπο. Γιὰ τὸν Καλλίνικο δὲν ὑπάρχει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ στοὺς Λατίνους. «Πῶς γὰρ ἡ θεία δύναμις Πνεύματος τοῦ Ἁγίου βλασφημουμένη παρ' αὐτῶν ἐν τούτοις ἐνεργήσει;» «1453 ἦλω ἡ Πόλις ὑπὸ Μέχμ[έτ]. Παρέδωκεν ὁ Θεὸς τὸ γένος ἡμῶν εἰς αἰχμαλωσίαν, ἵνα φυλάξῃ ἀπὸ τῆς νοητῆς ἀπωλείας καὶ ἀθεΐας πάπα καὶ δυτικῆς ὀφρύος».

Τὸ νὰ συνεύχεται κανεὶς μὲ τοὺς αἱρετικοὺς εἶναι βλαβερὸ καὶ κανονικῶς **ὁ συμπροσευχόμενος εἶναι ἄξιος ἀφορισμοῦ.** «Ἀλλ' οὐδὲ συνεύχεσθαι δεῖ τοῖς λατίνοις ἔν τινι τόπῳ καὶ καιρῷ ποτὲ τινί, ὁποίου ἂν εἴη σχήματος ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς ὡς λατῖνος κριθείης παρὰ Θεοῦ καὶ τὸν τῶν κανόνων ἀφορισμόν». Συνιστᾶ δὲ στοὺς ὀρθοδόξους νὰ προσέχουν τὴν πίστη τους, διότι οἱ Λατῖνοι ἐπιδιώκουν νὰ μεταδώσουν τὸν μολυσμὸν τῆς κακοδοξίας των «μὲ δόλους, ὑπουλότητας ἀμέτρους πανουργίας / μὲ δῶρα, μὲ πεσχέσια καὶ μὲ πλαστὸς φιλίας, / αὐτοὺς οὖν νὰ τοὺς φεύγετε πολλὰ νὰ τοὺς φοβῆσθε, / νὰ μὴ λαλῆτε μὲ αὐτοὺς εἰς ὅ,τι μέρος εἶσθε». Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Λατίνους ὁ Καλλίνικος, ὄχι τόσο συχνά, ἀναφέρεται καὶ εἰς ἄλλους αἱρετικούς. Τοὺς Ἰακωβίτες, Ἀβυσσινούς, Σαβελλιανούς, Ἀρειανούς, Νεστοριανοὺς κ.ἄ. Ἔτσι οἱ Λουθηροκαλβῖνοι εἶναι «ἀσεβεῖς αἱρετικοὶ καὶ βλάσφημοι». Γιὰ τοὺς Ἀρμένιους, σὲ ἐπιστολή του ποὺ στέλνει ὁ Πατριάρχης στὸν ἱερέα Ἀνανία, «κατὰ λατίνων», γράφει πὼς **παρὰ τὸ ὅ,τι ὁμολογοῦν οἱ λατῖνοι τὴν Ἁγία Τριάδα καὶ τοὺς ἁγίους ὅλους τοὺς σέβονται, καθὼς καὶ τὶς εἰκόνες καὶ τὰ λείψανά τους, κανένα τὸ κέρδος. Αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ οἱ Ἀρμένιοι καὶ οἱ Μονοθελῆτες καὶ οἱ ἄλλοι αἱρετικοὶ** τὰ ἔχουν καὶ σεμνύνονται καὶ καυχῶνται γιὰ αὐτά, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη πίστη μας ἔχουν ἀποκοπεῖ σὰν ξένοι, ὅπως καὶ οἱ Λατῖνοι, οἱ ὁποῖοι σὺν τοῖς ἄλλοις, αὐτοὶ οἱ παπιστὲς ἔχουν πέσει καὶ στὴν αἵρεση τοῦ Σαβελλίου καὶ τοῦ Ἀρείου λέγοντας ὅτι τὸ Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ σὰν ἀπὸ ἕνα πρόσωπο. «Ἡμεῖς γε τὸ ἀνάθεμα λέγομεν ἀμφοτέροις».

«Ἀνάθεμα πᾶσι τοῖς αἱρετικοῖς ἀρχαίοις τε καὶ νεωτέροις μετὰ πάντων τῶν μυσαρῶν αὐτῶν καὶ ἐπικαταράτων δογμάτων καὶ νεωτερισμῶν καὶ παντὶ προσώπῳ φρονοῦντι τὰ μιαρὰ αὐτῶν δόγματα». «Στοὺς ἱερωμένους ἀπαγορεύουν τὸν γάμο, δὲ στρέφονται στὴν Ἀνατολὴ ὅταν προσκυνοῦν, χρησιμοποιοῦν τὰ ἄζυμα, ὁτιδήποτε ἔχει σχέση μὲ τὸ Θεὸ τὸ ὀνομάζουν οὐσία, τὸ θαβώρειο φῶς ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι κτιστό». «Αὕτη ἡ ἡμετέρα πίστις καὶ γνώμη μεθ' ἧς ἡμῖν τὸ ζῆν δόξα καὶ γε ἦν τὸ ἀποθανεῖν κέρδος αἰώνιον». «Καὶ ταῦτα μὲν ἐν θερμῷ πίστεως ζήλῳ ὑπὲρ Θεοῦ ᾧ λελάτρευκα ἐκ νεότητός μου καὶ λατρεύω ᾧ ἡ δόξα αἰώνιος». **Τὸν πάπα πολλὲς φορὲς ὁ Καλλίνικος τὸν ἀποκαλεῖ «ἀντίχριστο» καὶ «Ἑωσφόρο».** Σὲ ἐπιστολή του ποὺ στέλνει ὁ Πατριάρχης σὲ γνωστούς του, εὕχεται νὰ ἀξιωθοῦν τῆς αἰώνιας μακαριότητας καὶ τύχουν «ὁμολογοῦντες Πατέρα ἀγέννητον, Υἱὸν γεννητὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον ἐκ Πατρὸς μόνου ἐκπορευτόν. Τὰ τρία ἕνα καὶ τὸ ἕνα τρία. Ὁμότιμα, ὁμόδοξα, ὁμοφυῆ καὶ ὁμοούσια. Πατήρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα Ἅγιον. Αὕτη, τέκνα ἡμῶν ἐν Χριστῷ, ἡ καλὴ παρακαταθήκη τῶν πατέρων ἡμῶν, ταύτην ἔχετε καὶ φυλάττετε καθὼς παρελάβατε». Σὲ κάποια ἄλλη ἐπιστολή του γράφει: «ἡμεῖς γὰρ ἃ ἐμάθομεν φυλάττομεν, κρατοῦμεν / καὶ ὅρια πατέρων μας οὐδόλως ἀθετοῦμεν».

Κλείνουμε μὲ δύο κείμενα τοῦ Πατριάρχη, τὰ ὁποῖα μᾶς δείχνουν τὴ μεγάλη του γνώση καὶ ἀφοσίωση στὴ γραμμὴ τῆς πατερικῆς παράδοσης. «Οὐκ ἀρνούμεθα γὰρ μυρίοις σφάλμασιν ὑποκεῖσθαι, ἄνθρωποι ὄντες καὶ ἐν σαρκὶ ζῶντες, ἀλλ' ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἡμῶν πίστει καὶ ταῖς Συνοδικαῖς καὶ Ἀποστολικαῖς διατάξεσι καὶ κανόσι οὐδενὶ τὰ πρωτεῖα παραχωροῦμεν καὶ μάρτυς ὁ ἑτάζων τὰς καρδίας ἡμῶν ὡς οὐ διὰ λόγου ἁπλοῦ, ἀλλ' οὔτε δὲ ἐνθυμήσεως καὶ ἐννοίας εἰς τὸ σύμβολον τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις ἡμάρτομέν ποτε». «Ἠγαπημένε μου Σωτήρ, Θεέ μου κεκρυμμένε / εἰς τὰ συμβεβηκότ' αὐτὰ ὑποκεκαλυμμένε / **εἰς ὅλα εἶμαι ἀσθένης, εἰς ὅλα εἶμαι ἀχρεῖος / ἀνάξιος, ἀνάποδος, ἀνωφελὴς τελείως, ὅμως εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μου τὴν ἁγίαν / ἦν μ' ἔδωκες, ὦ πάτερ μου εὔσπλαγχνε, καὶ τὴν θείαν/ τόσον φυλάττω στερεὰ καὶ τόσον τὴν βαστάζω,** / ὅπου ἰδίαν μου ζωὴν διὰ αὐτὴν τὴν βάζω, / ὅλος ὁ κόσμος ἂν χαθῇ, ἐγὼ δὲν τὴν ἀφήνω / τὸ αἷμα μου μετὰ χαρᾶς διὰ αὐτὴν τὸ χύνω ὡς φόρο».

(Πηγή: ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ 28.6.2016)

Ἡ ἀλλαγὴ στάσεως τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν συμμετοχήν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτὴ ἡ ἀπόφαση ἐλήφθη, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει δυνατότητα ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία νὰ μὴ λάβει μέρος στὴ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο.

Πρόκειται γιὰ τὸ ἄρθρο τοῦ ἐπισκόπου τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς Μαξίμου Βασίλιεβιτς, πιστοῦ μαθητῆ τοῦ Ἀθ. Γιέφτιτς, τὸ ὁποῖο ὡς πρωτοσέλιδο δημοσιεύτηκε στὴν ἐφημερίδα Politika (ἀντίστοιχο τῆς Καθημερινῆς στὴν Ἑλλάδα) μὲ τίτλο Ἐπίσκοπος Μάξιμος: Πρέπει νὰ πᾶμε στὴ Σύνοδο στὴν Κρήτη (12 Ἰουνίου).

Διατελώντας γνήσιος μαθητὴς τοῦ πρώην Ἐρζεγοβίνης Ἀθανασίου Γιέφτιτς, τὸν ἀκολουθεῖ πιστὰ καὶ στὸν ζηζιουλισμό του καὶ στὴν νεορθοδοξία του. Γι' αὐτὸ - ὅταν πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἐξελέγη ἐπίσκοπος Δυτικῆς Ἀμερικῆς- ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μελήματά του ἦταν ἔκδοση τόμου μὲ τὶς μελέτες τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου Ἰωάννη. Στὸ βιβλίο μὲ τίτλο The One and the Many - studies on God, Man, the Church and the World Today (Ὁ Ἕνας καὶ οἱ πολλοὶ - μελέτες περὶ τοῦ Θεοῦ, Ἀνθρώπου, Ἐκκλησίας καὶ Κόσμου σήμερα), ποὺ κυκλοφορεῖ στὰ ἀγγλικὰ (ἔκδ. Ἐπισκοπῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς τῆς ΣΟΕ, 440 σσ), βρίσκονται συγκεντρωμένες πολλὲς μελέτες τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ τίτλος μᾶς παραπέμπει ἀμέσως στὴν ἔννοια τῆς Μοναρχίας καὶ τοῦ Πρωτείου - στὴν Ἁγία Τριάδα, στὴν Ἐκκλησία... Δύο καταξιωμένοι μελετητὲς καὶ θαυμαστὲς τοῦ ἔργου τοῦ Σεβασμιωτάτου Περγάμου εἰσάγουν τὸν ἀναγνώστη στὴ θεολογία του - ἕνας παπικός, κληρικὸς Paul McPartlan καὶ ἕνας ὀρθόδοξος, πρώην Ἐρζεγοβίνης Ἀθ. Γιέφτιτς. Ὁ Ἀθ. Γιέφτιτς στὸ Προοίμιό του ἐπαινεῖ τὸν Μητροπολίτη Περγάμου γιὰ τὴν διάκριση ποὺ ἔκανε μεταξὺ προσώπου, ποὺ ὁρίζεται ὡς κοινωνία, καὶ τοῦ ἀτόμου τοῦ ὁποίου γνώρισμα εἶναι ἀπομόνωση ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι «ὁ Μητροπολίτης Ἰωάννης ἀκολουθεῖ τὰ βήματα τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἦταν ὑπεραστιστὲς τῆς ἑνότητας τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἑνότητας ὅλων ἐν Χριστῷ. Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καὶ οἱ Καππαδόκες, ὁ Μέγας Φώτιος, ὁ ἅγιος Μᾶρκος Ἐφέσου, ὁ ἅγιος Νεκτάριος Αἰγίνης, ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς - ὅλοι αὐτοὶ εἶναι μάρτυρες τοῦ γεγονότος ὅτι ὑπάρχει Ὀρθόδοξος οἰκουμενισμός, "Θεανθρώπινος οἰκουμενισμὸς" σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς, καὶ ὅτι πάντοτε ὑπῆρχαν, ὄχι μόνο σήμερα, Ὀρθόδοξοι οἰκουμενιστές».

* * *

Κατὰ μία περίεργη σύμπτωση, ἃς ἀναφερθεῖ ἐδῶ ὡς παρένθεση, τὴν ἴδια μέρα 12 Ἰουνίου στὴν ἴδια κρατικὴ ἐφημερίδα Politika ὑπῆρχε ἀναφορὰ καὶ στὸν ἄλλο μαθητὴ τοῦ πρώην Ἐρζεγοβίνης Ἀθ. Γιέφτιτς, τὸν νῦν Ἐρζεγοβίνης Γρηγόριο. Μὲ ἀφορμὴ τὴ γιορτὴ Ἀναλήψεως καὶ τὸ μουσουλμανικὸ Ραμαζάνι, ἡ Ἐπισκοπὴ Ἐρζεγοβίνης παρέθεσε τὸ ἰφτάρ, τὸ μουσουλμανικὸ δεῖπνο τοῦ Ραμαζανιοῦ γιὰ τοὺς μουσουλμάνους πιστούς, στὴν ἐκκλησία στὸ Bijelo Polje κοντὰ στὴ πόλη Mostar (Βοσνία καὶ Ἐρζεγοβίνη), ἐνῷ τὸ πρωὶ ὁ ἐπίσκοπος Γρηγόριος εἶχε λειτουργήσει στὸ Bijelo Polje μὲ παρουσία τῶν παπικῶν μοναχῶν, ποὺ πῆραν μέρος καὶ στὴν ἀρτοκλασία. Ὁ ἐπίσκοπος Ἐρζεγοβίνης δήλωσε πὼς ἡ παράθεση τοῦ ἰφτὰρ τὸν καιρὸ τοῦ Ραμαζανιοῦ ἐκ μέρους τῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ «εἶναι κάτι κανονικότατο», καὶ ὅτι «αὐτὸ μᾶς βελτιώνει καὶ ἐξευγενίζει ὅλους». «Μακάρι αὐτὰ νὰ συμβαίνουν πιὸ συχνά, συμπλήρωσε, πρέπει νὰ τρῶμε μαζί, νὰ κάνουμε ἰφτάρ... Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλύτερα ἀπὸ τὸ μῖσος». Εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ πρώην Ἐρζεγοβίνης Ἀθανάσιος Γιέφτιτς εἶναι πολὺ δραστήριος μέσα στὰ πλαίσια τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Σημειωτέον, τέλος, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος μένει μαζὶ μὲ τὸν ἐπίσκοπο Γρηγόριο (εἶναι δηλαδὴ μέρος τῆς ζωῆς καὶ τῶν δραστηριοτήτων τῆς ἐπισκοπῆς Ἐρζεγοβίνης), τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ἐκλογὴ ἔγινε καθ' ὑπόδειξιν τοῦ προκατόχου του μὲ τὴν παραίτησή του.

* * *

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πρώην Ἐρζεγοβίνης ἕνας ἄλλος ἰσχυρὸς ἄνδρας ἔπαιξε ἐπίσης ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴ ἀλλαγὴ στάσεως τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Μαυροβουνίου Ἀμφιλόχιο Ράντοβιτς. Ὅπως μεταδίδει ἡ ἰστοσελίδα τοῦ σερβικοῦ Πατριαρχείου ὁ Μητροπολίτης Μαυροβουνίου ἤδη ἦταν στὴν Κρήτη καὶ συμμετεῖχε στὴν ἐπιτροπὴ σύνταξης τοῦ μηνύματος τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔστελνε μηνύματα καὶ ἀξιώσεις καὶ ἀσκοῦσε πίεση, ὥστε ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία νὰ μεταβεῖ τελικὰ στὴν Κρήτη. Ἡ ἴδια ἐφημερίδα Politika μεταδίδει τὴν διατίστωσή του ὅτι «ὑπάρχει προθυμία [στὴν Κρήτη] νὰ γίνει δεκτὴ ἡ πρόταση τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας - νὰ θεωρηθεῖ δηλαδὴ ὡς ἀρχὴ τῆς συνοδικῆς διαδικασίας ἡ σύναξη τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ συνεχιστεῖ τὸ ἐπόμενο ἔτος». Προσθέτει ὅτι στὸ μήνυμα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ μερικὲς ἀπὸ τὶς προτάσεις τὶς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Ὅλα αὐτὰ προφανῶς στοχεύουν στὴ δημιουργία ἑνὸς θετικοῦ κλίματος γιὰ ἀλλαγὴ θέσεως καὶ τελικὴ συμμετοχὴ στὴν Κρήτη. Τέλος ἐξαίρει τὴν σημασία καὶ τὸν ρόλο τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας στὶς ἐργασίες τῆς Μεγάλης Συνόδου λέγοντας ὅτι ἡ παρουσία της θὰ ἔχει «τεράστια σημασία, ὄχι μόνο γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἀλλὰ καὶ γιὰ ὁλόκληρη τὴν Ὀρθοδοξία», καὶ ὅτι ἡ «Σερβικὴ Ἐκκλησία θὰ παίξει ἱστορικὸ ρόλο». Γι' αὐτὸ καὶ ἦταν «ἐμφανῶς συγκινημένος» - ὅταν στὴν Κρήτη ἔκανε γνωστὴ τὴν τελικὴ ἀπόφαση τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἔλευσή της.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προαναφερθέντων ἦταν ἡ ἄμεση σύγκληση τῆς διευρυμένης Δ.Ι.Σ., ἡ ὁποία συνεδρίασε στὶς 15 Ἰουνίου. Σ' αὐτὴ τὴ θυελλώδη συνεδρίαση, μὲ σφοδρὴ μάχη καὶ πολλὲς ἀλληλοκατηγορίες μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων ὅτι ἔκπροσωποῦν ξένα συμφέροντα, φλογερὸς ὑποστηρικτὴς τῆς συμμετοχῆς ἦταν ὁ πρώην Ἐρζεγοβίνης Ἀθ. Γιέφτιτς, τοῦ ὁποίου, ὡς καὶ τοῦ Μητροπολίτου Μαυροβουνίου, τελικὰ ὑπερίσχυσε ἡ γνώμη.

Τώρα ἀκούγεται τὸ ἐπιχείρημα ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἀποδεικνύεται ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Μὲ ἄλλα λόγια, ὅτι ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία δὲν ὑπέκυψε στὶς πιέσεις ποὺ ἔφταναν ἀπὸ τὴ Μόσχα. Ποιὸς ὅμως μπορεῖ νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι δὲν ὑπῆρχαν παρόμοιες πιέσεις καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, οἱ ὁποῖες ἁπλῶς τελικὰ ἀποδείχτησαν ἀποτελεσματικότερες. Καὶ βεβαίως ὑπῆρχαν. Σύμφωνα μὲ τὶς δηλώσεις τοῦ Μητροπολίτου Πορφυρίου ὁ σκοπὸς εἶναι [μὲ τὴν συμμετοχή μας] νὰ δείξουμε ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν Ἐκκλησία, ὡς καὶ τὴν φροντίδα γιὰ τὴν ἑνότητά της. Τώρα δείχνουμε, λένε οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς συμμετοχῆς, ὅτι δὲν ἀνήκουμε οὔτε στὴ Μόσχα οὔτε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ποιὸς ὅμως μπορεῖ νὰ πιστέψει κάτι τέτοιο; Ποιὰ εἶναι τὰ θεμέλια ἑνὸς τέτοιου ἰσχυρισμοῦ;

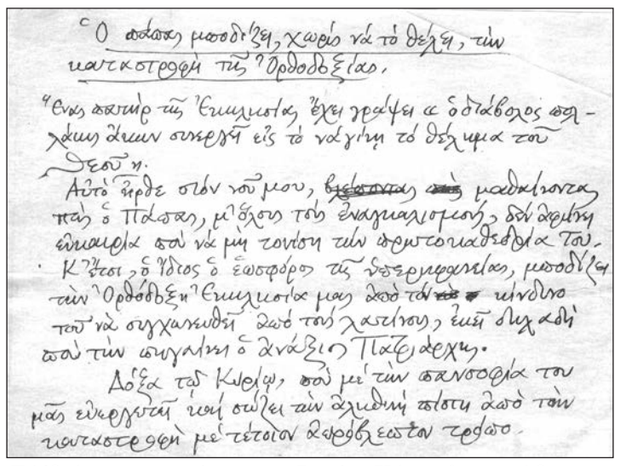

Τό ἰδιόχειρον σημείωμα τοῦ Φωτίου Κόντογλου, πού δημοσιεύομεν μεταγεγραμμένον εἰς τήν 1ην σελίδα.

Ὁ δάσκαλος τοῦ Γένους Φώτιος Κόντογλου

Γράφει ***ὁ κ. Δημήτριος Νατσιός,*** *Διδάσκαλος-Θεολόγος*

Στὶς 13 Ἰουλίου τοῦ 1965 κλείνει γιὰ πάντα τὰ μάτια του ὁ Φώτης Κόντογλου, ὁ Δάσκαλος τοῦ Γένους, ὁ «ἀρχαῖος» ἄνθρωπος τῆς Ἀνατολῆς. Κατὰ τὸ ξόδι του, ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κυρὸς Χρυσόστομος, εἶπε μεταξὺ ἄλλων: «Τοιοῦτον ἄνδρα προπέμπομεν σήμερον, ἀδελφοί, ἄνδρα, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ καταταγῇ, χωρὶς ὑπερβολήν, μεταξὺ τῶν ἁγίων καὶ ὁμολογητῶν τῆς Πίστεως. Διότι οἱ ὁμολογηταὶ τῆς Πίστεως αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμνον, ὅ,τι ἔκαμνε καὶ ὁ ἀείμνηστος Φώτιος. Ἐστάθη εὐθυτενής, ἐστάθη γενναῖος ἀπέναντι τῶν πολεμίων τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ ἐγκατέλειψεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μίαν παράδοσιν, ἀλλὰ καὶ... γραπτὸν λόγον, ἵνα ἡ νεωτέρα γενεὰ ἐκπαιδεύεται εἰς τὰ ἑλληνοχριστιανικὰ νάματα…».

Ἀφήνουμε ὅμως τὸν ἴδιο νὰ διηγηθεῖ τὸν βίο καὶ τὴν πολιτεία του, σὲ ἐπιστολή του στὶς 5 Αὐγούστου τοῦ 1964 στὸν ἐπίσης μακαριστὸ γέροντα Θεόκλητο Διονυσιάτη. Περιλαμβάνεται στὴν ἐξαίρετη ἔκδοση τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου Ὁσίου Νικοδήμου Πενταλόφου Παιονίας Κιλκίς, "Ὁ Φώτης Κόντογλου στὴν τρίτη διάστασή του". (Γουμένισσα 2003, σελ. 64-66):

«Πέρασα τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μου ἐπάνω στὴν σκαλωσιάν, ὡς στυλίτης. Μὲ χαρὰν ὑπηρετῶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἀδιάφορος διὰ τὸ ἔργον τῆς ἁγιογραφίας, ἀκόμη καὶ ἐχθρική. Τώρα δέ, μὲ τὰ παπικά, οἱ πλεῖστοι τῶν προϊσταμένων τῶν ναῶν, ὄντες φιλοπαπικοί, δὲν μὲ θέλουν ὡς ἁγιογράφον καὶ μόλις ζῶ ἀπὸ τὴν μίαν ἐκκλησίαν ποὺ ἔχω, ἐνῶ τιποτένιοι μπογιατζῆδες καὶ ἀνάξιοι μαθηταί μου ἔχουν ἐργασίαν ποὺ δὲν προφθάνουν, πλουτίζουν, καθ' ὅσον συναλλάσσονται μὲ τοὺς ἐπιτρόπους καὶ προϊσταμένους τῶν ναῶν καὶ μουντζουρώνουν τοὺς τοίχους, μὴ πατῶντες εἰς τὴν λειτουργίαν, συχνὰ δὲ καὶ σαρκάζοντες τὰ τῆς θρησκείας. Ἐγὼ εἰς αὐτὰς τὰς ἐπιφορὰς τοῦ σατανᾶ ἀντιπάσσω τὴν πίστιν μου. Καὶ ἐνῶ διασαλπίζεται ἀνὰ τὸν κόσμον ἡ φήμη μου ὡς «πρυτάνεως» τῆς β.(=βυζαντινῆς) τέχνης κ.τ.(=κ.λπ.), ἐγὼ πολλάκις δὲν ἔχω ἐργασίαν. Οἱ Ζωϊκοί, παρ' ὅτι ἔρχονται νὰ μὲ ἰδοῦν, δὲν μὲ χωνεύουν. Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπ. (θεολόγοι) μὲ μισοῦν, καὶ μὲ ἔδιωξαν ἀπὸ τὴν ἁγιογράφησιν τῆς Καπνικαρέας καὶ πῆραν ἕναν ἄθλιον μαθητήν μου. Οἱ Οὐνίτες μοῦ πρότειναν νὰ ζωγραφήσω τὴν ἐκκλησίαν των καὶ τοὺς ἔδιωξα, ἀλλὰ ἔσπευσε νὰ τὴν ζωγραφήσῃ ὁ Κοψίδης, πρ. μαθητής μου. Οὐδεὶς ἀνθίσταται εἰς τὸν μαμωνᾶν. Βασιλεία αὐτοῦ καὶ ὄχι τοῦ Χριστοῦ.

Γράφει γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς σπουδαγμένους στὴν σκοτεινὴ καὶ δυσώδη Εὐρώπη, ποὺ ἐπιστρέφουν στὴν φτωχὴ πατρίδα καὶ λεηλατοῦν κυρίως τὴν ψυχή της:

«Οἱ περισσότεροι σπουδαστές μας, μόλις πατήσουνε στὴν Εὐρώπη ἀπομένουνε ἐμβρόντητοι ἀπὸ τὶς ψευτοφιλοσοφίες ποὺ διδάσκουνε κάποιοι σπουδαῖοι καθηγητές, καὶ μάλιστα σὲ ξένη γλώσσα. Ἡ ξένη γλώσσα τοὺς κάνει μεγάλη ἐντύπωση! Κατάπληξη τοὺς κάνουνε καὶ οἱ μεγάλες πολιτεῖες, οἱ φαρδιοὶ δρόμοι, τὰ μεγάλα χτίρια, οἱ λεωφόροι, τὰ τραῖνα, οἱ λογῆς-λογῆς μηχανές, οἱ ἀγορές, τὸ πολὺ χρῆμα, τὰ βλοσυρὰ Πανεπιστήμια. Κι αὐτὸ γίνεται, γιατί οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σπουδαστὲς εἶναι χωριατόπουλα, ποὺ νοιώθουν μέσα τους ντροπὴ γιὰ τὸ χωριό τους, κι ὅ,τι βλέπουνε κι ἀκοῦνε, εἶναι γι' αὐτοὺς οὐρανοκατέβατο!

Τοὺς ξέρω καλὰ αὐτοὺς τοὺς σπουδαστές, γιατί καὶ ἐμεῖς περάσαμε ἀπὸ κεῖνες τὶς χῶρες, καὶ ζήσαμε σ' αὐτὲς κάμποσα χρόνια. Ὅποτε ἐρχόντανε στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἤτανε, στὴν ἀρχή, σαστισμένοι καὶ ζαρωμένοι, σὰν καὶ κεῖνα τὰ μαντρόσκυλα ποὺ ἀκολουθήσανε τὸν τσομπάνο καὶ βρεθήκανε στὸ κέντρο τῆς πολιτείας, μέσα στὴν ὀχλοβοὴ κι ἀνάμεσα στ' αὐτοκίνητα, καὶ σαστίσανε, τὰ κακόμοιρα, καὶ βάζουνε τὴν οὐρά τους ἀνάμεσα στὰ σκέλια τους, τρομοκρατημένα. Μὰ σὰν γυρίσουνε στὸ μαντρί, τὴν ξανασηκώνουνε περήφανα, καὶ γίνουνται θηρία ἀνήμερα. Μ' αὐτὰ τὰ σκυλιὰ μοιάζανε, στὰ μάτια τὰ δικά μας, ποὺ εἴχαμε ζήσει πρὶν ἀπὸ χρόνια στὶς μεγάλες πολιτεῖες, ἐκεῖνα τὰ νεοφερμένα Ἑλληνόπουλα, ποὺ μᾶς θεωρούσανε στὴν ἀρχὴ σὰν προστάτες τους. Κ' ἤτανε ταπεινὰ καὶ φρόνιμα. Μὰ μὲ τὸν καιρὸ ξεθαρρεύανε, καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ παίρνανε στὸ τέλος ἕνα ἐγωϊσμὸ σιχαμερόν, μιλώντας μὲ καταφρόνηση γιὰ τὴν πατρίδα τους. Καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ σὰν γυρίζανε πίσω στὴν Ἑλλάδα, κάνανε τὰ θηρία, κάνανε τοὺς πάνσοφους, κάνανε τοὺς προφέσσορας, μιλώντας ὁλοένα γιὰ τὴν Εὐρώπη καὶ γιὰ τὴν κακομοιριὰ τὴ δική μας σὲ ὅλα τὰ

Ἐρωτήματα διά τήν στάσιν τοῦ Σεβ. Ναυπάκτου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μένου, διότι προῆλθε ἀπό τήν συνένωση δύο διαφορετικῶν κειμένων, ἀλλά μέχρι τέλους ἤλπιζα στίς διορθώσεις του, μέ τίς προτάσεις καί τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

Ὅμως τελικά παρατήρησα ὅτι οἱ διορθώσεις πού προτάθηκαν ἀπό τίς Ἐκκλησίες δέν πέρασαν ὅλες στό κείμενο γιά διαφόρους λόγους. Ὁ Μητροπολίτης Περγάμου, ὁ ὁποῖος, προφανῶς ὡς Σύμβουλος, μέ τήν προτροπή τοῦ Πατριάρχου ἦταν τελικός ἀξιολογητής τῶν προτάσεων ἤ τίς ἀπέρριπτε ἤ τίς διόρθωνε ἤ τίς υἱοθετοῦσε καί γινόταν ἀποδεκτή ἡ ἀξιολόγησή του ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τίς ἄλλες Ἐκκλησίες.

Ἔτσι, τό κείμενο κατά τήν ἄποψή μου δέν ἦταν ὥριμο γιά νά ἐκδοθῆ ἀπό τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, ἀφοῦ μέχρι τήν τελευταία στιγμή, πρίν τήν ὑπογραφή του, διορθωνόταν καί ἐπεξεργαζόταν, ἀκόμη καί στήν μετάφρασή του στίς τρεῖς ἄλλες γλῶσσες, γαλλικά, ἀγγλικά καί ρωσικά. Αὐτός ἦταν ὁ λόγος πού μερικές Ἐκκλησίες ἀπό τήν ἀρχή ζήτησαν τήν ἀπόσυρση τοῦ κειμένου γιά περαιτέρω ἐπεξεργασία. Ἐπίσης, τό κείμενο εἶναι περισσότερο διπλωματικό καί ὁ καθένας μπορεῖ νά τό χρησιμοποιήση κατά τίς προτιμήσεις του.

Ὁ Σεβ. Περγάμου λειτουργῶν κατά τήν ἡμέραν ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης

Ὅπως ὑποστήριξα στήν Συνεδρίαση τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, τό κείμενο δέν ἔχει αὐστηρή ἐκκλησιολογική βάση, καί τό θέμα τί εἶναι Ἐκκλησία καί ποιά εἶναι τά μέλη της ἦταν ἕνα ἀπό τά 100 σχεδόν θέματα πού εἶχαν προταθῆ γιά τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, ἀλλά ἐν τῷ μεταξύ ἐξέπεσε, μέ τήν προοπτική νά γίνη εὐρύτερη συζήτηση καί διάλογος καί μετά νά ἀποφασισθῆ σχετικῶς. Ἔπρεπε, ἐπομένως, πρῶτα νά συζητηθῆ καί ὁρισθῆ τί εἶναι Ἐκκλησία καί ποιά εἶναι τά μέλη της καί ἔπειτα νά καθορισθῆ ἡ θέση τῶν ἑτεροδόξων.

Ἐπίσης, ἐάν ὑπέγραφα τό κείμενο αὐτό, στήν πράξη θά ἀρνιόμουν ὅλα ὅσα κατά καιρούς ἔχω γράψει σέ θέματα ἐκκλησιολογίας ἐπί τῇ βάσει τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Καί αὐτό δέν μποροῦσα νά τό πράξω.

3. Δέν εἶναι δυνατόν νά κατανοηθῆ πλήρως τό γιατί ἀρνήθηκα τήν ὑπογραφή μου, ἐάν δέν δώσω καί μερικές πληροφορίες, γιατί οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἄλλαξαν ἐκείνη τήν στιγμή τήν ὁμόφωνη ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς γνωστόν ἡ ἀρχική ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Μαΐου 2016 ἦταν ὅτι «ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία γνωρίζει τήν ἱστορικήν ὕπαρξιν ἄλλων Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν καί Κοινοτήτων», καί αὐτή τροποποιήθηκε μέ τήν πρόταση «ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τήν ἱστορικήν ὀνομασίαν ἄλλων ἑτεροδόξων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν». Ἡ διαφορά μεταξύ τῶν δύο φράσεων εἶναι ἐμφανής.

Τήν Παρασκευή πού συζητεῖτο τό συγκεκριμένο κείμενο ἡ συζήτηση ἔφθασε σέ ἀδιέξοδο στήν ἔκτη παράγραφο, ὅπου γινόταν λόγος γιά τήν ὀνομασία τῶν Ἑτερο-δόξων. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας πρότεινε νά λέγωνται «Ὁμολογίες καί Ἑτερόδοξες Κοινότητες». Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου πρότεινε νά λέγωνται «Ἑτερόδοξες Ἐκκλησίες». Καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρότεινε νά λέγωνται «Χριστιανικές Ὁμολογίες καί Κοινότητες». Ἐπειδή ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας ἀπέσυρε τήν πρότασή της, γινόταν συζήτηση μεταξύ τῆς προτάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, πού γινόταν ἀποδεκτή ἀπό ἄλλες Ἐκκλησίες, καί τῆς προτάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Σέ εἰδική σύσκεψη τῆς ἀντιπροσωπίας μας τήν Παρασκευή τό μεσημέρι ἀποφασίσθηκε νά παραμείνουμε σταθεροί στήν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας καί νά προταθοῦν ἐναλλακτικές λύσεις, ἤτοι νά γραφῆ «ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία γνωρίζει τήν ὕπαρξιν ἑτεροδόξων» ἤ «ἄλλων Χριστιανῶν» ἤ «μή Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν».

Ἐπειδή δέν γίνονταν ἀποδεκτές οἱ προτάσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης στήν ἀπογευματινή Συνεδρίαση τῆς Παρασκευῆς πρότεινε δημοσίως νά γίνη συνάντηση μεταξύ τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου καί ἐμοῦ προκειμένου νά βρεθῆ λύση. Ὁ Μητροπολίτης Περγάμου δέν φάνηκε διατεθειμένος γιά κάτι τέτοιο καί ἐγώ δήλωσα ὅτι δέν εἶναι θέμα προσωπικό, γιά νά ἀναλάβω τέτοια εὐθύνη, ἀλλά εἶναι θέμα ὅλης τῆς ἀντιπροσωπίας. Τότε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης πρότεινε στόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν νά βρεθῆ ὁπωσδήποτε λύση.

Τό Σάββατο τό πρωΐ πρίν τήν Συνεδρίαση, ἡ ἀντιπροσωπία μας συναντήθηκε, γιά νά ἀποφασίση σχετικῶς. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, φερόμενος δημοκρατικά, ἀνέφερε ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς συγκεκριμένες λύσεις. Ἡ πρώτη νά παραμείνουμε στήν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας, ἡ δεύτερη νά καταθέσουμε μιά νέα πρόταση, γιά τήν ὁποία δέν γνωρίζω πῶς προέκυψε καί ποιός τήν πρότεινε, ἤτοι «ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τήν ἱστορικήν ὀνομασίαν ἄλλων ἑτεροδόξων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν» μέ τό ἰδιαίτερο σκεπτικό καί ἡ τρίτη νά δεχθοῦμε τήν πρόταση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, πού ἔκανε λόγο γιά «ἑτερόδοξες Ἐκκλησίες». Ἔγινε συζήτηση καί ψηφοφορία μεταξύ τῶν μελῶν τῆς ἀντιπροσωπίας μας πάνω στίς τρεῖς προτάσεις. Προσωπικά ὑποστήριξα τήν πρώτη πρόταση μέ τίς ἐναλλακτικές της διατυπώσεις πού ἀναφέρθησαν προηγουμένως, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι παρόντες ἐψήφισαν τήν δεύτερη νέα πρόταση.

Θεώρησα ὅτι αὐτή ἡ πρόταση δέν ἦταν ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη ἀπό πλευρᾶς ἱστορικῆς καί θεολογικῆς καί δήλωσα ἀμέσως ἐνώπιον ὅλων τῶν παρόντων ὅτι δέν θά ὑπογράψω τό κείμενο αὐτό, ἐάν κατατεθῆ αὐτή ἡ πρόταση, χάριν ὅμως τῆς ἑνότητος θά ἐπέχω ἀπό τήν περαιτέρω συζήτηση. Ἑπομένως, δέν θά μποροῦσα καί γιά τόν λόγο αὐτό νά ὑπογράψω τό κείμενο.

4. Ἕνας ἀκόμη λόγος, πού δέν εἶναι βέβαια καί οὐσιαστικός, ἀλλά ἔχει ἕνα εἰδικό βάρος εἶναι ὅτι ἀσκήθηκε ἐντονη λεκτική κριτική πρός τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιά τήν ἀπόφασή της. Βέβαια, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἀπέρριψε μέ πολύ σημαντικό λόγο τήν ὑβριστική αὐτή τοποθέτηση. Τελικά, ὅμως, ἡ ἀντίδραση αὐτή ἔπαιξε ἕνα ψυχολογικό ρόλο στήν διαμόρφωση τῆς ἄλλης πρότασης.

Τοὐλάχιστον ἐγώ προσωπικά δέχθηκα σοβαρή πίεση καί ὑβριστική ἀντιμετώπιση ἀπό Ἱεράρχες γιά τήν στάση μου, πληροφορήθηκα δέ ὅτι πιέσεις δέχθηκαν καί ἄλλοι Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί ἐπειδή πάντοτε ἐνεργῶ μέ ψυχραιμία, νηφαλιότητα καί ἐλευθερία, δέν μποροῦσα νά ἀποδεχθῶ τέτοιες ὑβριστικές πρακτικές.

Αὐτοί εἶναι οἱ βασικότεροι λόγοι πού μέ ἔκαναν ἐνσυνειδήτως καί θεολογικῶς νά ἀρνηθῶ τήν ὑπογραφή μου. Βέβαια, στό τελικό κείμενο πού δημοσιεύθηκε χρησιμοποιήθηκε καί τό ὄνομά μου ὡς δῆθεν ὑπογράψαντα τό κείμενο, προφανῶς διότι ἤμουν μέλος τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτά εἶναι μερικά στοιχεῖα ἀπό ὅσα ἔγιναν γιά τό θέμα αὐτό. Περισσότερα θά γράψω ἀργότερα, ὅταν θά ἀναλύσω καί τήν προβληματική – ἀπό πλευρᾶς ἱστορίας καί θεολογίας– τῆς τελικῆς πρότασης πού ὑπέβαλε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί πέρασε στό ἐπίσημο κείμενο.

Ἐρωτήματα πρὸς τὸν Σεβ. Ναυπάκτου

Σεβασμιώτατε,

τὸ ὡς ἄνω κείμενόν σας προκαλεῖ νέα ἐρωτηματικά. Εἶναι ἀξιέπαινον ὅτι δὲν ὑπεγράψατε τὸ κείμενον διὰ τὰς διαχριστιανικὰς σχέσεις, ἀλλὰ ὄχι οὐσιαστικόν. Τὸ πρῶτον καὶ κύριον εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι παρευρέθητε εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης καὶ τὸ δεύτερον ὅτι εὐθὺς ὅταν ἀντελήφθητε τί συνέβη δὲν ἀπεχωρήσατε.

Βεβαίως, ἡ στάσις σας ἦτο ἀναμενομένη καθὼς ἐξ ἀρχῆς παρὰ τὰ ὅσα ἐγράφησαν ἀπὸ ἀξιολόγους ἀρθρογράφους εἰς διάφορα μέσα σχετικὰ μὲ τὴν ἀντικανονικὴν μεθόδευσιν τῆς Συνόδου αὐτῆς δὲν ἐγείρατε ἀντιρρήσεις διὰ τὴν σύνθεσιν καὶ σύγκλησιν τῆς Συνόδου παρὰ μόνον διὰ ἐπιμέρους διορθώσεις εἰς τὰ κείμενα. Ἐπιστεύσατε ὅτι αἱ διορθώσεις θὰ καθιστοῦσαν τὰ κείμενα «Ὀρθόδοξα» παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ τόσον ἐκ τοῦ κανονισμοῦ της ὅσον καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τελικῶς ἀπεῖχαν Ἐκκλησίαι ποὺ ἐκπροσωποῦν τὸ ἥμισυ τῶν Ὀρθοδόξων ἦτο μὴ Ὀρθόδοξος. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἀδυνατοῦμε νὰ ἀντιληφθοῦμε πῶς ἐσεῖς πολύπειρος Ἱεράρχης καὶ ὀξυδερκὴς ἐνομίσατε ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν αἱ προτεινόμεναι τροποποιήσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐγκριθοῦν ἀπὸ μίαν Σύνοδον, τὴν ὁποίαν ἤλεγχεν ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης Κων/πόλεως κ. Βαρθολομαῖος; Ἐγνωρίζατε ἄλλωστε ὅτι ἡ ἄρνησις ἔστω καὶ μιᾶς Ἐκκλησίας νὰ ἀποδεχθῇ μίαν τροποποίησιν καθιστοῦσε αὐτὴν ἄχρηστον. Πῶς ἀπεδέχθητε ὡς «τελικὸν ἀξιολογητὴν» ἕνα συνεπίσκοπόν σας, ὁ ὁποῖος μάλιστα κάνει «συστηματικὴ παρερμηνεία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας»; Διατί δὲν ἐπεμείνατε εἰς τὴν ἀπόσυρσιν τοῦ κειμένου ἕως τέλους ἀκόμη καὶ μὲ προσωπικήν σας δυσίαν; Ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος δηλώνετε ὅτι «ἔπρεπε πρῶτα νὰ συζητηθῇ καὶ ὁρισθῇ τί εἶναι Ἐκκλησία...» διατί ἐπελέξατε νὰ μετάσχετε εἰς μίαν Σύνοδον ποὺ δὲν ἠκολούθησεν αὐτὴν τὴν διαδικασίαν; Ἐπίσης, ἄν οἱ ἀντιπρόσωποι ἤλλαξαν τὴν ὁμόφωνον ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τότε παραμένει ἐν ἰσχύι ἡ ἐντολὴ ἐκπροσωπήσεως ἐκ τοῦ συνόλου τῆς Ἱεραρχίας; Δὲν θὰ ἦτο ἴσως ὀρθὸν νὰ καταγγείλετε ὅτι παύει τὸ δικαίωμα ἐκπροσωπήσεως ἢ ἐρήμην τῶν ὑπολοίπων 60 Ἱεραρχῶν ἀποφασίζει ἡ ἀντιπροσωπία; Αὐτό ἔχει «ἐκκλησιολογική βάση»;

Ἐκπληττόμεθα ἐπίσης ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἠρνήθητε νὰ λύσετε τὰς διαφοράς μὲ τὸν Σεβ. Περγάμου, κάτι τὸ ὁποῖον ἂν εἶχε συμβῆ δὲν θὰ ὡδηγοῦσε εἰς τὴν κατάληξιν ποὺ τελικῶς ἔλαβε τὸ ζήτημα. Ἀνεφέρατε ὅτι τὸ ζήτημα δὲν ἦτο προσωπικόν, ὅμως μόνον ἐσεῖς καὶ ὁ Σεβ. Περγάμου εἴχατε γνῶσιν τοῦ προβλήματος καὶ ὄχι οἱ ὑπόλοιποι Ἀρχιερεῖς. Πῶς τελικῶς ἐπετρέψατε νὰ προταθῇ μία νέα γνώμη ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον χωρὶς νὰ γνωρίζετε ποῖος τὴν πρότεινε; Ἐφ' ὅσον παρίστασθε ὡς Ἐπίσκοπος καὶ ἐντεταλμένος δὲν ὠφείλατε νὰ μάθετε ποῖος τὸ πρότεινε; Ἂν τὸ εἶχε προτείνει ὁ Σεβ. Περγάμου διὰ τοῦ κ. Ἀλ. Κατσιάρα δὲν θὰ διευκόλυνεν αὐτό, ὥστε νὰ μεταπείσετε καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς ἀντιπροσωπίας; Δηλώνομεν τὴν λύπην μας διὰ τὴν ἐξύβρισιν εἰς τὴν Σύνοδον, ἡ ὁποία τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἀλλὰ δὲν σᾶς προβληματίζει ὅτι δὲν σᾶς συμπαρεστάθη κανείς; Δὲν θὰ πρέπη νὰ δώσετε εἰς τὴν δημοσιότητα συγκεκριμένα ὀνόματα, ὥστε νὰ μὴ διασύρεται ὅλη ἡ ἀντιπροσωπία; Μήπως αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἀναθεωρήσετε τὴν ἄποψίν σας διὰ τὴν ἐν γένει συμμετοχήν σας εἰς τὴν Σύνοδον;

Ὡς διαφαίνεται, Σεβασμιώτατε, τὸ ὅλον ἔργον σας ὑπενομεύθη ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν εἴχατε ψῆφον, διότι ἡ ὁμοφωνία ἦτο μόνον διὰ τοὺς Προκαθημένους, δηλ. προῆλθεν ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν συγκατάθεσίν σας καὶ εὐθύνην ποὺ ἀνελάβατε νὰ συμμετέχετε εἰς ἀντικανονικὴν Σύνοδον. Τὸ ἂν ὑπεγράψατε ἢ ὄχι δὲν ἔχει ἀπολύτως καμίαν σημασίαν, διότι οἱ Προκαθήμενοι ἔκριναν ὄχι σύμφωνα μὲ τὴ θέλησίν σας, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπακοήν σας, διὰ τοῦτο συμπεριέλαβαν καὶ τὴν ὑπογραφήν σας εἰς τό ἐπίσημον κείμενον. Θὰ ζητήσετε ἄραγε ἐπισήμως τὴν ἀπόσυρσίν της ἀπό αὐτό;

Τρεῖς στάσεις διὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν

Ἡ στάσις τῆς ἑνώσεως τέως Βουλευτῶν καὶ Εὐρωβουλευτῶν συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ» τῆς 28ης Ἰουνίου 2016:

«Ἀνήκει στὰ ἀπαγορευμένα θέματα τῆς Πανορθοδόξου ἡ πρόσφατη αἰφνίδια καὶ βάναυση προσβολὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, μὲ τὴν μετατροπὴ τοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας στὴν Κωνσταντινούπολη -τοῦ δεύτερου μεγάλου μνημείου τῆς Χριστιανοσύνης- σὲ τζαμί; Ποιὸς θὰ ἠνοχλεῖτο ἀπὸ μία παρόμοια ἀναφορὰ καὶ ἐπισήμανση; Οἱ Συνοδικοὶ Κανόνες; Ἡ παγκόσμια Χριστιανοσύνη, ἡ παγκόσμια θρησκευόμενη καὶ μὴ κοινότητα; Οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἢ οἱ παγκόσμια παραδεκτὲς πολιτιστικὲς ἀρχές; Ποιὰ σκοπιμότητα ἄραγε σκέπασε τελικὰ στὸ Κολυμπάρι, μὲ τὸ πέπλο τῆς σιωπῆς, τὴν παμμέγιστη αὐτὴ πρόκληση;».

Ἡ στάσις τῶν κρυπτοχριστιανῶν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Νικόλα Βαφειάδη εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΗΧΩ» τῆς 30ῆς Ἰουνίου 2016:

«Ὁ ἀρθρογράφος τῆς φιλοκυβερνητικῆς Σαμπὰχ Χασὰν Μπουλὲντ Καχραμάν, τονίζει: Ὅπως ἔχω γράψει καὶ παλαιότερα, ἐγώ, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἐπαναμετατροπὴ τῆς Ἁγίας Σοφίας σὲ τζαμί, προτείνω τὴν ἐπιστροφὴ ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν ποὺ ἔχουν μετατραπεῖ σὲ τεμένη ὡς ἐκκλησίες… Ἂν λάβουμε ὑπόψη αὐτὴ τὴν πραγματικότητα δὲν θὰ ἔβλαπτε σὲ τίποτε προσεχῶς νὰ θυμηθοῦμε καὶ τὸ Χριστιανικὸ Βυζαντινὸ παρελθὸν τῆς Πόλης».

Ἡ στάσις τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως διὰ τοῦ ἐπισήμου ἐκπροσώπου του, συμφώνως πρὸς τὸ ἱστολόγιον «katehon.com» τῆς 25ης Ἰουνίου 2016:

«Ὁ πατὴρ Ἰωάννης χαρακτήρισε τὶς μουσουλμανικὲς ἱερουργίες στὴν Ἁγία Σοφία ὡς «ἰδιωτικοὺς προβληματισμοὺς (particular concerns) μιᾶς ἀπὸ τὶς Ἐκκλησίες», δικαιολογώντας ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ αὐτὸ τὸ θέμα δὲ συζητήθηκε στὴ Σύνοδο, ἡ ὁποία ἐπικεντρώνεται στὰ θέματα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος… Ὁ father John Chrysavgis στὴν προσπάθειά του νὰ ἐξηγήσει γιατί ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δὲν ἀναζήτησε τὴν ὑποστήριξη τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἶπε ὅτι διαβουλεύτηκε μὲ decision makers (συμβούλους ἀποφάσεων)...».

Ἡ «Σύνοδος» τοῦ Κολυμπαρίου Κρήτης καί ἡ σύμπλευσίς της...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀποδέχθηκαν ἀδιαμαρτύρητα, καινοτόμους καὶ παραβάτες τῆς μακραίωνης συνοδικῆς καὶ κανονικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑποκείμενους στὴν κρίση μιᾶς μελλοντικῆς ἀληθοῦς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

Ἡ εἰκόνα τῶν συμπροσευχομένων μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους αἱρετικῶν παρατηρητῶν, Μονοφυσιτῶν, Παπικῶν καὶ Προτεσταντῶν καὶ οἱ φιλόφρονες πρὸς αὐτοὺς λόγοι καὶ ἐκδηλώσεις βοοῦν καὶ κραυγάζουν γιὰ τὴν πρωτοφανῆ συνοδικὴ καινοτομία καὶ τὴν εὐθεῖα προσβολὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Δὲν εἶναι ἁγία, διότι ὁρισμένα σημαντικὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα ἐνέκρινε εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὶς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ληφθεῖσες διὰ τῶν αἰώνων ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἰδιαίτερα ὡς πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρετικῶν. Δὲν εἶναι δυνατὸν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ εἶναι ἀντίθετο μὲ τὸν ἑαυτό του· ἄλλοτε νὰ καταδικάζει, στὶς ὄντως ἁγιες συνόδους, τὶς αἱρέσεις καὶ νὰ ἀναθεματίζει τοὺς αἱρετικούς, καὶ ἄλλοτε, ὅπως στὴν «σύνοδο» τῆς Κρήτης, νὰ τὶς θεωρεῖ ἐκκλησίες. Καὶ ἐπειδὴ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι εὐθές, ἀναλλοίωτο καὶ ἄτρεπτο, διεστραμμένες καὶ ἀλλοιωμένες εἶναι κάποιες ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῆς συνάξεως τοῦ Κολυμπαρίου ποὺ ἔχουν κατεξοχὴν δογματικὸ περιεχόμενο. Δὲν ἐλήφθησαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἀλλ' ἐν ἄλλῳ πνεύματι, σκολιῷ καὶ ἀλλοτρίῳ.

Δὲν εἶναι ἐπίσης μεγάλη ἡ «σύνοδος» γιὰ δύο λόγους. Τὸ μεγαλεῖο ἐν πρώτοις συνδέεται μὲ τὴν θεοσέβεια καὶ τὴν ἀγιότητα. Ἡ Ἐκκλησία ὀνόμασε μεγάλους ὅσους Ἁγίους διακρίθηκαν εἴτε στὴν ὑπεράσπιση τῆς Ὀρθοδοξίας εἴτε στὴν ἀρετὴ καὶ στὴν ἁγιότητα ἢ καὶ στὰ δύο· Μέγας Ἀθανάσιος, Μέγας Κωνσταντῖνος, Μέγας Βασίλειος, Μέγας Ἀντώνιος, Μέγας Εὐθύμιος καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἡ «σύνοδος» τῆς Κρήτης στὴν ὑπεράσπιση τῆς πίστεως ὄχι μόνον δὲν παίρνει μεγάλο βαθμό, ἀλλὰ ἡ ἐπίδοσή της εἶναι ἀρνητική, κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, ἀφοῦ δὲν καταπολεμεῖ, ἀλλὰ ἐκκλησιοποιεῖ τὶς αἱρέσεις.

Εἶναι μικρὴ καὶ γιὰ ἄλλο σημαντικὸ λόγο· ἡ παρουσία ὅλων τῶν ἐπισκόπων στὶς μεγάλες συνόδους πιστοποιεῖ τὴν διὰ τῶν ποιμένων παρουσία ὅλου τοῦ ποιμνίου, τὴν ἔκφραση τῆς συνειδήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἡ «σύνοδος» τῆς Κρήτης εἶναι κολοβὴ καὶ ἐλλιπής. Δὲν ἐκλήθησαν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι, ἀλλὰ μικρός, περιορισμένος ἀριθμὸς ἐπισκόπων. Ἑπομένως δὲν ἐκπροσωπεῖται ὅλο τὸ πλήρωμα. Ἀλλὰ καὶ οἱ κληθέντες, βάσει τοῦ ἀπαράδεκτου Κανονισμοῦ, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα διὰ τῆς ψήφου τους νὰ ἐκφράσουν τὴν συμφωνία ἢ τὴν διαφωνία τους πρὸς τὰ ἀποφασιζόμενα, νὰ ἐκφράσουν τὸ ἐκπροσωπούμενο ποίμνιο. Ἀποτελεῖ μοναδικὴ ἱστορικὴ πρωτοτυπία παπικῆς, ὀλιγαρχικῆς, ἀντισυνοδικῆς ἐμπνεύσεως. Ψηφίζουν ὄχι ὅλοι οἱ παρόντες ἐπίσκοποι, ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν δεκατεσσάρων (14) προκαθημένων, οἱ ὁποῖοι καθίστανται οἱονεὶ πάπες ὑπεράνω τῶν συνόδων τῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν. Πρόκειται γιὰ μικρὴ σύναξη προκαθημένων, γιὰ ἕνα ἄγνωστο καινοφανῆ θεσμό, ποὺ προσβάλλει τὴν ἰσότητα τῶν ἐπισκόπων, διότι μεταβάλλει τοὺς προκαθημένους ἀπὸ «πρώτους μεταξὺ ἴσων» (primos inter pares) σέ «πρώτους ἄνευ ἴσων» (primos sine paribus).

Δύο ἀκόμη παράγοντες ἐσμίκρυναν τὴν δῆθεν μεγάλη σύνοδο· ἡ ἀπουσία τεσσάρων πατριαρχῶν, προκαθημένων ἰσαρίθμων αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, ὄχι ἐκ λόγων ἀνάγκης, ὅπως ὑγείας, πολεμικῶν συγκρούσεων καὶ ἄλλων, ἀλλὰ λόγῳ διαφωνιῶν πρὸς τὴν διαδικασία συγκλήσεως, τοῦ Κανονισμοῦ Λειτουργίας καὶ τῆς Θεματολογίας τῆς συνόδου. Δὲν ἔλαβαν μέρος οἱ αὐτοκέφαλες ἐκκλησίες τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Ρωσίας, τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Γεωργίας. Πρὶν νὰ συνέλθει ἡ «σύνοδος» ἔχασε τὸν πανορθόδοξο χαρακτήρα της καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἀξιοπιστία τῶν ἀποφάσεών της, διότι οἱ ἀπόντες κατήγγειλαν ἔλλειψη συνοδικότητας, διαφάνειας καὶ σεβασμοῦ τῶν παραδεδομένων, ἐν ὀλίγοις ἔλλειμμα Ὀρθοδοξίας, καὶ προώθηση προειλημμένων ἀποφάσεων. Καὶ δὲν εἶναι βέβαια μόνον ἡ ἀπουσία τῶν τεσσάρων αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν ποὺ μικραίνει τὴν «σύνοδο»· περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ εἶναι ἡ μὴ ἐκπροσώπηση τοῦ συντριπτικὰ μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ πιστῶν, τῆς πληθυσμιακῆς ὑπεροχῆς τῶν Ὀρθοδόξων ποὺ δὲν ἐκπροσωπήθηκαν στὴν «σύνοδο».

Ἡ «Σύναξη Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» ἀγωνίσθηκε μὲ συνέδρια, ὁμιλίες, συνεντεύξεις καὶ ἀρθρογραφία τῶν μελῶν της, συνεργαζόμενη μὲ ὁμόφρονες ἐπισκόπους, νὰ ἐνημερώσει τοὺς Ὀρθοδόξους πιστοὺς γιὰ τὴν κακὴ πορεία τῆς «συνόδου», ἰδιαίτερα κατὰ τὴν τελευταία φάση τῆς προετοιμασίας της. Θὰ ἤμασταν εὐτυχεῖς, ἂν εἶχε ἀποτραπῆ ἡ σύγκληση αὐτῆς τῆς οἰκουμενιστικῆς συνόδου ἢ ἂν κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐργασιῶν της κάποιοι προκαθήμενοι ἢ συμμετέχοντες ἀρχιερεῖς ἀγωνίζονταν ἀποφασιστικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ νὰ ἀπορριφθεῖ ὁλόκληρο τὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», τὸ ὁποῖο νομιμοποιεῖ καὶ θεσμοθετεῖ τὸν Οἰκουμενισμό. Οἱ διορθώσεις καὶ οἱ βελτιώσεις, τὶς ὁποῖες ἐπρότεινε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀκόμη καὶ ἂν ἐγίνοντο συνοδικὰ δεκτές, δὲν ἐπρόκειτο βέβαια νὰ καταστήσουν τὸ κείμενο ὀρθόδοξο καὶ ἀποδεκτό, ἀφοῦ οὔτε τὰ ἀπαράδεκτα κείμενα τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων ἐκρίνοντο οὔτε πολὺ περισσότερο ἡ μὲ ἀντορθόδοξους ὅρους συμμετοχή μας στό «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν». Ἀντίθετα, μέσα στὸ κείμενο ἐπαινοῦνται καὶ ἐγκωμιάζονται. Ἡ δὲ ὀρθὴ πρόταση τὸ «χριστιανικὲς ἐκκλησίες» νὰ γίνει «χριστιανικὲς κοινότητες» συνάντησε λυσσώδη ἀντίδραση καὶ ἀπορρίφθηκε μὲ ἀνιστόρητες, ἀθεολόγητες, παράλογες, σοφιστικὲς ἀντιπροτάσεις, τὶς ὁποῖες υἱοθέτησε, ἄγνωστο πῶς, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ποὺ δὲν ὑπεστήριξε, ὡς ὄφειλε, τὴν ἀπόφαση τῆς συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος καί ὑπερέβη ἀναιτιολόγητα τὴν ἐξουσιοδότηση, ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ αὐτήν, μὲ ὅ,τι αὐτὸ συνεπάγεται γιὰ τὴν ἐγκυρότητα τῶν ἀποφάσεων ποὺ ἐλήφθησαν. Ἀναμένονται οἱ ἀπαραίτητες ἐξηγήσεις ποὺ ὀφείλουν νὰ δώσουν στὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τόσο ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅσο καὶ οἱ ὑπόλοιποι Ἑλλαδίτες Ἱεράρχες τῆ

Θὰ ἀποπέμψη ἡ Ἱερὰ Κοινότης τὸν κ. Μπουτάρην;

Ὁ Σεβ. Πειραιῶς ἐξέδωσε τὴν 1ην Ἰουλίου τὴν ἀκόλουθον γραπτὴν ἀνακοίνωσιν διὰ δηλώσεις τοῦ κ. Μπουτάρη:

«Στὶς δηλώσεις τοῦ Δημάρχου Θεσσαλονίκης κ. Γιάννη Μπουτάρη μὲ ἀφορμὴ τὴν νέα συνδιοργάνωση τῆς τραγικῆς ἐκδήλωσης ἀπομείωσης τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἤθους ὅτι δῆθεν ἐμφαίνομαι ὡς «Ἱερὰ Ἐξέτασι» καὶ ὅτι εἶμαι «σχιζοφρενής», ἐπειδὴ διαμαρτύρομαι γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς ἀνθρώπινης φυσιολογίας καὶ ὀντολογίας ποὺ θεσμοθετεῖται, τὸ μόνο ποὺ θέλω νὰ πῶ εἶναι ὅτι ὁ ἀξιότιμος κ. Δήμαρχος ἔχει ἰδίαν ἀντίληψι περὶ τῆς δημοκρατίας, τὴν ὁποίαν δῆθεν ὑπερασπίζεται, διότι βασικὴ ἀρχή της, τὴν ὁποία καὶ προκλητικῶς περιφρονεῖ μὲ τὴν καθύβρισή μου, εἶναι ἡ ἐλευθέρα ἔκφραση τῆς γνώμης καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν θέσεων καὶ τῶν ἀπόψεων μέσα στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Γιὰ τὴν ἀμετροέπεια τοῦ κ. Δημάρχου τὴν εὐθύνη βεβαίως ἔχουν οἱ ψηφοφόροι ἐντολεῖς του, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ ἡ Ἀγιορειτικὴ Κοινότης ποὺ τὸν ἀνέχεται ὡς Πρόεδρο τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἑστίας».

Σεβ. Φθιώτιδος: «Συγχαίρω τὸν κ. Γκλέτσο»

Ὁ κ. Γκλέτσος θὰ δημιουργήση νεκροταφεῖον διὰ ἀλλοθρήσκους. Μᾶς ἐντυπωσιάζει ὅτι οὔτε ὁ ἴδιος οὔτε ὁ Σεβασμιώτατος δὲν ἐπροβληματίσθη διὰ ποῖον λόγον οἱ ὑπόλοιποι δήμαρχοι δὲν ἐπιθυμοῦν κάτι τέτοιο. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ» τῆς 28ης Ἰουνίου 2016:

«Λύση στὸ πρόβλημα τῆς δημιουργίας νεκροταφείου ἀλλοθρήσκων ἐπιθυμεῖ νὰ δώσει ὁ δήμαρχος τῆς Στυλίδας Ἀπόστολος Γκλέτσος. Ὁ Δήμαρχος μὲ ἐπιστολή του πρὸς τὸν πρόεδρο τῆς ΚΕΔΕ Γιῶργο Πατούλη, δηλώνει πρόθυμος νὰ φιλοξενήσει ἡ πόλη ἕνα νεκροταφεῖο γιὰ μὴ χριστιανοὺς πολίτες καὶ παράλληλα ρίχνει «καρφιὰ» πρὸς συναδέλφους δημάρχους, οἱ ὁποῖοι, ὅπως λέει, δὲν δέχονται τὴ δημιουργία ἑνὸς τέτοιου νεκροταφείου στὶς πόλεις τους… Ἡ πρωτοβουλία τοῦ Δημάρχου ἔχει τὴ σύμφωνη γνώμη τοῦ Μητροπολίτη Φθιώτιδας κ. Νικολάου. Ὁ Σεβασμιώτατος χαρακτήρισε ἀλτρουϊστικὴ τὴν πρόταση τοῦ Δημάρχου Στυλίδας. Ὁ Δήμαρχος Στυλίδας - εἶπε ὁ Μητροπολίτης- εἶχε τὴν εὐγένεια νὰ μὲ ἐνημερώσει γιὰ τὴν πρόθεσή του νὰ παραχωρήσει ἕνα οἰκόπεδο τοῦ Δήμου γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Ἐὰν πρὶν 2000 χρόνια στὴ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ οἱ Φαρισαῖοι ἐπέστρεψαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, γιὰ νὰ ἀγοράσουν τὸ κτῆμα τοῦ Κεραμέα ποὺ χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴν ταφὴ τῶν νεκρῶν, σήμερα αὐτὸ εἶναι μία ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη. θέλω νὰ συγχαρῶ τὸ Δήμαρχο Στυλίδας γιὰ τὴν ἐνέργειά του αὐτή. Πρόκειται γιὰ πράξη ἀγάπης καὶ πολιτισμοῦ καὶ σὲ καμία περίπτωση δὲν παρεμποδίζεται τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Χριστιανῶν».

Ἡ Ἱ. Μ. Λαρίσης καὶ τὸ κληροδότημα

Εἰς ἐκκρεμότητα παραμένει ἡ ὑπόθεσις τοῦ κληροδοτήματος «Ἰωάννας Κρίκκη» μὲ κατηγορίας καὶ πρὸς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν. Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τοῦ κ. Χρήστου Ἀλεξανδρῆ εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ» τῆς 28ης Ἰουνίου 2016:

«Ἀναδεικνύοντας τὸ πολὺ σοβαρὸ ζήτημα ὁ βουλευτὴς Φθιώτιδας Θανάσης Μιχελὴς πῆρε ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Λάρισας ἕνα ἔγγραφο ποὺ ἔλεγε ὅτι «Ἀπὸ τὴν ἔκδοση τῶν δύο δικαστικῶν ἀποφάσεων τοῦ 2008 καὶ τοῦ 2011 σὲ ἐπίπεδο ἐφετείου, ποὺ ἀποδίδουν τὴν περιουσία στὸ Κέντρο Παιδικῆς Μέριμνας Λαμίας ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Λαρίσης καὶ Τυρνάβου οὐδεμία σχέση ἔχει τόσο μὲ τὴν κληρονομικὴ περιουσία τῆς διαθέτιδος ὅσο καὶ μὲ τὴ διαχείρισή της». Τὸ ἐρώτημα ποὺ προκύπτει εἶναι ἀπὸ τὸ 2008 μέχρι καὶ τὸ 2011 ποιὸς εἰσέπραττε τὰ ἐνοίκια τῆς πολυκατοικίας καὶ τῶν οἰκοπέδων; Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ κατέθεσε στὴ Βουλὴ ὁ κ. Μιχελὴς προκύπτει ὅτι ἡ τελευταία διοίκηση δὲν ἔχει ἀσχοληθεῖ ἐπὶ τῆς οὐσίας μὲ τὸ θέμα. Ἐπίσης, ὑπάρχει καὶ ἕνα πλῆθος δημοσιευμάτων στὴ Λάρισα ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἀγών, Ἐφημερίδα Ἀγωνιζομένων Χριστιανῶν Λαρίσης», ποὺ ἀναφέρει: «Τὰ κληροδοτήματα τῆς Μητροπόλεως Λάρισας: Τὰ ἐνοίκια ποὺ εἰσπράχθηκαν, 1.200.000 περίπου εὐρώ, ἀπὸ τὸ κληροδότημα τῆς Ἰωάννας Κρίκκη, ποῦ βρίσκονται,»… Τὸ ἐξωφρενικὸ τῆς ὑπόθεσης εἶναι ὅτι ἡ τελεσίδικη δικαστικὴ ἀπόφαση τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἔκανε 5 ὁλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ καθαρογραφεῖ… «Νὰ διωχθοῦν ποινικὰ οἱ ὑπάλληλοι ποὺ καθυστέρησαν νὰ καθαρογράψουν τὴν δικαστικὴ ἀπόφαση» ζητᾶ ὁ βουλευτὴς καὶ ἐπισημαίνει πὼς ἂν δὲν γίνει κάτι τέτοιο, ὑπονοεῖται ὅτι κάτι «ἔπαιζε» κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, γιὰ νὰ συνεχίσει νὰ εἰσπράττει τὰ ἐνοίκια ἡ Ἐκκλησία τῆς Λάρισας».

Ἔχει γνῶσιν ὁ Σεβ. Παροναξίας;

Προβλήματα ταλανίζουν τοὺς Παπικοὺς τῆς Πάρου καὶ ἀποστέλλουν τὰ παιδιά τους διὰ κατήχησιν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν! Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς ἐφημερίδος «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥ» κ. Δημ. Μπελεγρῆ τῆς 1ης Ἰουλίου 2016:

«Ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Νάξου-Τήνου-Ἄνδρου-Μυκόνου καὶ παντὸς Αἰγαίου, κ. Νικόλαο, λάβαμε τὴν παρακάτω ἐπιστολή: «Κύριε Διευθυντά,… Τὰ τελευταῖα 50 χρόνια ἡ Καθολικὴ Ἐνορία Πάρου ποτὲ δὲ στερήθηκε ἀπὸ τὴν ποιμαντικὴ φροντίδα ἑνὸς ἐφημερίου… Ἡ κατήχηση τῶν παιδιῶν γίνεται σὲ συνεννόηση μὲ τοὺς γονεῖς τους σὲ ὥρα ποὺ ἀπὸ κοινοῦ ἀποφασίζουν μὲ τὸν ἐφημέριο… Ἐπειδὴ γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸν ἀγαπητό μου Ἀδελφὸ στὴν Ἀρχιεροσύνη Μητροπολίτη Παροναξίας κ.κ. Καλλίνικο, πιστεύω ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπέτρεπε νὰ κατηχοῦν ἱερεῖς του παιδιὰ ποὺ ἀνήκουν στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, χωρὶς τὴ δική μας συγκατάθεση…Διάβασα καὶ στὸ δημοσίευμά σας καὶ τὸ ἑξῆς περίεργο: «Πάγιο αἴτημα τῶν Καθολικῶν κατοίκων τοῦ νησιοῦ εἶναι ἡ μόνιμη ἐγκατάσταση ἱερέα… ἀπάντησα ὡς ἑξῆς:… λυπᾶμαι ποὺ πρὸς τὸ παρὸν δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἱκανοποιήσω γιὰ δύο σοβαροὺς λόγους. Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ ἔλλειψη ἱερέων καὶ ὁ δεύτερος εἶναι οἰκονομικός, θὰ μποροῦσε ἡ Πάρος νὰ ἐξασφαλίσει μία ἀξιοπρεπῆ ἀνθρώπινη ζωή σὲ ἕνα μόνιμο ἱερέα; Μὲ ποιὸ τρόπο;… Μόνο γιὰ τὸ δημοσιογράφο σας πού, κατὰ τὴ γνώμη μας, δὲν πρέπει νὰ εἶναι Καθολικὸς Χριστιανός, εἶναι «πάγιο αἴτημα» καὶ ἐνδεχομένως γιὰ ἕνα ἢ δύο ἄλλα ἄτομα. Σημειώνω ὅτι, δὲν πρέπει νὰ εἶναι Χριστιανὸς Καθολικός, διότι ὁ ἴδιος γράφει: «Μιλώντας μὲ ὁρισμένες οἰκογένειες Καθολικῶν, μᾶς ἐπιβεβαίωσαν αὐτὸ τὸ πρόβλημα καὶ μᾶς ἀνέφεραν ὅτι τὰ παιδιά τους τὰ στέλνουν στὴν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία γιὰ κατήχηση μιᾶς καὶ στὴν Καθολικὴ ἐνορία ἡ κατήχηση γίνεται σπάνια καὶ σὲ ὧρες ἢ μέρες ποὺ τὰ παιδιά τους ἀδυνατοῦν νὰ παραβρεθοῦν...»… Κύριε Διευθυντά, Δυστυχῶς ἀπὸ δύο χρόνια ἕνα ἢ δύο ἄτομα, ποὺ δὲν ἀνήκουν στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, προσπάθησαν καὶ προσπαθοῦν νὰ μᾶς κουράσουν μὲ παράλογες ἀπαιτήσεις καὶ μὲ ἀνορθόδοξο τρόπο. Ἀνέλαβαν, χωρὶς τὴ δική μας ἔγκριση καὶ συγκατάθεση, νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γράφουν στὸ ὄνομα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Πάρου…».

13η καί 14η Ἰουλίου 2016 στήν Ἱ. Μ. ΠΕΤΡΑΚΗ ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

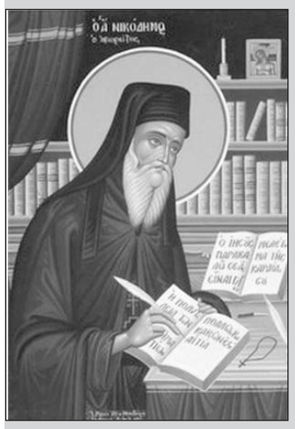

Μέ τήν εὐλογία καί συνεργασία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων – Πετράκη καί τοῦ Συλλόγου «Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης» ὁ καθιερωμένος, ἀπό τό 1969, ἑορτασμός τοῦ Προστάτου τοῦ Συλλόγου **Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου** θά τελεσθῆ ἐφέτος ὡς ἑξῆς:

ΤΕΤΑΡΤΗ 13η ΙΟΥΛΙΟΥ (παραμονή ἑορτῆς).

9.00΄ μ. μ. — 1.00΄ π. μ. ΙΕΡΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑ (ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ, ΟΡΘΡΟΣ καί Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ, μετά ἀρτοκλασίας).

ΠΕΜΠΤΗ 14η ΙΟΥΛΙΟΥ (ἀνήμερα ἑορτῆς).

6.00΄ π. μ. — 8.00΄ π. μ. ΟΡΘΡΟΣ καί Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ, μετά ἀρτοκλασίας.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ τιμῶντες τόν Ἅγιο νά παραστοῦν, μέ συγγενεῖς καί γνωστούς.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου, ὁδ. Ἀκαδημίας 78Δ — 106 78 ΑΘΗΝΑ (ἰσόγειο, τηλ. 210.38.38.496, FAX: 210.38.39.509), Δευτ.–Παρασκ. 7.30΄—20.00΄.

(Ἡ Ἱερά Μονή Πετράκη εὑρίσκεται ἀνατολικά τοῦ Νοσοκομείου «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ», ὁδ. Ἰω. Γενναδίου 14, Ἀθήνα— Στάση Μετρό: «Εὐαγγελισμός»).

Ἀπάντησις πρὸς τὸν «Ο.Τ.» τοῦ Μητρ. Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ

Ἐν Ἐδέσσῃ τῇ 14ῃ Ἰουνίου 2016
Πρὸς
Τὸν Ἀξιότιμον
Διευθυντὴν τῆς Ἐφημερίδος «Ὀρθόδοξος Τύπος»
κ. Γεώργιον Τραμπούλην
Εἰς Ἀθήνας
Κύριε Διευθυντά,
Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 2117 φ. τῆς Ἐγκρίτου Ἐφημερίδος σας καὶ εἰς τὴν σελ. 8 ἀναφέρεσθε καὶ εἰς τὸ ταπεινὸν πρόσωπόν μου. Ἐπὶ τῶν σημείων τῶν ἀναφερομένων εἰς ἐμὲ θὰ ἤθελα νὰ δώσω μερικὲς διευκρινίσεις.

α. Εἰς τὸ Φανάριον δὲν μετέβην διὰ νὰ δηλώσω τὴν ὑποταγήν μου εἰς τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ, ἀλλὰ γιὰ νὰ πληροφορηθῶ διὰ τὴν πορείαν τῆς ἁγιοκατατάξεως τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ. Συνωμίλησα μετὰ τοῦ Πατριάρχου ἐπὶ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας, χωρὶς νὰ θιγῇ τὸ θέμα τῆς Μεγάλης Συνόδου.

β. Οὐδέποτε δέχθηκα πιέσεις ἐκ μέρους τοῦ Παναγιωτάτου. Μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ὡρίσθη καὶ ὁ ἀντικαταστάτης μου, ποὺ ἦταν ὁ θεοφιλέστατος Διοκλείας ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

γ. Δηλώνω κατηγορηματικὰ ὅτι οὐδέποτέ μοι ἀσκήθηκε πίεση γιὰ ὁποιοδήποτε θέμα ἐκ τοῦ Φαναρίου. Ὁ «πειστικὸς» ἀρθρογράφος ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ λέγει καὶ γιὰ κάποια μελλοντική μου ἔκπτωση, ἐὰν δεχόμουν αὐτοβούλως νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Κρήτην. Ὑπόθεσις ὅπως βλέπετε φανταστική.

Θὰ ἠδύνατο ὁ συντάξας τὸ κείμενο νὰ μὲ ἐρωτήσει προηγουμένως καὶ ἐγὼ θὰ ἔλεγα εἰς αὐτὸν τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν.

Μετὰ τιμῆς καὶ ἀγάπης ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ

† Ὁ Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας ΙΩΗΛ

Ἀπάντησις Ο.Τ.

Εὐχαριστοῦμε τὸν Σεβασμιώτατον διὰ τὴν εὐγενικὴν ἀπάντησίν του καὶ συμπληρωματικῶς ζητοῦμε ἐξηγήσεις πρὸς διαφανεστέραν ἐξέτασιν τοῦ προκειμένου θέματος.

Σεβασμιώτατε, βαθυσεβάστως ἐπιθυμῶ νὰ διευκρινίσω λεπτομερείας τινὰς τῆς ἐπιστολῆς σας πρὸς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν.

Ὑπάρχει εἰς τὴν ἐπιστολήν σας ἡ λέξις «ὑποταγή», ἐνῷ αὐτὴ δὲν ἐγράφη ἀπὸ τὸν Ο.Τ. Ἡ ἀκριβῆς φράσις τοῦ Ο.Τ. ἦτο «νὰ δηλώση πλήρη ὑπακοὴν ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τοῦ Πατριάρχου» διερμηνεύοντες αὐτὴν ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς φράσεως «εἶναι τῆς πλήρους ἐμπιστοσύνης τοῦ Φαναρίου». Τὸ γεγονὸς ὅτι σᾶς ἐπέλεξεν ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως -ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν παροῦσαν ἐπιστολήν σας- ἐπιβεβαιώνει ὅτι τὸ Φανάρι σᾶς ἐκτιμᾶ καὶ σᾶς ἐμπιστεύεται, ὁμοίως καὶ ἐσεῖς. Ἄλλωστε ἐνεβάλατε ἑαυτὸν εἰς τὸν κόπον νὰ ταξιδεύσετε ὡς τὴν Κωνσταντινούπολιν παρὰ τὸ ἰδιαιτέρως βεβαρημένον πρόγραμμά σας, διὰ νὰ συνομιλήσετε μὲ τὸν Πατριάρχην «15 λεπτὰ τῆς ὥρας», ὥστε νὰ «πληροφορηθῆτε διὰ τὴν πορείαν ἁγιοκατατάξεως τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης Καλλινίκου», ἐνῷ θὰ ἦτο δυνατὸν ἁπλῶς νὰ τηλεφωνήσετε εἰς αὐτόν.

Κανεὶς βεβαίως δὲν ἀμφισβήτησε τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον μετέβητε εἰς τὸ Φανάρι, ἁπλῶς ἐτονίσθη ὅτι ὁ μακαριστὸς γέροντάς σας π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος εἶχε στηλιτεύσει τὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τοῦ μασώνου κυροῦ Ἀθηναγόρου, τὰ ὁποῖα συνεχίζει μὲ ζῆλον ὁ σημερινὸς Πατριάρχης, γράφων «μυριάκις νὰ καταποντισθῇ τὸ Φανάρι εἰς τὰ βάθη τοῦ Βοσπόρου» παρὰ νὰ γίνῃ ὑποχώρησις εἰς ζητήματα πίστεως.

Μᾶς ἐκπλήσσει πάντως τὸ γεγονὸς ὅτι ἐνῶ εἶχε ἤδη ἀποφασισθῆ καὶ ἐπέκειτο ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης, δὲν σᾶς ἐρώτησε ὁ Πατριάρχης διὰ τὴν πιθανὴν συμμετοχήν σας, ἀλλὰ ἐπέλεξε μετ' ὀλίγον νὰ σᾶς προσκαλέση ὡς μέλος τῆς ἀντιπροσωπίας του.

Ὀφείλω τέλος νὰ τονίσω ὅτι ὁ ἀρθρογράφος δὲν ἐζήτησε οὔτε πρότεινε εἰς καμίαν περίπτωσιν τὴν ἔκπτωσίν σας, ἀλλὰ ὑπενθύμισε τὰς πιθανὰς κανονικὰς συνεπείας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπήρχοντο εἰς περίπτωσιν, ποὺ ἐσεῖς ἢ κάποιος ἄλλος Ἐπίσκοπος θὰ ἀθετοῦσε ἀπαγόρευσιν τῆς Ἱ. Συνόδου.

Κατακλείομε μὲ τὴν οὐσίαν τοῦ ἀνακύψαντος ζητήματος, θέτοντες μερικὰ καθαρὰ ἐρωτήματα: Πράγματι, εἴχατε πλήρη ἄγνοιαν διὰ τὴν πρότασιν τοῦ Πατριάρχου διὰ νὰ μεταβῆτε, μαζὶ μὲ ξένην ἐκκλησιαστικὴν ἀντιπροσωπίαν εἰς τὴν λεγομένην «Μεγάλην Σύνοδον» εἰς τὸ Κολυμβάρι; Ποτὲ καὶ κανεὶς προηγουμένως δὲν σᾶς ἐρώτησε προφορικῶς διὰ τὴν ἀποδοχὴν ἢ ὄχι τῆς προτάσεως;

Τέλος, ἐπιθυμοῦμε νὰ γνωρίζομε ὅπως οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ τῆς Μητροπόλεως Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ Μακεδόνες καὶ Βορειοελλαδίτες Ἕλληνες: Ἐὰν δὲν σᾶς ἀπηγόρευε ἡ ΔΙΣ τὴν μετάβασιν, τότε ἐσεῖς θὰ μεταβαίνατε μὲ τοὺς Πατριαρχικοὺς εἰς τὴν Κρήτην;

Ἐπικαλούμεθα τὰς εὐχάς σας

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Γεώργιος Τραμπούλης

Ἀπεδοκιμάσθη ὑπό πιστῶν ὁ Σεβ. Δημητριάδος

Ὁ Σεβ. Δημητριάδος εἰς πρόσφατον συνέντευξίν του εἰς τὸν κ. Θεόδωρον Καλμοῦκον διὰ τὴν ἐφημερίδα «Ἐθνικὸς Κήρυκας», συμφώνως πρὸς τὸ ἱστολόγιον lavaron.gr τῆς 27ης Ἰουνίου 2016 εἶχε δηλώσει:

«Σχολιάζοντας γιὰ τὶς φονταμενταλιστικὲς φωνὲς εἶπε ὅτι «ἀπομονώνονται ἢ τουλάχιστον πείθονται τελικὰ οἱ ἱεράρχες γιὰ τὸ πῶς ἔχουν τὰ πράγματα καὶ πιστεύω ἀκλόνητα πὼς μὲ τὶς ἐργασίες τῆς Μεγάλης Συνόδου καὶ μὲ τὸ μήνυμα ποὺ θὰ ἐκπέμψει πρὸς ὅλο τὸν κόσμο καὶ κυρίως πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τοὺς πιστούς της θὰ διασκεδαστεῖ κάθε ἀρνητικὴ σκέψη» καὶ συμπλήρωσε «νομίζω ὅτι οἱ Κασσάνδρες πλέον δὲν ὑφίστανται καὶ ἔχουν πάρει πολλὲς ἀπαντήσεις κι εἶμαι βέβαιος πὼς μέχρι τὸ τέλος ποὺ ἐκκρεμοῦν τυχὸν σὲ μερικούς».

Φαίνεται ὅμως αὐταὶ αἱ δηλώσεις ἐδεωρήθησαν προκλητικαὶ καὶ ὡδήγησαν εἰς τὴν ἔντονον ἀποδοκιμασίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ἱστολόγιον paterikiparadosi.blogspot.gr τῆς 30ῆς Ἰουνίου 2016:

«Ἔντονες διαμαρτυρίες δέχτηκε ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνάτιος ἐκτὸς καὶ ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἀπὸ πιστοὺς τοῦ Βόλου, γιὰ ὅσα κακόδοξα ὑπέγραψε στὴν «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο» τοῦ Κολυμπαρίου Κρήτης. Οἱ Ὀρθόδοξοι πιστοὶ μὲ φωνές, «προδώσατε τὴν Πίστη», «ντροπή σας», «εἶστε προδότες» ὑποδέχτηκαν τὸν κ. Ἰγνάτιο, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ γνωστὸ ὕφος του, τοὺς εὐλόγησε καὶ κατέφυγε στὸν Ναό, μὴ τολμώντας (κατὰ τὴν πάγια τακτική του) νὰ συνομιλήσει μαζί τους καὶ νὰ ἀντικρούσει τὶς κατηγορίες. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ὅμως κατέφθασαν ἀστυνομικοὶ καὶ συνέλαβαν 15 περίπου ἀπὸ τοὺς διαμαρτυρόμενους πιστούς…».

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ παρουσία τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὰ μέσα εἰς συνδυασμὸν μὲ τὰς ἀπόψεις του προκαλοῦν τὸ κοινὸν αἴσθημα. Εἰς συνέντευξίν του τῆς 28ης Ἰουνίου, εἰς τὴν ἐκπομπὴν "Κεντρικὴ Ἑλλάδα Καλησπέρα" καὶ εἰς τὸν δημοσιογράφον κ. Σωτήριον Πολύζον ἐπεχείρησεν ἐμμέσως νὰ ἀποποιηθῆ τὰς εὐδύνας διὰ τὰ κείμενα τῆς Συνόδου τονίζων ὅτι οἱ συμμετέχοντες ἁπλῶς ἐπικαιροποίησαν τὰ κείμενα ποὺ εἶχαν γράψει οἱ παλαιότεροι, διότι ἐπρόκειτο διὰ ἐκκρεμὲς ζήτημα. Ὡς οἱ παρόντες νὰ μὴ εἶχον εὐδύνην… Εἶπεν ἐπίσης ὅτι συμβολὴ τῆς Συνόδου ἦτο ὅτι σήμερα μετὰ ἀπὸ αὐτὴν ὑπάρχει πλέον ἕνα κείμενον ποὺ ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἀξίαν τῆς νηστείας! Διὰ τοὺς μεικτοὺς γάμους ἔφερεν ὡς ἐπιχείρημα ὅτι ἂν ἡ Σύνοδος ἠρνεῖτο αὐτοὺς τότε θὰ παρεδίδετο τὸ 80% τοῦ ποιμνίου τῆς Ἀμερικῆς εἰς τοὺς Παπικούς. Δὲν ἔχει ἀπαντήσει ὅμως διὰ ποῖον λόγον ἔπρεπεν ἐξ ἀρχῆς νὰ τεθῆ τοιοῦτον ζήτημα εἰς τὴν Σύνοδον; Διὰ νὰ ἔχωμεν ἐπικύρωσιν τῆς ἀντικανονικότητος; Διὰ τὸ ζήτημα τῆς διασπορᾶς εἶπεν ὅτι ἔδωσαν τὴν λύσιν τῶν συνελεύσεων! Ἀφ' ἑνὸς ὡς εἶναι γνωστὸν δὲν τὴν ἔδωσαν εἰς τὴν Σύνοδον, ἀλλὰ εἰς προηγούμενον Πανορθόδοξον καὶ ἀφετέρου ἡ λύσις εἶναι ἐντελῶς ἀντικανονική! Ἐγκωμίασε δι' ἄλλην μίαν φορὰν τὸν Πατριάρχην Κων/πόλεως, ἐπειδὴ εἶπε προφορικῶς ὅτι δὲν ἔχομεν πάπαν εἰς τὴν Ἀνατολήν! Ὑπεστήριξεν ὅτι «ὅλοι αἰσθανθήκαμε ὅτι μετέχουμε, ἐπειδὴ ὁ Πατριάρχης ἔδωσε τὸν λόγον σὲ ὅλους»! Αὐτὸ ἔλειπε! Τὸ αὐτονόητον νὰ ἀποτελῆ ζητούμενον! Ἀλλὰ ἡ συνοδικότης, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ Σεβασμιώτατος, συνίσταται εἰς τὴν ἰσότιμον συμμετοχὴν διὰ τῆς ψήφου καὶ ὄχι διὰ τοῦ λόγου, καθὼς εἰς τὰς Συνόδους τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας ἐλάμβαναν τὸν λόγον ἀκόμη καὶ ἀπρόσκλητοι! «Ἐμεῖς στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἴχαμε πάρει τὴν πιὸ αὐστηρὴ δέση ζητώντας τὴν ἀπάλειψιν τοῦ ὅρου Ἐκκλησία… ἂν δὲν συμφωνούσαμε τὸ κείμενο θὰ ἐπέστρεφε εἰς τὴν ἀρχικήν του διατύπωσιν»! Αὐτὸ ἐδήλωσε διὰ τὸ κείμενον τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων. Αὐστηρὰ ἢ κανονικὴ ἡ θέσις Σεβασμιώτατε; Ἀντὶ νὰ ζητήσετε τὴν ἀπόσυρσιν τοῦ κειμένου ἐπείσθητε ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸν πάσῃ δυσίᾳ; Συνομιλῶν τέλος μὲ τὸν κ. Λεβέντην, ὁ ὁποῖος συμφώνως πρὸς δημοσιεύματα σχετίζεται μὲ τὴ μασονίαν, εἶπεν ὅτι «εἶστε ὑπεύθυνοι (οἱ πολιτικοὶ) γιὰ τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ γιὰ τὶς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο…».

Λόμπι ὁμοφυλοφίλων ἐλέγχει τὸ Βατικανόν;

Συγκλονιστικαὶ εἶναι αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ παραιτηθέντος Πάπα κ. Βενεδίκτου περὶ τῶν ἐσωτερικῶν σχηματισμῶν δυνάμεως εἰς τὸ Βατικανόν. Ὁ πρώην Γερμανὸς Πάπας παρεχώρησε συνέντευξιν εἰς ὁμοεθνῆ του δημοσιογράφον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκδώσῃ ἕνα ἀκόμη βιβλίον ἀποκαλύπτων τὸ σκοτεινὸν περιβάλλον τοῦ Βατικανοῦ. Ὁ κ. Ράτσιγκερ παρεδέχθη ὅτι, ὅταν ἀνηγορεύθη Πάπας ἐπληροφορήθη διὰ τὴν παρουσίαν καὶ δρᾶσιν ἑνὸς λόμπι ὁμοφυλοφίλων ἐντὸς τοῦ κράτους ποὺ ἐλέγχει ὅλον τὸν Παπισμόν, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς δέσιν νὰ ὑποσκελίσῃ τοὺς ἔχοντας ἐξουσίαν καὶ νὰ κινῆ ἐκεῖνο τὰ νήματα. Φαίνεται πὼς δὲν προσεπάθησεν ἰδιαιτέρως νὰ καθαρίσῃ τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείᾳ, ἀφοῦ καὶ ὁ ἴδιος κατηγορήθη διὰ συγκάλυψιν σκανδάλων παιδεραστίας ὅσον ἦτο Πάπας, γεγονὸς ποὺ τὸν ὡδήγησε κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἄποψιν εἰς παραίτησιν. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἂν προσεπάθησε φαίνεται πὼς δὲν ἐστάθη ἱκανὸς νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα. Ὁ ἴδιος δηλώνει ἔκπληκτος διὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ διαδόχου του. Ὑποκρύπτει αὐτὸ μομφήν; Ἄγνωστον! Πάντως ὁ νέος ἐξ Ἀμερικῆς Πάπας κ. Φραγκίσκος ἐπεχείρησε νὰ ὑποβαθμίσῃ τὸ γεγονὸς στρέφων τὴν συζήτησιν εἰς τὴν ὕπαρξιν πολλῶν λόμπι! Μεταξὺ αὐτῶν ἀνέφερε καὶ τὸ λόμπι τῶν Μασόνων. Μήπως τὸν ἀπασχολεῖ, διότι ὁ ἴδιος ἔχει σχέσεις μὲ Μασόνους, ὡς κατέδειξαν αἱ φωτογραφίαι ποὺ ἐδημοσίευσεν ὁ Ο.Τ. εἰς προηγούμενα φύλλα; Ἄλλωστε αἱ σχέσεις Μασονίας καὶ Παπισμοῦ εἶναι δεδομέναι ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰ ἄρθρα τοῦ μοναχοῦ Ἀβερκίου. Ὅμως εἶναι ὄντως σκανδαλώδης ἡ ὕπαρξις «ἐπισήμως» λ